

Đủ Rồi! Anh Yêu Em

Contents

Đủ Rồi! Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50

Đủ Rồi! Anh Yêu Em

Giới thiệu

Anh được coi là con người của công việc, sáng trưa chiều tối đầu óc anh chỉ có chỗ cho công việc không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-roi-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Ban đêm, dưới ánh đèn mờ nhạt, trên chiếc giường lớn trong phòng, truyền đến âm thanh nam nữ thở dốc.

“A..ừ..rất thoải mái..” Tiếng phụ nữ rên rỉ vang vọng trong căn phòng tối, đặc biệt làm người nghe mất hồn. Người đàn ông nâng nơi đây của người phụ nữ lên, đôi mắt sáng ngời có thần, trong mắt có lửa dục thiêu đốt.

“Tình Hạnh.. em không chịu nổi.. nhanh ...” Người phụ nữ yêu kiều hờn giận, giống như lửa dục dâng cao, không thể kiềm chế được.

Nhìn vào đôi mắt khát vọng của người phụ nữ trước mắt xinh đẹp, đáy mắt Lương Tình Hạnh lóe lên lửa dục vọng biết đã đến lúc.

“Nhanh,... Hạnh Nhanh, người ta thật khó chịu...” Giọng người phụ nữ yêu kiều thúc giục, mở đôi mắt mềm mại đáng yêu như muốn câu hồn Lương Tình Hạnh.

Môi mỏng cong lên, anh thản nhiên cười tà: “Chính là muốn em phải khó chịu, lần sau mới nhớ tôi.”

“Hạnh, là lỗi của em, em không nên không chịu nổi cô đơn, em rất yêu anh..” Bàn tay mềm mại của người phụ nữ bầu vú lên bờ vai anh, để lại dấu tay thật sâu, thúc giục anh tăng nhanh động tác.

Thân thể của cô bị anh khơi lên dục hỏa quen thuộc, làm cho toàn thân như lửa đốt, anh lại cố tình không muốn thỏa mãn cô, làm cho cô rất khó chịu.

Lương Tình Hạnh hừ khẽ một tiếng, cô nói yêu anh, anh biết .. Nhưng chỉ có hai tuần không gặp, lại có tin tức truyền ra người phụ nữ này ôm hôn người đàn ông khác trên đường.

Mặc dù anh không để ý đến chuyện này, nhưng đột nhiên nghe nói làm tự ái đàn ông của anh nổi lên, cảm thấy bất mãn. Chỉ là, như đã nói qua, tình yêu nam nữ đối với anh không là gì, bản thân anh cũng không thật tình nên cũng không thể đòi hỏi sự chung thủy của người phụ nữ quá đáng được.

Vừa nghĩ như vậy, tức giận trong ngực mất hết, anh cũng không keo kiệt vài lời nói ngon ngọt chết người kia, muốn nói tình, muốn nói yêu, thật ra rất đơn giản.

“Anh cũng rất thích em, cho nên phải đùa giỡn trước cho em cảm thụ được bị đau cũng là một loại hạnh phúc.” Lương Tình Hạnh hôn nhẹ lên tai người phụ nữ, thì thầm nói nhỏ, nhưng vẫn không chịu tiến vào.

“Xin anh, Tình Hạnh... đừng như vậy .. cho em ..” Hai tay thon mềm của người phụ nữ ôm lấy cổ anh, hai chân kẹp lấy thắt lưng, cố gắng đóng đưa thân thể nghênh hợp với anh.

Nhìn khát vọng của người phụ nữ đã đến biên giới sụp đổ, Lương Tình Hạnh quyết định dừng lại trừng phạt cô, muốn giải phóng chính mình cũng giải phóng cô.

Nói thì chậm, nhưng hành động thì nhanh, di động bên mép giường đột nhiên vang lên âm thanh giống hét như tiếng xe cảnh sát làm người khác sợ hãi.

Tiếng reo chói tai, trong nháy mắt cắt đứt cảnh xuân sắc nhộn nhạo trong phòng, không chỉ có người phụ nữ ngẩn ra, cả động tác của Lương Tình Hạnh cũng dừng lại.

“Tình Hạnh?” Người phụ nữ dưới thân đang cực kỳ mong đợi, không hiểu tại sao anh đột nhiên như bị điểm huyết, mặc dù cô rất muốn hỏi, anh vì sao lại dùng tiếng chuông đó.. thật là đáng sợ, nhưng lúc này, đó không phải là chuyện cô muốn biết. Tiếng chuông chói tai vẫn còn đang reo, Lương Tình Hạnh dời tầm mắt nhìn điện thoại, trên gương mặt tuấn tú hơi bồn chồn.

“Đừng nghe, Tình Hạnh, cho em ..” Phát hiện anh đang suy nghĩ có nên nghe điện thoại hay không, người phụ nữ càng gấp gáp thúc giục, mơ hồ sợ hãi.

Ánh mắt Lương Tình Hạnh di chuyển từ di động xuống gương mặt đang khát khao của người phụ nữ dưới thân, dục vọng bên dưới khó nhịn, anh dường như chỉ muốn bắt đầu động tác.

Người phụ nữ thấy vậy mừng rỡ, cho là mình có thể hưởng thụ sự kích thích nhất, vui vẻ nhất. Đầu dây bên kia dường như không còn kiên nhẫn, tiếng chuông chói tai sau mười giây thì ngừng lại.

Sau khi chuông điện thoại ngừng reo một lát, gương mặt đẹp trai của Lương Tình Hạnh bỗng chốc trở nên xanh mét, giống như vừa bị đánh một quyền. Trong lòng anh hiểu, đây là thông điệp đầu tiên của “Cô”.

“Hanh ...” Dục vọng không được thỏa mãn, mắt thấy tiếng chuông đã ngừng, người phụ nữ lại lên tiếng thúc giục.

Chỉ là, Lương Tĩnh Hanh không có tâm tình tiếp tục, thân thể chấn động, đôi môi mỏng khê nguyên rủa: “Lúc nào không gọi, lại gọi đến đúng lúc này, cô gái nhỏ này thật sự đáng chết, cố ý phá hư chuyện tốt của mình..”

Anh cắn răng, chịu đựng dục vọng đang căng chặt đau đớn, nhìn ánh mắt chờ mong của người phụ nữ dưới thân, anh không cam tâm tình nguyện rút ra.

“Tĩnh Hanh?” Người phụ nữ sợ hãi kêu, không ngờ anh vì một cuộc điện thoại mà ngừng lại.

Về mặt Lương Tĩnh Hanh áy náy, nhìn cô nhún vai đứng dậy mặc quần áo: “Hết cách rồi, Thiên Vương lão tử gọi tới, không thể không nghe.” Động tác cũng khó khăn vì dục vọng chưa tiêu tan, sắc mặt hơi khó coi.

“Nhưng điện thoại đã ngừng!” Người phụ nữ vẫn còn giãy dụa.

“Sẽ gọi lại nhanh thôi.” Lương Tĩnh Hanh vừa mới mặc quần dài, ngón tay chỉ vào điện thoại di động, tiếng reo chói tay như xe cảnh sát quả nhiên lại vang lên.

Lương Tĩnh Hanh lắc đầu, trong lòng không ngừng độc thoại. Cho dù không tình nguyện nhưng trước ánh mắt khó tin của người phụ nữ nghe điện thoại:

“Cô có biết cái gì gọi là ‘tên đã lấp vào cung’ không?” Lương Tĩnh Hanh tức giận nói với người trong điện thoại, kẹp điện thoại vào giữa vai và tai, lấy áo sơ mơ trên ghế mặc vào.

Bên kia đầu dây, truyền đến một giọng hừ nhẹ: “Không hài lòng à? Vậy cúp!” Giọng mềm mỏng khiêu khích của một cô gái truyền đến, hỏi anh cái gì gọi là “tên”, nhưng trong lòng thì biết rất rõ ràng.

“Thật có thể treo?” Lương Tĩnh Hanh hừ trong miệng hỏi, động tác trên tay cũng không ngừng. “Thật sự có thể treo, tôi đây không cần mặc quần áo đúng không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Vẫn là giọng nữ dịu dàng trả lời. “Chỉ là mấy bản thiết kế trong tay tôi có thể trực tiếp bỏ vào máy cắt giấy, anh cũng không cần xem lại bản thảo, cứ cầm viết vẽ mấy tờ là được rồi.”

“Ngần lẩn đừng nói đùa, hoàng hậu nương nương của tôi.” Lương Tĩnh Hanh không muốn năn nỉ cũng không được: “Đó là bản vẽ áo cưới của con gái nhà họ Trần chỉ định riêng cô thiết kế, tôi là cái gì đâu ..”

“Anh thật sự không phải là gì..” Giọng cô gái mơ hồ có chút tức giận khiến đầu Lương Tĩnh Hanh khê rung, nhưng giọng nữ ngay lập tức khôi phục lại vẻ dịu dàng: “Nhưng anh là ông chủ của tôi..!”

Giọng nói kia chứa đựng sự tức giận, mặc dù tan biến rất nhanh, nhưng Lương Tĩnh Hanh cũng không dám khinh thường, anh hiểu rất rõ: “Tư Dục ...” Anh dịu dàng nói: “Đừng gọi tôi là ông chủ, mỗi lần tôi nghe cô gọi ông chủ thì nổi da gà, tôi biết cô là tốt nhất.”

“Hừ!” Dương Tư Dục ở bên đây xì khê. Lại giữ công phu nịnh hót, đối với đàn bà đều như vậy, không hề có thành ý.

Cầm cây bút vẽ đã bị gọt còn chút xíu gỗ nhẹ lên bàn, tâm tư xoay chuyển, sau đó vòng qua mấy vòng: “Đừng lãng phí thời gian, rốt cuộc anh có tới hay không?” Dương Tư Dục trực tiếp đưa ra thông điệp cuối cùng.

“Tới, đương nhiên tới!” Lương Tĩnh Hanh là một thương nhân, mà thương nhân thì tuyệt đối không để một đồng xu rớt qua kẽ tay.

“Mười lăm phút nữa có mặt.” Dương Tư Dục không hề khách khí.

“Làm ơn, cô không tính thời gian kẹt xe.” Lương Tĩnh Hanh muốn kéo dài thêm thời gian.

“2 giờ nửa đêm, thành phố Đài Bắc còn có thể kẹt xe sao?” Dương Tư Dục lạnh lùng nhắc nhở.

“Ách.. Được rồi” Ngược lại Lương Tĩnh Hanh đã quên thời gian, nhưng bản chất thương nhân vẫn còn, vẫn tiếp tục cò kè mặc cả nói: “Ít nhất cũng phải nửa giờ”

“Thì tôi cho anh nửa giờ, chậm một phút tôi cũng sẽ không khách khí.” Dương Tư Dục luôn nói được làm được, cô tin hơn mười năm quen biết anh, anh rất rõ tình tình của cô.

“Nhất định.” Lương Tĩnh Hanh đương nhiên biết rõ, anh đã chịu một lần dạy dỗ của cô.

Nhiều năm trước, từng có một lần nửa đêm cô gọi điện cho anh, khi đó, anh cũng đang ở trên giường với một người phụ nữ, lúc ấy anh còn tưởng với giao tình nhiều năm của họ cô sẽ xem xét lại, nên không để ý đến cô, không để tới hậu thư của cô ở trong lòng. Không ngờ, hôm sau kêu cô cho xem bản thảo, cô lấy ra một đồng giấy vụn đã bị cắt, anh khuấy đảo một lần rồi lại khuấy đảo một lần nữa, ý định muốn ráp lại thành hình. Nhưng anh ghép mãi cũng không thể thành hình được.

Anh nổi giận uy hiếp đuổi cô ra khỏi phòng bắt cô về lại, nhưng cô không hề khách khí cự tuyệt, không chút yếu thế, cũng nói cho anh cô muốn được tôn trọng. Cô có thể làm việc đến nửa đêm, vui mình trong công ty thiết kế “Lục Tâm” của anh làm một nhà thiết kế bình thường, buông tha cơ hội làm việc độc lập, cùng công ty sinh tồn.

Nhưng sau ngày cô đưa bản thảo hôm đó, cô yêu cầu anh phải chấp nhận lúc nào cô gọi thì phải đến., xong bản thảo phải đến xem, cô mới có thể hoàn toàn thả lỏng cơ thể nghỉ ngơi.

Từ đó về sau, anh ghi nhớ trong lòng, không dám sơ suất, coi như “tên” đã ở trên cung., anh cũng không dám “bắn” .

“Được, chờ tôi, tôi lập tức đến.” Lương Tĩnh Hanh không để lãng phí thời gian, tắt điện thoại, cùng lúc đó, anh cũng đã mặc xong quần áo.

Cô gái trần truồng trên giường, bộ mặt như có vẻ không tin, nhìn anh quần áo chỉnh tề chuẩn bị rời đi: “Anh phải đi sao?” Người phụ nữ thiếu chút nữa té từ trên giường xuống.

“Xin lỗi, anh không đi không được.” Lương Tĩnh Hanh cũng không muốn như vậy, làm khó mình, chỉ là, nhưng kinh nghiệm nhiều năm qua, đã dạy anh không thể đấu cùng Dương Tư Dục, nếu không người thua nhất định là anh.

“Tĩnh Hanh, Tĩnh Hanh ...” Người phụ nữ kêu một lần rồi một lần, nhìn bóng dáng cao lớn quay đầu đi tới cửa phòng, ánh mắt đầy vẻ áy náy mỉm cười, quyết định ở trước mặt cô đóng cửa.

“Lương Tĩnh Hanh!” Người phụ nữ ở phía sau thét lên chói tai cũng không ngăn cản được anh rời đi.

Vài phút trước căn phòng này đầy cảnh xuân sắc, giờ chỉ còn lưu lại tiếng người phụ nữ đang nguyên rửa. Mà Lương Tĩnh Hanh đã trên đường đi đến phòng làm việc của Dương Tư Dục.

Trong phòng làm việc mờ tối, chỉ có một chiếc đèn bàn sáng, một bóng dáng mảnh khảnh nằm trên bàn làm việc ngủ mê. Mái tóc đen nhánh được kéo léo búi lại bằng một cây bút máy trên đỉnh đầu, có mấy sợi tóc rối tung phủ xuống bờ vai trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của cô.

Đột nhiên, động một cái, cô giật mình tỉnh giấc. Dương Tư Dục chống cằm lên, lộ ra một gương mặt trái xoan trắng nõn thanh tú, một cặp mắt to, sống mũi thẳng tắp, cộng thêm một đôi môi hồng, xem ra là một mỹ nhân, chỉ tiếc..

“Lương Tĩnh Hanh đáng chết, lại lên giường với phụ nữ.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, từ đôi môi ướm át đỏ mọng phát ra tiếng, đôi mắt sáng ngời híp lại thành một đường ngang, sát khí kinh người, phá hư vẻ trong suốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đoan trang diễm lệ.

Cô gơ đầu lên, nhìn đồng hồ treo tường, xác định mình đã ngủ gục 25 phút.

Thêm 5 phút nữa thì anh ta sẽ đến trễ.

“Mỗi lần làm trâu đều làm ngựa giúp anh ta, để cho anh đi phong lưu khoái hoạt .. Anh tốt nhất nên đến đúng giờ, bằng không tôi nhất định để cho anh rất khó coi..” Dương Tư Dục phẫn hận mở miệng.

Cô quay đầu nhìn, cửa chính vẫn không nhúc nhích, giống như cánh cửa kia có thù với cô. Hai mắt vì nhìn chăm chú một điểm quá lâu nên cô cảm thấy hoa mắt, chỉ có thể vội vàng nhắm mắt lại, chờ đợi cảm giác hoa mắt qua đi. Khi mắt khôi phục lại bình thường, nâng khí thế của bản thân lên.

“Dương Tư Dục à Dương Tư Dục, cô điên hay là ngu ngốc, lần nào cũng như vậy.” Cô không khách khí nhấc tay tự gõ lên đầu, giống như đang trừng phạt sự ngu xuẩn của mình.

“Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!” Cô liên tiếp gõ lên đầu mình, xuống tay không chút lưu tình. Đau đến truyền đến, nhưng cũng không cách nào giảm thấp sự buồn bực trong lòng, cô mệt mỏi nằm xuống mặt bàn thở dài.

Một lần rồi lại một lần, cô luôn trách mắng bản thân, nhưng .. cứ như vậy cô biến mình thành một người phụ nữ đáng bị khinh thường.

Quen biết với Lương Tĩnh Hanh mười năm, từ khi bắt đầu học đại học, bọn họ chung một khóa, thậm chí khi ra nước ngoài, họ cũng học chung một trường. Khác nhau chính là, cô học khoa thiết kế, còn Lương Tĩnh Hanh vì phải thừa kế sự nghiệp của gia đình, học khoa quản lý. Nhưng bọn họ vẫn dây dưa không rõ.

Ở nước ngoài, hai người là bạn tốt, ngay cả chỗ ở cũng gần, chỉ cách nhau một vách ngăn. Cũng bởi vì “gần” như vậy, nên cô cũng hiểu rõ anh hơn, “Gặp gỡ bạn bè”. Mỗi đêm, đều truyền đến những giọng nói cao thấp khác nhau, tiếng rên rỉ kiều mị khác nhau để lại cho cô ấn tượng sâu sắc.

Đã từng, cô thận trọng nói với mình, chẳng qua là đã từng! Cô đã từng rung động với anh, nhưng lúc bọn họ trở thành hàng xóm với nhau, tình yêu này cô đã cho tiêu tan từ lâu.

Mỗi ngày, đều chạy theo đưa đón, nói lời ngon tiếng ngọt, mỗi người phụ nữ đều vì anh mà điên cuồng. Càng làm cô xem thường tất cả.

Người đàn ông kia, quả thật là một kỹ nam, cũng may, anh ta thủy chung không xem cô thành đối tượng theo đuổi. Giấu tất cả tâm tư tình cảm, khát vọng và buồn tủi trong lòng, cô tự nói với chính mình, đây là điều may mắn.

2. Chương 2

Trong mắt anh, cô không phải là một người phụ nữ, cô là một đồng nghiệp, cô chỉ là một ...

Trong đêm tối, cô nghe rõ ràng tiếng mở cửa. Anh đã tới.

Mặc dù cô biết mình không nên vui mừng, nhưng cô không thể đè nén được cảm xúc của bản thân. Nghe sau lưng tiếng bước chân dần dập đi tới, cô không để mình lộ ra sự vội vàng, vẫn để mặt mình trong đồng giấy vẽ.

“Đã ngủ còn gọi tôi tới!” Lương Tĩnh Hanh tức giận gõ đầu cô thật mạnh.

“Ah...” Dương Tư Dục ôm đầu, đau đến kêu thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn từ trên bàn làm việc ngửa lên: “Này, sao anh đánh mạnh vậy?”

Nhìn trên trán cô thấy có dính tờ giấy vẽ, Lương Tĩnh Hanh không để ý đến, nắm cằm cô nhẹ nhàng lung lay: “Nhìn đôi môi đỏ mọng này, cái miệng nhỏ nhắn, rất mê người, nếu như lời nói có thể dịu dàng một tí, sẽ tốt hơn.” Anh cố ý coi thường tờ giấy vẽ trên mặt cô, đứng trọng tâm cho lời khuyên.

Dương Tư Dục tức giận, kéo tờ giấy xuống giường đôi mắt giận dữ nhìn anh: “Chẳng lẽ bị anh gõ vào đầu, tôi còn phải tươi cười, nhỏ giọng dịu dàng cảm ơn anh sao?” Dương Tư Dục đè nén giọng mình nhỏ hơn, mắt to híp lại chặt hơn.

Đón lấy đôi mắt đang đờ đờ sát khí (tức giận) kia, Lương Tĩnh Hanh không nghiêm túc, cười cười: “Lại nói đôi mắt này, thật là trong sáng động lòng người, hào quang bốn phía...” Anh cố ý nói sang chuyện khác: “Nếu như không có những lời nói tức giận kia, vậy thì thật làm cho đàn ông chết mê chết mệt, ngay cả tôi, cũng phải quỵ dưới váy màu thạch lựu của cô...”

“Lương.. Tình ..Hanhh!” Dương Tư Dục dùng sức đẩy tay anh ra, không muốn bị anh đùa giỡn: “Trò xiếc này, anh dùng với những người phụ nữ khác là được rồi, ít dùng những lời ngon tiếng ngọt nói với tôi, hại tôi hơn nửa đêm nổi da gà đầy ra đất.”

Lương Tình Hanhh nghe vậy cười ha ha: “Tôi cảm thấy tính khí của cô ngày càng tệ, phải không?” Anh dựa lưng vào bàn làm việc của cô, bày ra tư thế mê người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã biết mười mấy năm.

“Nếu như anh cứ làm việc đến nửa đêm suốt một tuần lễ, ngủ không đủ giấc, Hormone rõ ràng mất cân đối, bao nhiêu tức giận đưa vào lời nói, anh thấy tâm tình của bản thân có thể tốt không?” Dương Tư Dục hừ lạnh.

“Dạ..dạ..dạ, là tôi không tốt.” Lương Tình Hanhh đưa hai tay đầu hàng, nhưng không buông tha tiếp tục trêu chọc cô: “Nhưng tôi cũng rất vất vả, bình thường nửa đêm cũng chưa ngủ, như tối nay cô gọi điện cho tôi, tôi cũng còn đang ‘bận’!”

Thật là không mở bình thì ai biết trong bình có gì (vạch áo cho người xem lưng). Một câu nói, lại làm lửa giận của Dương Tư Dục cao hơn: “Ồ trên giường cùng phụ nữ lêu lổng (ăn chơi trác táng), diễm phúc tận hưởng, còn tôi thì bán sống bán chết làm việc cho anh, Lương Tình Hanhh, anh thật quá đáng.” Cô chỉ vào chóp mũi anh, tức giận càng cao.

Mất thấy lửa giận của mỹ nhân đang đốt đến đỉnh đầu, Lương Tình Hanhh cũng không dám trêu chọc: “Được rồi...được rồi.. không đùa nữa, không đùa nữa, tôi thật sự khốn khiếp, cô đừng giận nữa được không?” Lương Tình Hanhh xác định hôm nay tâm trạng của cô vô cùng không tốt.

Mặc dù Lương Tình Hanhh đã cầu xin tha thứ, nhưng cơn giận của Dương Tư Dục cũng chưa vơi bớt: “Nếu như anh cảm thấy công việc này rất nhẹ nhàng, làm phiền anh mời người tài giỏi khác, tôi không cần bán sống bán chết làm, tốt nhất anh có thể tiếp tục phát huy tài năng của anh, dựa vào công phu trên giường là có thể làm được tất cả, kén chọn cô dâu mới ..” Dương Tư Dục tức đến không lựa lời nói.

“Được rồi.. được rồi..” Lương Tình Hanhh phát hiện tình huống đã mất khống chế, lia lịa mở miệng đầu hàng: “Hoàng thái hậu của tôi, bà cô của tôi, cô hãy tha cho tôi đi. Bớt giận, bớt giận!”

Dương Tư Dục tức giận trợn mắt nhìn anh, thật lâu trầm mặc không nói, ngực phập phồng. Nhìn mặt anh thành khẩn, giống như đã biết bản thân sai, tức giận của Dương Tư Dục cũng giảm đi: “Tôi kiếp trước nợ anh, đáng đời tôi làm trâu làm ngựa cho anh, giống như ...” Dương Tư Dục thở dài, mắt trợn trắng, ngay lập tức lắc đầu.

Thấy vẻ mặt cô trở lại bình thường, Lương Tình Hanhh cũng biết đã qua được cửa ải này: “Bà cô của tôi, cô cũng đừng tức giận.” Anh mở miệng cầu xin tha thứ, đưa gương mặt tuấn tú lại gần cô, tươi cười xu nịnh.

Dương Tư Dục hừ lạnh: “Cái gì Hoàng thái hậu, cái gì bà cô.. Tôi già như vậy sao?” Cô tức giận mở miệng, đưa tay đẩy gương mặt làm tim mình mất tự chủ.

“Không già, không già.” Lương Tình Hanhh không phải là không muốn sống: “Đây chỉ là một danh xưng, cô như là tiểu công chúa của tôi..”

“Đủ rồi..” Dương Tư Dục giơ tay ngăn anh tiếp tục nói lời ngon tiếng ngọt: “Gọi tôi là công chúa cũng được, nhưng không phải là tiểu công chúa thân ái của ”anh“, không cần gọi tôi như vậy.” Đã biết anh chưa bao giờ thành thật, với phụ nữ nào cũng giống nhau, cho nên những lời đó cô không muốn nghe, nếu không sẽ có ngày cô coi đó là sự thật..

Dương Tư Dục lắc đầu, không nên có những suy nghĩ kia: “Chúng ta quen biết nhau đã nhiều năm, anh luôn đem phụ nữ đùa giỡn, tôi đã biết không nên nói với tôi, tỉnh lại đi.” Dương Tư Dục lạnh mặt nhắc nhở anh.

“Tôi nói đều là sự thật.” Nụ cười trên mặt Lương Tình Hanhh vẫn không thay đổi: “Tôi tuyệt đối không dụ dỗ cô, cô ở trong lòng tôi, không giống những người phụ nữ khác.” Giọng nói này thật dịu dàng, chậm rãi lọt vào tai Dương Tư Dục, cô cũng sờ suy nghĩ.

Không giống nhau? “Tôi với họ .. có chỗ nào không giống nhau?” Dương Tư Dục như bị thôi miên, không tự chủ hỏi.

Chỉ thấy Lương Tĩnh Hanh cười to, hừ một tiếng. Bàn tay anh cố định trên mặt cô, không khách khí, không dịu dàng, dùng sức quơ quơ, giống như muốn vặn gãy đầu cô: “Ồ trong lòng của tôi, cô không phải là phụ nữ, cô là anh em tốt của tôi, là đồng nghiệp, cùng nhau đánh thiên hạ không ai có thể thay thế.” Anh rất khẳng định giày xéo khuôn mặt cô.

Ngay lập tức Dương Tư Dục thấy bầu trời như có một đàn quạ lớn bay qua, che mất ánh sáng. Cô không phải là phụ nữ? Ồ trong lòng anh ... Cô không phải là phụ nữ? Mặc dù đã biết trước chuyện này, nhưng chính tai nghe anh nói trong lòng cô cảm thấy thật bi thương.

“Nói cách khác, tôi chỉ là công cụ kiếm tiền của anh.” Dương Tư Dục giấu đi nỗi đau lòng của bản thân lạnh lùng nói. Đau, phải thật đau đến tận cùng, mới có thể chết tâm.

“Tại sao lại nói vậy?” Về mặt Lương Tĩnh Hanh không thay đổi trêu chọc cô, chỉ muốn làm cô cười: “Trước mắt, cũng chỉ có cô mới có bản lĩnh làm đối tác của tôi, tôi chỉ tin tưởng một mình cô!”

Lời nói này mặc dù là trêu chọc, không nghiêm chỉnh nhưng lại là câu nói thật lòng của Lương Tĩnh Hanh. Trong thương trường lăn lộn đã lâu, không có tình bạn chân chính, đều xung đột lợi ích, có rất ít người có thể nói lời thật lòng.

Nhưng Dương Tư Dục không giống vậy. Qua nhiều năm, giữa bọn họ rất thẳng thắn, cô là người duy nhất anh không cần đề phòng. Ở trước mặt cô, anh không cần mang mặt nạ giả tạo, trêu chọc cô, quấy rầy cô, mặc dù khi tức giận cô mắng người không lưu tình, nhưng đó cũng là chuyện tốt.

Khả năng thiết kế áo cưới của cô có thể sánh ngang với nhiều nhãn hiệu nổi tiếng, từng có không ít người muốn khai thông quan hệ, nhưng từ đầu đến cuối cô không ruồng bỏ anh.

“Có bản lĩnh làm đối tác của anh hay gọi là công cụ kiếm tiền.” Dương Tư Dục bổ sung: “Nếu tôi không có bản lĩnh này, thì còn gì để nói!”. Đừng tin anh! Đừng tin anh! Đừng tin anh! Những lời nói kia chỉ gạt người, chỉ để che giấu việc anh lợi dụng cô kiếm tiền, chỉ là nói dối mà thôi. Cô nhất định phải trấn tĩnh khắc sâu điểm này.

Lương Tĩnh Hanh nắm lấy cằm, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng gương mặt mệt mỏi của cô, nhạy cảm phát hiện hôm nay cô thật kỳ quái: “Dương Tư Dục!” Đột nhiên, Lương Tĩnh Hanh kêu tên cô, nghiêm mặt.

Dương Tư Dục quay đầu lại nhìn vào mắt anh, bị ánh mắt nghiêm túc của anh làm bối rối.

“Tôi không đùa với cô, trên đời này trừ cha mẹ tôi, tôi chỉ tin tưởng một người.” Anh đột nhiên nắm lấy hai vai cô, đôi mắt đen chăm chú nhìn cô.

Anh tin tưởng cô, chuyện này không phải giả. Anh biết, anh có thể tin tưởng cô. Nhưng thái độ ngày hôm nay của cô, thật khác thường như muốn kéo xa khoảng cách, làm cho anh không hiểu.

Đón lấy đôi mắt đen sáng ngời của anh, mặc dù đã nhắc nhở mình không nên tin, nhưng trong lòng Dương Tư Dục rõ ràng cảm động.

Có phải cô nên cảm thấy may mắn..? Thế giới này rất lớn, anh chỉ tin tưởng một người ngoài là cô. Hơi thở kiên định của anh truyền vào chóp mũi cô, mùi vị đó rất đàn ông. Lúc bắt đầu quen biết anh, cô đã nhớ kỹ mùi vị này trong lòng, cho là sẽ có một ngày khoảng cách của họ sẽ gần càng thêm gần.

Nhưng, không có chuyện đó. Trên người của anh, thỉnh thoảng sẽ thêm vào hương thơm của phụ nữ, kích thích chóp mũi cô, những mùi vị kia, không phải là của cô. Vì vậy, cô không sai nước hoa, cô luôn nhắc nhở mình, cô cùng những người phụ nữ đó không giống nhau. Mà anh cũng từng nói, cô cũng không giống những phụ nữ kia.

Chỉ là, cái gì ‘không giống nhau’, cô lại không xác định được, nhưng cô cũng không muốn giống bọn họ: “Haizzz....” Thở dài, Dương Tư Dục biết mình lại suy nghĩ nhiều.

Lương Tĩnh Hanh lại hiểu lầm ý thở dài của cô, gương mặt tuần tú đưa lại gần hơn, nhìn thẳng vào mắt cô, không bỏ sót bất cứ điều gì trong đôi mắt cô: “Cô không tin tôi?” Lương Tĩnh Hanh cao giọng, giống như nếu cô không tin anh, thật làm ô nhục anh.

Vì vậy, cô lại thở dài, trả lời anh: “Tôi tin.” Hai chữ này dễ dàng khiến cho Lương Tĩnh Hanh tươi cười.

“Thật vui, cô nhất định phải tin tôi, giống như tôi tin cô.” Lương Tĩnh Hanh ôm lấy mặt Dương Tư Dục, vui mừng muốn thưởng cho cô một nụ hôn nóng bỏng. Chỉ là, cuối cùng anh cũng không dám, buông tay rất nhanh.

Khi anh buông tay, Dương Tư Dục lại cảm thấy mất mát, cũng chỉ cười cười: “Nói thật, chúng ta đã hợp tác rất nhiều năm.”

Lương Tĩnh Hanh đột nhiên cảm thán: “Qua nhiều năm như vậy, cũng nhiều người ra giá mời cô, cô thật sự không động tâm?”

“Tôi sợ phiền toái!” Dương Tư Dục lắc đầu: “Phải bắt đầu một lần nữa, quá uống phí thời gian.”

Về chuyện này, Lương Tĩnh Hanh ngược lại rất tin tưởng, cô luôn không thích xã giao, càng không thích chỉ làm cho có, lại vô tình đắc tội người ta cũng không biết: “Cho nên, cô thà ở lại bên cạnh tôi, làm một nhà thiết kế bình thường, kiên trì ước mơ của mình, tùy ý để tôi giúp cô làm tốt quan hệ bên ngoài, thay cô nhận đơn hàng, thay cô giao bản vẽ.”

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hỏi cô chuyện này, hôm nay đúng lúc có cơ hội, thuận tiện tâm sự.

“Đúng vậy, tôi có thể làm chuyện tôi thích, mà cũng có thể kiếm tiền trang trải cuộc sống, có cái gì không tốt?” Dương Tư Dục chuyển cây bút máy trong tay, cô rất thích cuộc sống hiện tại.

Lương Tĩnh Hanh nhìn gương mặt thần nhiên của cô, giọng điệu bình tĩnh, trong lòng lại cảm thấy buồn bực: “Cô chỉ muốn làm theo ý thích nên mới ở lại bên cạnh tôi? Không phải bởi vì ... một thứ gì khác?”

“Đừng nói với tôi là anh thấy uất ức.” Dương Tư Dục liếc anh: “Tôi nhận mấy đơn hàng kia, tiền lời đều rất tốt, anh chỉ bận rộn chuyện đi tìm phụ nữ hàn huyên một chút, nói chuyện tình cảm một chút, bán đi một ít tuần tú trên mạng, thừa cơ nâng giá... Anh chịu thiệt thòi như vậy sao?” Cô nói một hơi không chút lưu tình.

Lương Tĩnh Hanh nghe thấy trưng ra nụ cười yếu ớt, mới vừa rồi còn cảm thấy buồn bực, nghe những lời này liền mất đi: “Cô nói chuyện nhất định phải thẳng thắn như vậy sao?” Luôn coi anh như thương nhân háms lợi: “Dầu gì, tôi cũng phải nhắc lại những gì họ cần, để thiết kế hợp lý, cô vẽ ra bản thảo, trải qua điều chỉnh của tôi, mới có thể hoàn hảo.”

Về điểm này Dương Tư Dục không phải là không bội phục anh, anh luôn hiểu rõ ý muốn của các cô, dùng phương thức riêng để cô có thể hiểu, hình dung được, để cho cô thiết kế được một chiếc áo cưới phù hợp với cô dâu.

Là nên nói hai người ăn ý, luôn có thể phối hợp không chê vào đâu được. Hay là nói bọn họ rất hiểu nhau, không cần nói năng rườm rà, cũng có thể hiểu tâm ý đối phương.

Vô luận là nguyên nhân gì, bọn họ hợp tác với nhau có thể làm tăng thêm sức mạnh.

“Cho nên tôi nói, tôi ăn canh, anh cũng ăn bánh, đừng làm ra vẻ bị uất ức.” Dương Tư Dục quyết định không tiếp tục cùng anh so đo: “Chúng ta mau chỉnh sửa bản vẽ này đi.” Cô lấy mấy bản thảo vừa vẽ xong, đưa đến trước mặt Lương Tĩnh Hanh để xuống.

3. Chương 3

Mỗi lần cô vẽ xong bản thảo, phải đưa anh xem trước, bảo đảm đúng yêu cầu của khách hàng, ý tưởng một mình cô là chưa đủ.

Mỗi lần hợp tác với nhau, tác phẩm của bọn họ đều được khách hàng yêu thích, làm tăng thêm lợi nhuận.

Lương Tĩnh Hanh thấy cô thu lại vẻ mặt, bộ dáng không muốn tiếp tục đùa giỡn với anh, như muốn làm xong công việc đuổi anh đi, để yên tĩnh nghỉ ngơi.

Cô càng muốn giữ khoảng cách với anh, anh càng không muốn cho cô được toại nguyện. Lúc này thật đúng với anh cô thường hay nói: “Kiếp trước cô thiếu nợ anh.”

Nhận lấy bản vẽ từ tay cô, Lương Tĩnh Hanh không giống những lần trước mở ra xem, ngược lại đặt lên bàn làm việc của cô, rồi đi đến đứng bên cạnh cô xem xét.

Lúc để xuống, anh nghiêng người làm bộ muốn xem bản vẽ cho gần hơn, khiến Dương Tư Dục theo bản năng co rút thân thể lại, cố gắng kéo dài khoảng cách với anh. Động tác rất nhỏ, nhưng không qua được ánh mắt của Lương Tĩnh Hanh. Làm gì tránh anh như tránh Ngưu Quỷ Xà Thần vậy? Anh cố ý chống hai tay vậy cô ở giữa anh và bàn làm việc.

Trong nháy mắt, cả người cô nóng rực, mặc dù cả tóc cô anh cũng không chạm đến, nhưng làm cho hai má cô đỏ bừng, cô cũng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của anh, nhưng áp lực cũng thật mạnh mẽ.

Dương Tư Dục không tự chủ được nhắm mắt lại, muốn bản thân coi thường vòng tay của anh, nhưng chỉ càng làm cho cô cảm thụ hơi thở đàn ông của anh, vây quanh bên tai cô, cổ cô. Cô không muốn đẩy anh ra, biết anh nhất định thừa cơ hội này giữu cô chưa từng có đàn ông chạm qua. Vì vậy, cô chỉ có thể lặng lẽ chờ, chờ anh xem xong bản vẽ.

Lương Tĩnh Hanh hai tay đặt bên tai cô, cảm nhận được thân thể cô co rút, rất sợ tiếp xúc gần anh. Anh vừa xem bản thảo, vừa nhìn đôi mắt nhắm chặt của cô, lông mi thật đen, còn rất dài, giống như cánh bướm ở trên mặt cô.

“Mệt rồi? Sao lại nhắm mắt?” Anh đột nhiên nói, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô. Cô chấn động, lông mi dài cũng kinh hoảng chớp chớp: “Nhiều ngày rồi, tôi rất mệt, buồn ngủ là chuyện bình thường.” Dương Tư Dục đề xuống kích động của bản thân, nhanh chóng dời tầm mắt, nhìn chăm chú vào bản thảo thiết kế, không để ánh mắt của hai người tiếp xúc quá lâu.

Nhìn lâu quá, sẽ đắm chìm, cô cũng không muốn chết ở trong hai đầm nước sâu này, không đáng giá.

“Được, chúng ta mau hoàn thành xong bản vẽ này, để cô có thể ngủ một giấc thật tốt.” Lương Tĩnh Hanh cười khê, nghiêm túc chuyên tâm xem bản thảo của cô.

Không nghe anh nói gì nữa, Dương Tư Dục nghĩ anh không tiếp tục nói hươu nói vượn. Đột nhiên, anh lại phun ra một câu: “Tối nay, tức giận vậy, không phải đang ghen chứ?” Ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm bản thảo, không chút để ý nói ra một câu làm cô giật mình.

“Ghen cái gì?” Dương Tư Dục trấn định không để ý anh.

“Ăn giấm tôi ở trên giường với phụ nữ, ăn giấm tôi ở khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, ăn giấm tôi ...”

“Ăn cái đầu quỷ của anh.” Dương Tư Dục ngăn cản anh tiếp tục nói những câu xằng bậy, cũng cố gắng ngăn cản tim mình xuất hiện từng cơn lo lắng không yên.

“Tôi giận, bởi vì tôi bận tối tắm mặt mày, nửa đêm còn phải vẽ bản thảo, anh lại ở bên ngoài phong hoa tuyết nguyệt (tình yêu trai gái), không phải như anh nói cái gì giấm chua.” Dương Tư Dục mạnh mẽ lắc đầu.

“Thật không phải?” Lương Tĩnh Hanh cười như không cười nhích đến gần cô.

Hai người bọn họ đã rất gần nhau, anh đột nhiên nhích tới, Dương Tư Dục cảm môi kinh hoảng, không để mình thở mạnh ra tiếng.

“Dĩ nhiên là không phải.” Cô kiên quyết phủ nhận, nói cho anh biết, đồng thời cũng tự nói với bản thân: “Nếu thật là ăn giấm chua anh, dạ dày tôi đã rất nhanh bị tàn phá, cả ngày lẫn đêm đều ghen tuông, axit trong dạ dày quá dư thừa, chắc tôi chết sớm, đâu còn ở đây vì anh vứt bỏ sống chết.”

Lương Tĩnh Hanh xấu bụng lại nghiêng người cúi xuống, dùng hơi thở trên chọc cô: “Lời này.. nghe .. rất là chua!” Anh cố ý chọc cô, nhìn cô một hồi, con ngươi lại lóe lên ánh sáng mập mờ.

Bởi vì đêm quá khuya sao? Phòng vẽ tranh đèn quá tối, anh không nhìn rõ mặt cô. Vì sao anh cảm thấy khuôn mặt cô ửng đỏ, giống như là bị anh nói trúng tâm tư. Bao lâu rồi anh không ở gần cô?

Ở trong lòng anh, cô là một đồng nghiệp tốt, nếu về mặt cô hôm nay không giống trước kia nhìn thấy anh như một đôi giày rách, anh cũng lười để ý đến cô.

Chẳng qua, đến gần cô như vậy, anh mới phút chốc phát hiện cô có một đôi mắt trong veo phát sáng, lông mi thật dài, một đôi môi mọng đỏ xinh xắn, một gương mặt hồng phấn...

“Ai rất chua với anh!” Dương Tư Dục lẩn tránh, nhưng cô lại không muốn hạ thấp mình trước mặt anh, chỉ có thể cứng rắn nâng cao khí thế của mình, đối mặt với anh: “Mười mấy năm qua, phụ nữ bên cạnh anh không phải trăm cũng mấy chục, anh cho rằng tôi chán sống, đi tranh thủ tình cảm của anh cùng với những người phụ nữ kia?”

“Nhiều như vậy sao?” Lương Tĩnh Hanh cười hỏi, thưởng thức hai má đỏ hồng đáng yêu của cô.

Cô gái nhỏ này tối nay ... sao lại có hương vị phụ nữ?

“Chính là nhiều như vậy!” Dương Tư Dục khẳng định gật đầu. Thấy đôi môi anh thoáng qua nụ cười, làm cho cô lo lắng, cô muốn anh không cười nổi: “Anh sống như một kỹ nam.”

Tâm tình Lương Tĩnh Hanh đang tốt, vì hai chữ này mà mất đi: “Kỹ nam?” Nụ cười trên môi cũng mờ, không thích nhìn gương mặt ghét bỏ của cô: “Những người phụ nữ khác không nói tôi như vậy...”

“Bởi vì tôi không phải những người đó.” Dương Tư Dục ghét nhất một chuyện, chính là anh nhắc đến những người phụ nữ kia trước mặt cô.

Lương Tĩnh Hanh chau mày rậm, phát hiện hôm nay cô rõ ràng nhắm vào anh: “Hôm nay cô ... rất không đáng yêu.” Anh cau mày nói.

Dương Tư Dục hừ lạnh trả lời: “Cho tới bây giờ .. anh cũng chưa từng cảm thấy tôi đáng yêu.” Cô nhỏ giọng lầu bầu, tự lẩm bẩm, định đẩy anh ra đứng lên.

Sự hiện hữu của anh mang lại cảm giác quá kinh người, cộng thêm cô hôm nay tâm thần bất định, không tập trung được, không nên tiếp tục giảng co với anh: “Tôi mệt, muốn đi ngủ trước.” Cô dừng lại bên cạnh cửa, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Này, cô kêu tôi đến, không phải là duyệt bản thảo sao?” Lương Tĩnh Hanh biết cô hôm nay có chỗ nào không đúng.

“Tôi không có tinh thần thảo luận tiếp với anh.” Dương Tư Dục không quay đầu lại vẫn bước tiếp, để anh một mình ở lại phòng làm việc.

“Này, Dương Tư Dục ... Dương Tư Dục ...” Lương Tĩnh Hanh lao theo sau cô kêu lớn, cô bắt đắc dĩ hôm nay quyết tâm không để ý đến anh.

Mất thấy cô biến mất ở đầu hành lang bên kia, Lương Tĩnh Hanh phát hiện cô quả thật bỏ lại một mình anh. Ngoái đầu nhìn lại những bản thảo của cô, mỗi một nét vẽ đều rất dụng tâm.. Lương Tĩnh Hanh nhìn nhìn, càng nhìn càng cảm thấy không có chỗ nào cần chỉnh sửa.

Được rồi, anh thừa nhận, nghe đến cô tính toán muốn nghỉ ngơi, anh cảm thấy bản thân cũng bị ảnh hưởng không có tinh thần làm việc. “Cắt ... muốn ngủ phải cùng nhau ngủ.” Lương Tĩnh Hanh để bản thảo lên bàn làm việc, không được tự nhiên bước về hướng phòng khách của cô, đi đến sofa to lớn thoải mái.

Đó là một ghế dài bốn người ngồi, bằng da thoáng mát thoải mái, dù đứng ngồi cũng mềm vừa phải, hết sức dễ chịu. Lúc cô mua, anh đã từng không hiểu cô ở một mình lại mua một cái ghế dài như vậy. Sau đó, anh ngẫu nhiên phát hiện, sofa đó rất thích hợp với anh, ngủ dậy cũng thoải mái.

Về sau, mỗi lần gấp gấp chạy bản thảo, có khi nửa đêm cần anh tới chỗ cô, ghế sofa kia phát huy tác dụng. Anh có chìa khóa nhà cô, nhưng lại không có chìa khóa phòng cô, ghế sofa này là nơi nghỉ ngơi tốt lúc anh làm việc mệt mỏi. Anh có thử hỏi cô, ghế sofa này là mua cho anh sao? Dương Tư Dục trả lời rất đơn giản, chính là mấy chữ: “Nghỉ hay quá nhỉ!” Được rồi! Vậy anh cũng không suy nghĩ nhiều nữa cô muốn làm sao thì làm.

Bọn họ là đồng nghiệp, là anh em, là bạn bè cùng nhau phát triển sự nghiệp.

Người tình, sẽ có lúc không hợp nhau, sẽ chia tay.

Mà bọn họ là bạn bè. Bạn bè, chính là cả đời, sẽ không tách ra, không gây gổ, cô sẽ không giống những người phụ nữ khác, giận dữ với anh. Cho nên, anh quyết định, muốn làm bạn với cô cả đời. Cả đời không rời xa nhau.

Lương Tĩnh Hanh nằm trên ghế sofa, tìm một tư thế thoải mái, ngáp một cái, không quên ngẩng đầu lên nhìn cửa phòng đang đóng, lớn tiếng ném ra một câu: “Ngủ ngon!” Xong, Lương Tĩnh Hanh ung dung nhắm mắt lại, ngủ.

Cách một cánh cửa, Dương Tư Dục không nhịn được cười. Người đàn ông này, không bao giờ để mình thua thiệt, không để cho cô chiếm một chút tiện nghi nào. Cô muốn nghỉ ngơi, anh cũng không làm thêm một phút nào, đem phòng khách nhà cô biến thành phòng ngủ, vừa tự nhiên lại tự tại.

Cứ một tháng, anh đều sẽ ở nhà cô làm khách một đêm, bởi vì cô thường xong công việc vào nửa đêm, cho nên anh xem xong bản thảo cũng đã rạng sáng. Mà cô, chuyện thường làm nhất là nửa đêm, khi anh đang trên giường với người phụ nữ khác gọi về. Lúc hoàn thành bản thảo, cô là lớn nhất.

Anh đã một lần bị cô làm cho đau khổ, cũng không dám lơ đãng, mỗi lần từ trên giường với phụ nữ chạy tới, mặc dù lòng có oán hận, nhưng anh luôn phải về bên cạnh cô. Cho dù không muốn, anh cũng phải về.

Biết anh đã nhiều năm, chỉ có những lúc này, cô mới cảm thấy trong lòng anh có mình, có địa vị, có tầm quan trọng. Mặc dù, chẳng qua vì cô có tài thiết kế, nhưng cô cũng thỏa mãn.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, cho nên cô vẫn ở lại bên cạnh anh, cho dù có rất nhiều người đưa ra điều kiện hậu đãi, cô cũng không động tâm.

Anh hiểu cô, hiểu rõ cô. Trên đời này, không ai có thể hiểu cô hơn anh. Chỉ ngoài trừ .. anh vĩnh viễn không biết, tâm ý của cô đối với anh.

Kim phút đồng hồ trên tường chạy một vòng, đã ba rưỡi đêm, Dương Tư Dục vẫn chưa ngủ. Cô lắng tai nghe động tĩnh ngoài phòng khách, trong đêm tối yên tĩnh, không còn nghe tiếng vang, cô nở nụ cười nhàn nhạt, biết anh đã ngủ say.

Mở nhẹ cửa, Dương Tư Dục đi về phía phòng khách, như dự đoán, Lương Tĩnh Hanh đã ngủ say. Cô chậm chạp ngồi xổm bên cạnh ghế sofa, cẩn thận chu đáo ngắm khuôn mặt đẹp của anh.

Này lông mày, này mắt, ngũ quan cô đều biết rất rõ, chỉ có tim của anh, chỉ có nơi đó cô không cách nào tiếp xúc được. Cô biết anh phong lưu, biết anh đa tình, biết rất nhiều chuyện của anh, nhưng không biết, tại sao mình không dời mắt khỏi anh được.

Cô đưa ngón tay nhỏ nhắn, dùng mu ngón tay nhẹ nhàng sờ trôn huyết Thái Dương của anh, êm ái lướt qua mặt anh. Đi theo bên cạnh anh đã lâu, cô biết anh sau khi ngủ, ngủ rất sâu, dù cô khẽ dựa vào ngực anh, anh cũng không tỉnh. Vì vậy cô nghe được tiếng tim anh đập bình bịch, cô không tự chủ nở nụ cười.

Cô thừa nhận, mình rất ngu, yêu một người không nên yêu. Cho dù mạnh miệng, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng khi ban đêm ở cùng anh như vậy, cô luôn dung túng tình dục mê mẩn mười phút.

Mười phút, nói dài cũng không dài, cũng là cô khống chế mình cực hạn. Dài hơn nữa, cô không thể thoát ra. Từ từ lấy hơi, cô thở theo nhịp thở của anh, cảm giác mùi vị của anh, để vị của anh đi vào chóp mũi cô, đi vào trong thân thể cô, dung hòa anh vào từng hơi thở cô, lòng cô, không ngừng kêu: “Yêu anh, yêu anh, yêu anh...” Cho dù chỉ có mười phút, cô bỏ hết phòng bị của mình, để tình chìm đắm.

Tình yêu... Vốn vẹn mười phút mà thôi, cô không muốn cưỡng cầu thêm. Chờ đợi, đến khi tỉnh mộng, cô sẽ để tim mình chết đi, rời khỏi anh.

Về phần ngày nào, khi nào sẽ tới, cô cũng không muốn suy nghĩ, muốn mình quên đi tất cả.

Mười phút, rất nhanh sẽ trở thành quá khứ. Cô lưu luyến không rời đứng lên, nhìn anh thêm một lần, rồi cuộc xoay người bước đi.

Nằm ngủ trên sofa, Lương Tĩnh Hanh từ đầu đến cuối không mở mắt.

Lương Tĩnh Hanh bị mùi thức ăn làm thức dậy, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào những tia màu vàng sáng chói, nhuộm phòng khách thành một màu vàng, bao gồm anh, cũng hòa tan vào tia ấm áp đó.

Anh vươn vai, thoải mái ngáp một cái, theo mùi thức ăn bước tới, lầu bầu mở miệng: “Sáng sớm, cô kéo rèm cửa sổ lên hết, ánh mặt trời chiếu đầy nhà, ai mà ngủ được?”

Lương Tĩnh Hanh từ sau lưng Dương Tư Dục thò đầu ra, nhìn thấy cô đang chuẩn bị thức ăn sáng, mùi thơm bốn phía, làm động lòng người.

Dương Tư Dục ngoái đầu nhìn lại người đang đổ thừa, chỉ lạnh lùng bổ sung một câu.

4. Chương 4

“Trừ anh ra không ai ngủ ở phòng khách.” Cô đặt trứng chiên ra đĩa, thêm chân giò hun khói. Mặc dù nấu nướng đơn giản, nhưng mùi vị rất ngon.

Cô nói câu kia, làm cho tâm tình anh thật tốt, nhưng vẫn không quên kháng nghị lại sự xem thường của cô.

“Tôi cũng là người.” Lương Tĩnh Hanh bất mãn oán trách, chủ động nhận lấy đĩa thức ăn trên tay cô, ngồi xuống bàn ăn.

“Dạ, anh là người, một người khách không mời mà tới, còn xem phòng khách của chủ nhà làm phòng ngủ của mình.” Dương Tư Dục đã quen với sự tự nhiên của anh, cầm đĩa thức ăn của mình đi đến bàn ăn, ngồi đối diện với anh.

“Đó là do chủ nhà biết trọng người tài, cung cấp ăn, dự đồ uống, còn tặng luôn chỗ ngủ ...” Lương Tĩnh Hanh nhét một nửa phần trứng chiên vào miệng, gương mặt thỏa mãn.

“Này! Cái gì gọi là tặng luôn chỗ ngủ? Anh đừng nói lung tung, tôi còn muốn kết hôn.” Dương Tư Dục trừng mắt liếc anh: “Nói hươu nói vượn (nói bậy bạ)”.

Lương Tĩnh Hanh cười khê, nhìn cô đưa ra hai hàm răng trắng: “Vừa mở mắt đã nhìn thấy một con cạp cái đang giương nanh múa vuốt, thật khiến người ta tinh thần phấn chấn.” Anh ăn rất ngon lành, hai ba cái mang thức ăn trên bàn ăn sạch, đem chân giò hun khói thơm ngát nhét vào miệng.

Đã quen với việc anh cướp bóc thức ăn của cô, cô chỉ lắc đầu, cũng may cô nấu nhiều hơn, sẽ không bị đói: “Ăn của tôi, uống của tôi, còn ví tôi như cạp mẹ... Chắc,, chắc,..! Lương Tĩnh Hanh, anh thật là tốt.”

Dương Tư Dục uống một ngụm sữa tươi, cười nhẹ với anh. Mặc dù cô đang cười, nhưng anh biết tính cô, đó là biểu hiện cô sắp nổi giận.

“Ha ha ha...” Lương Tĩnh Hanh cười gượng, trong lòng lo sợ, vội vàng chuyển sang chuyện khác: “Đừng nói chuyện này nữa, ngày hôm qua bản thảo chúng ta còn chưa xem xong, chỉ là, tôi có một việc quan trọng cần làm, có thể đến công ty mới bàn tiếp được không?” Mặc dù biết cô sẽ không cự tuyệt nhưng anh vẫn rất “khách khí” mở miệng yêu cầu.

“Ông chủ đã lên tiếng, nhân viên có thể nói không sao?” Dương Tư Dục nhìn anh dò xét, lúc anh ngủ say trên ghế sofa, cũng biết anh sẽ yêu cầu như vậy.

Lương Tĩnh Hanh thiếu chút cười ra tiếng, hiện tại mà nói, cô thật giống là một nhân viên bình thường. Nhưng thái độ của cô ngày hôm qua, cũng không biết ai mới chính là ông chủ. Chỉ là, anh là một ông chủ tốt, có thể thông cảm với sự cực khổ của nhân viên, cho nên anh không muốn so đo với cô.

Trời rất trong, ánh mặt trời rất đẹp, mà tâm tình của anh.. cũng rất tốt. Nếu như anh nhớ không lầm, mỗi lần anh ngủ trên sofa phòng khách nhà cô, đều ngủ rất ngon, rất yên ổn, vừa thơm vừa ngọt. Tâm tình anh tốt đến nỗi gặp những khách hàng khó tính, anh đều có thể giải quyết rất tốt.

“Tư Dục...” Lương Tĩnh Hanh thận trọng gọi cô.

“Cái .. Khụ .. khụ..! Chuyện gì?” Cô hắng giọng, rất ít khi nghe anh dịu dàng gọi cô, làm tim cô đập thật nhanh.

“Thương lượng với cô một chuyện.” Tròng mắt đen thâm thúy nhìn cô, môi mỏng khẽ nâng lên nụ cười, vừa hấp dẫn vừa mê người. Tim Dương Tư Dục đập nhanh hơn, không tự chủ nuốt nước miếng.

“Có chuyện gì... Nói đi.” Tim của cô đập rất nhanh, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, cô nắm chặt tay thành quả đấm.

Giây kế tiếp, tay của anh đột nhiên vượt qua bàn ăn cầm lấy tay cô. Dương Tư Dục thở dốc vì kinh ngạc, nhìn chằm chằm bàn tay đang bị anh nắm không thể dời mắt.

“Anh muốn gì .. Anh muốn làm cái gì?” Ngay cả câu nói của cô cũng không được rõ ràng.

“Chuyện này, cô nhất định phải đồng ý với tôi.” Lương Tĩnh Hanh nhìn đôi mắt đang mở lớn của cô, đôi mắt đen lóe sáng, chăm chú nhìn cô mỉm cười.

Nhịp tim của Dương Tư Dục chưa từng đập nhanh như vậy, mãnh liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ‘Bình bịch, bình bịch’, chấn động màng nhĩ của cô. Anh muốn nói gì? Anh sẽ nói gì? Còn là .. Anh đã biết gì? Muốn cô đồng ý chuyện gì? Tất cả suy nghĩ, đảo qua một vòng trong đầu, cô cũng không đoán ra anh rốt cuộc muốn cô làm gì?

Bình bịch.. Bình bịch... Bình bịch

Thật gấp, thật là nhanh, không thể không chế được. Đang lúc trái tim Dương Tư Dục như nhảy ra khỏi lồng ngực, Lương Tĩnh Hanh mở miệng: “Cô bán ghế sofa này cho tôi đi.”

Anh vừa nói xong, bàn ăn im lặng, Dương Tư Dục không nói câu nào gấp gáp điều chỉnh hô hấp của mình, muốn bình tĩnh lại. Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô từ tái nhợt chuyển hồng. Chậm chút nữa, đầu cô giông như có boom nổ tung, đại não như ngừng hoạt động, trước mặt tối tăm.

Ghế sofa? Cái anh muốn .. Không phải là cô, mà là ghế sofa của cô.

Giống như quả lựu đạn còn lại tàn lửa, tia lửa thật nhỏ, nhưng từ từ đốt thành một ngọn lửa lớn, lan ra đồng cỏ cháy lớn, cô nắm chặt hai tay thành nắm đấm, đến đầu móng tay cũng đâm vào thịt.

“Cô sao vậy?” Lương Tĩnh Hanh phát hiện ra sắc mặt cô thật khó coi: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

Dương Tư Dục đang cố gắng không chế cảm xúc, chỉ cắn chặt môi dưới, một câu cũng không nói.

“Cô nên thử ngủ trên ghế sofa một lần, ngủ rất ngon, mỗi lần tôi ngủ ở đây, một giấc là đến sáng, cho nên, chúng ta thương lượng, cô bán ghế sofa cho tôi.”

Anh mặc dù kêu cô ngủ thử một lần, nhưng cũng không quên kêu cô bán ghế sofa lại ình.

“Không bán!” Dương Tư Dục rốt cuộc tìm lại được giọng nói của mình, lạnh lùng giông như ở Bắc Cực.

“Không thể thương lượng sao? Tôi trả gấp hai giá tiền.” Lương Tĩnh Hanh vẫn không từ bỏ ý định, cho dù cô lạnh lùng nhìn anh.

“Không bán!” Cô vẫn không thay đổi, lạnh lùng nói, tức giận lại nhanh chóng tăng cao.

“Gấp ba!” Anh vẫn không từ bỏ, tiếp tục trả giá thật cao.

Mỗi một câu nói của anh, lửa giận trong lòng Dương Tư Dục càng lớn, lý trí bị phần nộ quét sạch: “Tôi nói không bán!” Dương Tư Dục rất tức giận rống to: “Gấp mười cũng không bán!”

Đột nhiên, một quả boom nguyên tử trước mắt anh nổ lớn, anh dù thích cái ghế đến cỡ nào cũng biết không thể tiếp tục.

“Được rồi,.. tôi không mua nữa.” Tạm thời buông tha. Dương Tư Dục nhìn anh buông tha ý định của mình cũng không hết giận, cô đứng lên, muốn trong thời gian ngắn nhất rời khỏi bàn ăn.

“Cô không ăn nữa sao?” Nhìn đĩa thức ăn của cô vẫn còn, thậm chí sữa tươi cũng chưa uống xong.

“Bị anh chọc tức đến no rồi.” Dương Tư Dục lầu bầu, đặt ly sữa chưa uống xong lên bàn. Anh không nghĩ ngợi cầm lấy đĩa lên miệng uống sạch.

“Cái gì?” Anh không nghe rõ cô nói gì, rất biết điều đem ly chén để vào bồn rửa, trực tiếp đi vào nhà tắm.

“Được rồi! Đừng tức giận nữa, lấy dùm tôi quần áo đi. Ngày hôm qua tôi cũng chưa tắm, nếu khách hàng bị dọa đến chạy thì nguy.” Lương Tĩnh Hanh là người giỏi gió chiều nào theo chiều đó, biết cô rất nóng tính, nhưng cũng hết giận rất nhanh, được tắm rửa, tâm tình của anh rất tốt.

“Anh coi tôi là người hầu của anh? Hay xem tôi là vợ anh?” Dương Tư Dục tức giận nhìn anh chằm chằm.

Mỗi lần anh tới đây, cũng để lại mấy bộ quần áo, mặc dù là đem đi tiệm giặt ủi, nhưng anh thật đem nhà cô giống nhà mình.

Lương Tĩnh Hanh đứng trước cửa nhà tắm, suy nghĩ câu hỏi của cô. Một lúc sau, anh đột nhiên quăng ra một câu: “Nếu có thể làm vợ, cũng là một chuyện tốt.”

Dứt lời, anh đóng cửa lại, để cô một mình ngoài cửa. Làm vợ... Không tồi? Dương Tư Dục sững sờ đứng tại chỗ, nhìn cửa nhà tắm đóng chặt, đáy lòng đã bình tĩnh lại dâng lên một trận phong ba.

Lương Tĩnh Hanh ở trong phòng làm việc, nhiệt độ máy điều hòa không khí vừa phải, cửa sổ sát đất cung cấp ánh sáng thật tốt, âm nhạc cũng nhẹ nhàng quanh quẩn trong phòng. Anh mở bản thảo của Dương Tư Dục ra, thuận thực cầm lấy bút máy, cố gắng sửa cho hoàn chỉnh thiết kế của cô.

“Cô dâu đã nói, tiền không phải là vấn đề, chỉ hy vọng mọi người thấy được vẻ đẹp của cô ấy, cho nên, cổ áo cưới phải thật sâu khoe được vòng một của cô ấy, dùng thân mã chống đỡ nửa phần trên, để cô ấy trở thành người phụ nữ duy nhất xinh đẹp trong mắt người đàn ông của mình.” Lương Tĩnh Hanh hiểu rất rõ cô dâu là một người giàu có, lại là một người phụ nữ diêm dúa.

“Tôi cảm thấy áo cưới như vậy chưa đủ tinh xảo..” Dương Tư Dục lắc đầu, không thích anh sửa lại phần ngực của áo cưới: “Tân nương muốn bán thịt sao?”

“À?” Lương Tĩnh Hanh sững sờ: “Cô ấy bán thịt? Cô ấy là con gái một của người giàu nhất Đài Loan, sao lại...”

“Không phải bán thịt, sao lại khoe ngực?” Dương Tư Dục lạnh lùng ném ra một câu, giứt lấy cây bút trong tay anh, cô kéo xuống một đường viền từ ngực cho đến eo, tạo thêm một tầng Lace (viền tơ) xinh đẹp.

Lương Tĩnh Hanh cười thầm, tán thưởng tài năng của cô. Thiết kế của cô rất được cô dâu yêu thích, vì vừa hấp dẫn vừa trang nhã, rất hoàn mỹ phối hợp. Làm cho cô dâu như ẩn như hiện lộ ra vẻ xinh đẹp làm người ta thêm thêm muốn.

“Tôi nghĩ chú rể sẽ ghen tỵ.” Lương Tĩnh Hanh mỉm cười nói: “Áo cưới này may lên, nhất định sẽ làm điên đảo chúng sinh, trong tiệc cưới sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất.”

Dương Tư Dục cười yếu ớt, lạnh nhạt nghe lời tán thưởng của anh. Thiết kế áo cưới nhiều năm, chỉ cần suy nghĩ khéo léo, cũng có thể tạo nên một nét đẹp rất riêng.

Mà cô cũng rất thích, nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của cô dâu, vậy cũng làm cô tin tưởng, tình yêu và hôn nhân, đều đáng giá cho người ta cắm đầu vào, hạnh phúc, vui vẻ.

Áo cưới xinh đẹp, là hứa hẹn bắt đầu hạnh phúc. Cô biết làm tốt công đoạn này, mỗi một việc xảy ra sau đó sẽ hoàn mỹ hơn.

“Tối nay, tôi cùng khách hàng thảo luận xong bản thảo, nếu như khách hàng hài lòng, cô phải bắt đầu may. Có muốn tối nay thư giãn một chút không, nếu không lại phải bận rộn nhiều ngày nữa.” Lương Tĩnh Hanh tốt bụng đưa ra đề nghị, giấu trong mắt sự tính toán của mình.

“Đi chỗ nào thư giãn?” Dương Tư Dục vừa sửa lại bản thảo, vừa mở miệng hỏi thăm, không chú ý đến ánh mắt anh.

“Triệu gia hôm nay có tiệc, là đại thọ 70 của Triệu lão..” Lương Tĩnh Hanh mở miệng, chỉ thấy Dương Tư Dục để viết máy xuống.

”Anh thật có đầu óc thương buôn, dự án trong tay còn chưa hoàn thành

đã muốn tìm mỗi làm ăn khác.” Dương Tư Dục nhìn chăm chăm anh, lông mày đen nhướng lên thật cao.

Con gái Triệu gia, hơn ba mươi tuổi, ánh mắt quá cao, nhưng lại có tin tức, thỉnh thoảng thấy đi cùng con trai cả của một công ty Xây dựng sắp có tin vui. Tin tức mặc dù chưa chứng thực, nhưng chuyện này phải dành quyền ưu tiên, cơ hội này rất tốt.

Lương Tĩnh Hanh luôn đặc biệt linh động. Cho nên khi anh vừa mở miệng, lời nói còn chưa xong, cô đã biết anh có ý xấu gì, cũng chỉ là muốn cô thiết kế, một chết cô. Quỷ kế bị nhìn thấu, Lương Tĩnh Hanh không chút thẹn.

“Tiền của tôi, cũng là tiền của cô..” Trên mặt anh vẫn đang cười, nháy mắt với cô.

Nói sao thì nói, cô có cổ phần trong công ty, kiếm được tiền, đương nhiên cô cũng có phần.

“Sa quán mê canh” (câu này mình không hiểu nên không dịch được). Cô cười lạnh châm chọc: “Tôi không thích những trường hợp đó, đừng nói là đến đó thư giãn, chẳng thà rồi ở nhà ngủ một giấc còn hay hơn.”

“Con gái của Triệu gia trước giờ đều nói năng thận trọng, hơn nữa đối với đàn ông...” Về mặt Lương Tĩnh Hanh khó xử: “Cô biết tôi sợ nhất phụ nữ mặt nặng mày nhẹ với tôi, cho nên vụ này, nhất định cô phải tự ra tay.”

“Tôi cả ngày mặt nặng mày nhẹ với anh, đâu có thấy anh nhượng bộ?” Dương Tư Dục không tin lời giải thích của anh. Đột nhiên, ý tưởng lóe lên, cô rút cuộc biết được trong hồ lô của anh bán thuốc gì.

“Anh muốn làm quen tri kỷ của Triệu tiểu thư?” Cô nhú mày khẽ hỏi, nhớ tới tin tức trên báo, bên cạnh Triệu tiểu thư luôn có một mỹ nữ, có giao tình rất tốt với cô ấy.

“Người hiểu tôi, chỉ có Tư Dục.” Anh khẽ vuốt cằm, quan sát cô. Về mặt nịnh bợ: “Cô thật là trí tuệ hơn người, thông minh lanh lợi, nhiệt tình giúp người, nếu không có cô, tôi không biết phải làm sao.”

Lời này nói ra, tuy rằng nội dung thật buồn nôn đến làm cho bản thân anh cũng thấy hoảng sợ, nổi da gà, nhưng giọng nói lại rất nghiêm túc. Anh thật lòng nghĩ, có cô bên cạnh rất tốt. Thật, rất tốt.

Cô là một đồng nghiệp tuyệt vời, chẳng những giúp anh kiếm tiền, hơn nữa sẽ không cự tuyệt anh.

Nghe anh nói lời ngon tiếng ngọt, về mặt Dương Tư Dục cũng không kích động.

Không phải vì tiền, vì công việc, thì chính là vì phụ nữ. Lương Tĩnh Hanh tính toán, cho đến bây giờ đều chưa bao giờ vì cô.

5. Chương 5

Anh có một cái miệng ngọt chết người, lúc nói chuyện, sẽ nói yêu thương, nói những lời ngon tiếng ngọt, thậm chí có thể nói đến thiên trường địa cửu.

Nhưng anh chưa bao giờ nói những lời đó với cô, nhưng cô hiểu, tất cả đều là giả. Trong lòng anh, chưa từng nghiêm túc với ai, quan tâm người nào, anh thậm chí chưa từng có ý định dừng chân với người phụ nữ nào.

Nhưng .. tình huống phát triển, nhưng cô không có cách nào đoán được hướng nào.

“Tư Dục, giúp tôi! Kể mặt giao tình của chúng ta nhiều năm, giúp tôi, chỉ cần lấy được dự án áo cưới này, về sau, cô lập gia đình, từ áo cưới, bánh cưới, một mình tôi tài trợ, tuyệt đối không có nửa câu oán than.”

Anh càng nói càng đưa ra nhiều điều kiện hậu đãi, không cho cô có thời gian suy nghĩ: “Cô cũng biết áo cưới do chúng ta thiết kế, không phải trăm cũng chục vạn, có thể tiết kiệm không ít!” Anh rất hưng phấn đưa ra nhiều điều kiện.

Dương Tư Dục nhìn anh, không nói ra lời. Anh tự cho là mình đã đưa ra con mồi béo bở hấp dẫn cô mắc câu, nhưng không nghĩ đến, nếu như cô không có ý định kết hôn, thì những mồi câu kia hoàn toàn không có ý nghĩa..

Anh nghĩ đến cô kết hôn, nhưng, cô là muốn gả cho ai, anh lại chẳng thêm để ý chút nào. Anh muốn cô giúp anh giao thiệp lấy về dự án kia, đây không phải là chuyện cô đau nhất. Chuyện làm cô đau nhất chính là, chuyện anh để cho cô tận mắt chứng kiến anh cùng một phụ nữ khác dây dưa, trao ột người phụ nữ khác nụ cười quyến rũ của anh, trao cho người phụ nữ khác ánh mắt chết người của anh.

Gần như là thất vọng đến cực độ, trong nháy mắt chiếm lĩnh hết tâm tư cô, hai mắt lạnh lẽo, đôi môi tái nhợt, cô không nghe được chính giọng của mình: “Được.”

Cuối cùng, cô cũng đáp ứng thỉnh cầu của anh. Dương Tư Dục rũ mắt, để mặc cho lòng mình trầm xuống. Cô cũng muốn thử.. xem nhẫn nại của mình đối với anh còn bao lâu nữa.

Bữa tiệc được tổ chức tại biệt thự lớn, lúc trước yên tĩnh, con đường lớn vắng vẻ, nay trở nên sáng rực từ đầu đường đến cuối đường. Triệu gia nhà lớn.

Cánh cửa được đúc bằng đồng rộng mở, thực khách đông đảo, sân cỏ xanh mơn mơn trở thành bãi đậu xe, có thể thấy được thể diện của chủ nhân rất lớn, các nhân vật lớn trong giới thương trường đều có mặt đầy đủ, không khí rất náo nhiệt.

Lương Tĩnh Hanh cũng nằm trong danh sách khách mời, mang theo bạn gái là Dương Tư Dục, đúng giờ đi đến nơi. Xuống xe, hai người đi thẳng đến hội trường,

Lương Tĩnh Hanh mặc dù khoác tay Dương Tư Dục, thái độ lịch sự thông dong, nhưng đôi mắt sắc bén đã đảo quanh một vòng trong hội trường tìm kiếm, rất nhanh đã phát hiện ra mục tiêu của bọn họ tối nay.

“Triệu tiểu thư ở đằng kia.” Lương Tĩnh Hanh nói nhỏ vào tai Dương Tư Dục.

Nhìn theo tầm mắt anh, Dương Tư Dục nhìn thấy Triệu tiểu thư đứng cách đó không xa, bên cạnh có một mỹ nhân tóc dài.

Diệp Thời Tần, không làm việc cho công ty của gia đình, sau khi tốt nghiệp đại học trở về, tự thành lập công ty bên ngoài, là bạn thân của Triệu tiểu thư, cũng là đối tượng Lương Tĩnh Hanh muốn theo đuổi tối nay.

Lấy ánh mắt của một người phụ nữ để chấm điểm, cô ấy có một mái tóc dài tự nhiên, hai mắt to lại có thần, chứa đựng ý cười nhàn nhạt, rất ưu nhã lại có phong cách, làm đàn ông nhìn không chớp mắt.

“Cô ấy rất đẹp.” Dương Tư Dục dụ dằng mở miệng. Cô rất muốn bắt bẻ người phụ nữ trong mắt anh, nhưng lại chịu thua kém, người phụ nữ kia xác thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Ai? Triệu tiểu thư?” Tròng mắt đen của Lương Tĩnh Hanh nhìn chằm chằm Diệp Thời Tần, không có một giây nháy mắt.

Dương Tư Dục không trả lời, chỉ yên lặng dời đôi mắt trong vắt đi nơi khác, cô gắng thu lại tam tư chưa xốt của mình. Từ khi anh bước vào hội trường, đôi mắt đã nhìn chằm chằm vào mỹ nhân tóc dài đó, giống như chớp mắt một cái cũng sợ mất đi.

Tối nay, cô vì anh tỉ mỉ trang điểm, mái tóc dài được bới trên đỉnh đầu, lộ ra cái gáy duyên dáng, mặc dù lễ phục màu đen khiêm tốn, nhưng lại được thiết kế rất gợi cảm, váy đuôi cá, bên hông được khắc hoa thành từng đường ôm gọn vòng eo mảnh khảnh.

Chẳng qua, anh không đặt cô trong lòng, chỉ nhàn nhạt khen cô một câu - Cô tối nay rất đẹp.

Xinh đẹp hơn, cũng chỉ là Diệp Thời Tần xinh đẹp. Mà Diệp Thời Tần xinh đẹp cũng không cần anh mở miệng nói, chỉ nhìn đôi mắt anh đã nói lên tất cả.

“Tôi không quen với những giao thiệp như vậy, tôi đi hít thở một chút, để bàn xong hợp đồng này, anh tốt nhất nên nói chuyện với Triệu tiểu thư trước rồi hãy đi tán gái.”

Dương Tư Dục bỏ lại mấy câu nói, xoay người rời đi. Muôn cô trơ mắt thấy anh nhìn một người phụ nữ khác đến chảy nước miếng .. Thật xin lỗi, cô không có lòng vị tha lớn như vậy.

Lương Tĩnh Hanh quay đầu nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ nghĩ cô không quen với những trường hợp náo nhiệt, rất nhanh chuyển mắt sang mục tiêu của mình đi tới.

Dương Tư Dục đưa mắt tìm kiếm, chọn một góc yên tĩnh đi đến. Âm nhạc vẫn vang lên, mọi người còn đang huyền não, nhưng lỗ tai cô dường như ngăn cách tất cả, không muốn nghe thấy bất cứ điều gì.

Rất nhanh, lễ phục màu đen biến mất sau cây đại thụ, hai vai trần trắng trẻo mặc dù mê người, nhưng cũng không ai có thể thấy được nơi cô đang ngồi.

Cho tới nay, cô tự nhận mình không thích hợp với những buổi tiệc như vậy, cho nên đối với tất cả lời mời cô đều cự tuyệt. Bởi vì Lương Tĩnh Hanh mở miệng, cô mới cần rằng đồng ý, chỉ là ...

Đôi mắt trong suốt sáng ngời, không tự chủ được hướng đến nơi đang náo nhiệt, không rời tiêu điểm của mình - Lương Tĩnh Hanh.

Anh cười, nụ cười tràn đầy tự tin, làm cho người ta cảm phục, phong thái ưu nhã, không trách được phụ nữ đối với anh hồn siêu phách tán, một lòng hâm mộ.

Nhìn anh thảnh thơi nói vài câu với Triệu tiểu thư, thảnh thơi như nói nhỏ bên tai Diệp Thời Tần, hết sức thông dong. Chỉ là .. bên môi Diệp Thời Tần chỉ mang nụ cười lễ phép, xem ra .. Mị lực của anh đã mất đi ưu thế, phải thêm chút sức mới được.

Môi cô khẽ nâng lên, ở một nơi không ai chú ý, đôi mắt trong sáng cũng không giấu diếm chứa đầy vẻ ưu thương. Tim của anh, không có ở trên người cô.

“Haizz..” Thở dài một cái, Dương Tư Dục lúc này mới hiểu, cô tự làm khổ mình đến không thể giải thích được sao nên nông nổi.

Đến nơi này, là muốn tránh anh, nhưng không ngờ, đến rồi vẫn một mực nhìn chăm chăm anh.

“Có có biết bây giờ điện thoại di động được sử dụng rất tốt, chụp hình ‘anh ta’, có thể ngắm nhìn lâu hơn.” Đột nhiên có một giọng đàn ông vang lên phía sau.

Bị sợ Dương Tư Dục quay đầu lại, lảo đảo lùi lại ba bước chân. Một bàn tay rất nhanh đưa ra, ôm ngang hông cô, ổn định thân thể cô, miễn cho cô một thân tinh xảo lễ phục lại ngã chổng chân lên trời.

“Cám ơn.” Dương Tư Dục xấu hổ đứng lên, đưa tay đẩy bàn tay đang ôm bên hông cô ra, anh ta ngược lại rất lịch sự thu tay, không có chút ý xấu dừng lại.

Trong góc tối, người đàn ông toàn thân tây trang màu đen, mặc dù phong cách khiêm tốn, nhưng người may rõ ràng rất dễ tâm, hết sức hợp với thân hình.

Lấy góc độ một thiết kế sư mà nói, bộ tây trang trên người anh ta phối bày đầy đủ hai vai rộng lớn, thắt lưng thẳng tắp, xem ra thân hình rất cao lớn.

“Núp trong bóng tối dọa người, không phải là hành động một thân sĩ nên có.” Dương Tư Dục nói chuyện rất thẳng thắn, nhắm thẳng vào sai lầm của anh ta.

Trong góc tối truyền đến tiếng cười của người đàn ông: “Núp trong bóng tối dọa người, không phải là hành động của thân sĩ .. Như vậy, núp trong bóng tối rình đàn ông, chính là hành động rất kín đáo?”

Người đàn ông trong bóng tối hỏi ngược lại, trong lời nói rõ ràng có ý nhạo báng. Nghe được anh nói như vậy, Dương Tư Dục biết, lúc cô nhìn Lương Tĩnh Hanh đã không cẩn thận để người này phát hiện.

Cô muốn mở miệng giải thích, nhưng lại cảm thấy đối với một người xa lạ, giải thích những điều kia cũng vô ích.

Đang lúc cô ngần ra, người đàn ông đi ra khỏi bóng tối, lộ ra thân người.

Trung hậu thành thật, một gương mặt đàn ông chân thành.

A... khuôn mặt này nhìn rất quen.

“Tôi nói thật, cô không nghĩ nên chụp một tấm hình sao? Tôi thấy cô ngắm anh ta cũng chảy nước miếng rồi kia.” Người đàn ông nghiêm túc đề nghị.

“Thứ nhất, năng lực tự chủ của tôi rất tốt, sẽ không để nước miếng chảy ra. Thứ hai, tôi nhìn chăm chăm anh ta, không phải nguyên nhân như anh nghĩ, anh ta là ông chủ của tôi, tôi phải chú ý đến tình trạng của anh ta, tùy thời còn tiếp ứng.” Cô đường hoàng giải thích.

Người đàn ông như bừng tỉnh hiểu ra: “Thì ra là như vậy, tôi đã hiểu.” Anh cười cười, giọng nói mặc dù vẫn có chút giễu cợt, nhưng cũng đã bớt đi rất nhiều.

Nhìn ra người đàn ông này đang nói một đường nghĩ một nẻo, Dương Tư Dục lắc đầu: “Đàn ông cười như vậy, thật sự rất đáng ghét, nhất là đối tượng được báo chí tạp chí viết đầy trên mặt báo để đẩy mạnh tiêu thụ. Là người đàn ông độc thân hoàng kim có một không hai, Triệu gia Đại thiếu gia, Triệu Mạnh Tề tiên sinh.” Cô miễn cưỡng kéo ra khuôn mặt tươi cười.

Mặc dù trong lòng vẫn biết, lời này cũng không êm tai, nhưng cô không muốn che dấu bất mãn của mình. Bị người ta rình trộm bí mật của mình đã quá xấu hổ, người kia còn cố tình đập vào nỗi đau của cô, thật sự làm cho cô không có cách nào bình tĩnh nổi.

Triệu Mạnh Tề trên mặt thoáng qua vẻ ngạc nhiên: “Cô biết tôi?” Anh khẽ cao giọng, vai tựa vào đại thụ kế bên, từ đầu đến cuối trên mặt vẫn là nụ cười chưa tắt.

“Đây là địa bàn của Triệu gia, tôi nên biết anh.” Sắc mặt Dương Tư Dục giận hờn nhìn không thay đổi, tùy tiện tìm một lý do, trả lời anh lấy lệ.

Biết anh, cũng không phải như mình nói, chỉ là vì cô bước vào nhà của người ta, cũng nên tìm hiểu tình hình một chút. Thân là nhà thiết kế áo cưới, mỗi người chưa lập gia đình, nhất là người có địa vị trong xã hội đều là khách hàng của cô, cô cũng nên chú ý.

Đó là tìm kiếm khách hàng.

Bất quá, trải qua chuyện vừa rồi, Dương Tư Dục không cho rằng bọn họ còn có thể làm đối tác.

“Cô biết tôi, còn nói chuyện với tôi như vậy?” Trên mặt Triệu Mạnh Tề đầy hứng thú. Phụ nữ biết anh, anh cũng không ngạc nhiên lắm. Chỉ kinh ngạc, người phụ nữ này biết anh, nhưng vẫn nói chuyện với anh như vậy, thái độ tự nhiên giống như cô nói chuyện với một người qua đường nào đó, cô thậm chí còn lười phải che giấu sự chán ghét trong mắt.

Anh biết rõ, vì anh nhiều chuyện, dòm ngó cô nhìn chăm chú một người đàn ông khác. Triệu Mạnh Tề không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng mới vừa rồi thế nhưng anh lại không quản được miệng của mình, dăm cắt đứt suy nghĩ của cô.

Chỉ là bởi vì, cô thật sự quá bi thương, đôi mắt trong veo kia như có thể bắt cứ lúc nào sẽ rơi lệ. Anh chưa bao giờ thấy được một ánh mắt của một người phụ nữ nào thâm tình, chuyên chú như vậy, nhất là người đàn ông kia lại đang vui vẻ trò chuyện với người phụ nữ khác.

Anh không phải là người dễ dàng mềm lòng, nhưng bởi ánh mắt cô mà cảm thấy đau long. Nếu như anh quấy rầy có thể tạm thời cắt đứt thương tâm của cô, vậy anh cũng nguyện ý thử một lần.

“Có người bởi vì anh là Triệu Mạnh Tề mà không nói chuyện với anh như vậy?” Dương Tư Dục học thái độ của anh, cũng không thu lại sự tức giận của mình.

Cô có thể bớt phóng túng, nhưng cô không muốn. Đó là lý do vì sao cô không thích hợp với những trường hợp giao tiếp, chỉ thích nhốt mình trong phòng vẽ tranh thiết kế.

Thật tốt quá, cô chẳng những chọc giận khách hàng tiềm năng trong tương lai, mà kế hoạch tiếp cận với thiên kim của Triệu gia cũng biến mất.

Triệu Mạnh Tề đầu tiên là ngẩn người, sau đó vui vẻ cười lên: “Ha ha ha, ha ha.. ha ha.” Mới đầu, anh chỉ là không biết trả lời sao, nhưng anh càng cười càng cảm thấy vui vẻ, thậm chí càng vui vẻ cười to hơn.

Dương Tư Dục có chút không hiểu nhìn chăm chăm anh, đôi mắt ánh lên vẻ nghi ngờ.

“Thật xin lỗi... hahhah... Thật xin lỗi, tôi thật sự ... hahah.. không có cách kèm chế.” Triệu Mạnh Tề cố gắng không chế mình, nhưng là sự vui vẻ từ đáy lòng tràn ra, như là sóng nước càng lan rộng hơn.

“Tôi đi ra ngoài.” Dương Tư Dục khẽ nhếch mày, tiếc nuối mình không có tâm tình vui vẻ như anh: “Thật cao hứng tôi có thể làm anh vui vẻ.”

Cô nhún vai khẩu bất đối tâm, đối trả trưng ra khuôn mặt tươi cười, xoay người rời đi.

“Từ từ ..” Triệu Mạnh Tề háng giọng, ngừng cười, bước đến trước mặt cô: “Tôi thành thật xin lỗi, thật, thật xin lỗi, xin tiểu thư đừng nóng giận, cũng đừng vội vả bỏ đi.”

Dương Tư Dục nhìn anh đưa tay ra, từ từ nhìn lên khuôn mặt thành khẩn của anh, nhìn thẳng vào mắt anh. Cô có thể nhìn ra được, anh ta thật lòng xin lỗi mình. Cô luôn luôn nóng nảy, giận cũng nhanh mà hết cũng nhanh, không cần thiết phải làm quá đáng, chứ đừng nói chi, đưa tay không đánh người đang tươi cười.

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh, nhưng tôi cũng muốn đi ngoài.” Dương Tư Dục hướng về phía anh gật đầu.

Cô đi đến đây, chỉ muốn làm ình tĩnh tảo hơn, nhưng nếu đã không được, cũng không cần thiết phải ở lại.

“Ách..” Triệu Mạnh Tề thấy cô cương quyết muốn rời đi, khó có được chút luyến tiếc chấm dứt sự vui vẻ ngắn ngủi này: “Ồ lại tôi nói cho cô biết vì sao tôi cười vui vẻ đến vậy.”

Nghe vậy, mày Dương Tư Dục nhếch cao. Về chuyện này, cô có hứng thú muốn biết: “Được, tôi ngược lại rất muốn biết, tôi đã nói gì khiến anh cười đến vậy.”

Cô học anh nâng cánh tay, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, bờ vai trần hết sức mê người.

6. Chương 6

Triệu Mạnh Tề không có xem nhẹ vẻ đẹp của cô, mặc dù cô rất hấp dẫn anh, nhưng ánh mắt của cô ẩn chứa sự ưu thương

“Nói ra có thể cô sẽ không tin, nhưng có rất nhiều người vì biết tôi là Triệu Mạnh Tề, cho nên không dám nói chuyện với tôi như vậy.” Tầm mắt của anh dời về phía đoàn người náo nhiệt.

Dương Tư Dục trong nháy mắt hiểu được ý của anh.

Thái độ của anh không phô trương, giọng điệu thản nhiên giống như đang nói chuyện thường, mà thật ra, chuyện này có thật.

“Được, tôi thừa nhận, câu nói của anh không hề đáng tin.” Dương Tư Dục gật đầu.

Nếu như Lương Tĩnh Hanh nghe thấy cô vừa nói như vậy, đại khái sẽ thưởng cho cô một tràng trách móc, nói cô vô ý đắc tội với khách.

Vừa nghĩ tới hần, tầm mắt Dương Tư Dục không tự chủ được lại nhìn Lương Tĩnh Hanh.

Triệu Mạnh Tề rất chú ý động tác của cô, cũng nhìn đến nơi mà cô phóng tầm mắt đến.

Mặc dù cô không phải khẩu vị của anh, nhưng anh có một chút... không thích ứng được.

Ở trong mắt phụ nữ, anh là người đàn ông độc thân hoàng kim, mặc dù không đến mức vì anh mà si mê u sầu, nhưng ít ra sẽ cho anh một ít “Tôn trọng” .

Còn cô gái này, là người đầu tiên ở trước mặt anh làm loạn.

Thú vị.

Thật thú vị.

Theo ánh mắt của cô, có thể nhìn thấy người đàn ông kia đang đứng bên cạnh em gái anh, mà bên cạnh hần còn có một cái gai nhân khác, chính là bạn thân của em gái anh

Chỉ cần nhìn cũng có thể thấy, người đàn ông kia đã khiến cho cô gái này tương tự... Đã như vậy, cứ để cho anh đến quấy đục một trì xuân thủy đi!

“Ở đây xa quá, không bằng chúng ta đến gần nhìn cho kỹ một chút.” Triệu Mạnh Tề đẩy thắt lưng cô thúc giục cô tiến về trước, đi đến phía Lương Tĩnh Hanh.

Vì bất ngờ, Dương Tư Dục không đề phòng, từ trong bóng tối bị đẩy ra ánh đèn, sau đó, vô số người gạt đầu chào cô và người đàn ông bên cạnh.

Được rồi... Cô thừa nhận, anh chính là đại thương nhân, quen biết vô cùng rộng, có thật nhiều người tôn trọng anh.

Nhưng, cũng không liên quan đến chuyện của cô a!

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Dương Tư Dục hạ thấp giọng, không hiểu mở miệng.

“Đã thích người đàn ông kia, tôi liền dẫn cô đi gặp hắn.” Triệu Mạnh Tề tao nhã cười, lễ phép gật đầu với tân khách xung quanh, thanh âm ép thấp, chỉ đủ một mình cô nghe thấy.

Dương Tư Dục cả kinh.

“Cái, cái gì? !” Cô sửng sốt, bước chân dừng lại, nhưng một bàn tay lập tức áp lên lưng cô, đẩy cô ra phía trước.

“Tôi dẫn cô đi gặp người đàn ông kia.” Triệu Mạnh Tề không thay đổi lí do “Đi một chút đi, đừng để tôi đẩy cô, rất khó nhìn.”

Tình huống trước mắt, rất xấu hổ.

Dương Tư Dục rất muốn một phen đẩy anh ra, nhưng lại không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người.

Cho nên, cô chỉ có thể bị động tiến về phía trước, để cho lòng bàn tay anh điều khiển.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Dương Tư Dục thực sự không hiểu.

“Dẫn cô đi gặp người đàn ông kia.” Triệu Mạnh Tề bước nhanh hơn, dường như không thể chờ đợi được.

“Triệu Mạnh Tề!” Không ngờ anh thủy chung không thay đổi lí do, Dương Tư Dục nhanh mồm nhanh miệng gọi thẳng tên của anh, giọng điệu còn mang theo một tia mạnh mẽ.

“Tôi thích cô gọi tôi như vậy.” Anh tươi cười, không để ý đến sự tức giận của cô, còn không quên tìm tính từ để hình dung.

“Hung dữ!” Thế nhưng anh thích.

Dương Tư Dục sửng sốt.

“Anh có ý gì?” Dương Tư Dục suy nghĩ một cách logic, nhưng cũng không thể nghĩ ra anh có ý gì.

“Cô thích người đàn ông kia.” Triệu Mạnh Tề khẳng định kết luận.

“Tôi không...” Dương Tư Dục dừng lại, vội vã muốn phủ nhận.

“Không thừa nhận cũng không được, tôi vừa thấy rất rõ ràng.” Triệu Mạnh Tề không cho cô có thời gian ngụy biện, thúc hông của cô, lại tiếp tục đi về phía trước.

Dương Tư Dục lần đầu tiên bị á khẩu không trả lời được.

Triệu Mạnh Tề rất hài lòng, anh đã nói đúng.

Đôi mắt cô bé này, trong trẻo đến mức không lừa gạt được người khác, anh rất thích sự trong trẻo ấy, cũng thích cô thẳng thắn – đương nhiên không bao gồm cách nói chuyện hung dữ của cô.

Anh thích đôi mắt chân thực của cô, cho dù bị cô tận lực kiềm chế dưới lông mi dài.

“Tôi nói rồi, người đàn ông kia là ông chủ của tôi, anh đừng hại tôi mất việc làm.” Chuyện gì có liên quan đến Lương Tĩnh Hanh, khí thế Dương Tư Dục lập tức yếu đi một nửa.

Triệu Mạnh Tề khẽ cười một tiếng, bước chân cũng không dừng lại.

“Cô thích người đàn ông đó, chuyện này rất rõ ràng, chúng ta đến xem, người đàn ông kia đối với cô có cảm giác gì.” Triệu Mạnh Tề cười nói ra suy nghĩ của mình.

Dương Tư Dục lập tức giật mình, cũng quên ý định muốn phản bác anh.

Anh nói... Cô thích người đàn ông kia, chuyện này rất rõ ràng.

Một kẻ mới quen biết, cũng biết chuyện cô thích hắn, Lương Tĩnh Hanh ở bên cạnh cô trên mười năm, lại không hề biết cô thầm mến hắn.

Anh còn nói... Chúng ta đến xem, người đàn ông kia đối với cô có cảm giác gì.

Nói thực, Dương Tư Dục cũng rất tò mò, cô cũng thật muốn biết, Lương Tĩnh Hanh đối với cô, rốt cuộc có cảm giác gì?

Trên mặt xuất hiện một chút nghi hoặc, làm cho lông mi cô rủ xuống, trên mặt trắng nõn lập tức vì tình thương mà nảy sinh cô đơn.

Trong lòng Triệu Mạnh Tề giống như bị nhéo một cái, nụ cười trên mặt thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Nguy rồi, cô bé này... Dung tình rất sâu.

Bết bát hơn chính là... Anh lại đau lòng khi cô cảm thấy cô đơn...

Nhìn cô rũ hàng mi dài xuống, Triệu Mạnh Tề có một xúc động muốn nhéo nhéo má cô, làm cho cô cười một cái.

Trong lòng cảnh báo vang lên, Triệu Mạnh Tề sắp mất tự chủ rồi.

“Tôi còn không biết cô tên là gì.” Anh nói nhẹ bên tai cô, kéo cô ra khỏi nỗi lòng trầm tư.

“Dương Tư Dục.” Cũng đã đến nước này, cô cũng không còn gì giấu diếm.

“Tư Dục...” Anh nhỏ tiếng gọi tên cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Tôi sẽ giúp cô.”

“Sao? Giúp tôi cái gì?” Dương Tư Dục nghiêng hướng mắt của anh, bị mấy câu nói của anh làm dao động.

“Tôi sẽ giúp cô biết rõ ràng, biết tất cả...” Triệu Mạnh Tề đột nhiên cúi người, hơi thở nóng rực “Tất cả về người đàn ông kia.”

Ngơ ngẩn nghiêng đón ánh mắt của anh, Dương Tư Dục trở nên bất động, chỉ là cứng còng nhìn anh.

Vũ hội náo nhiệt, tuần nam mỹ nữ rất nhanh bị phát hiện, nhất là tuần nam này là chủ nhân của vũ hội ngày hôm nay, nhất cử nhất động càng làm cho người ta chú ý.

Bọn họ cấp tốc xuất hiện trong tầm mắt Lương Tĩnh Hanh, bởi vì hắn nghe thấy Triệu tiểu thư nói một câu —

“Anh hai tôi dẫn theo phụ nữ sao?” Trong giọng nói của Triệu tiểu thư có nồng đậm kinh ngạc.

Lương Tĩnh Hanh đối với tin tức có lợi nhuận, lỗ tai vô cùng linh động, rất nhanh đem tầm mắt chuyển hướng đến, nghĩ thầm, hắn thật là có vận khí tốt, có thể sắp tới sẽ có thể thiết kế cả hai bộ áo cưới cho Triệu gia cũng nên.

Bất quá mới quay đầu, Lương Tĩnh Hanh liền phát hiện Dương Tư Dục.

Đương nhiên, hắn cũng đồng thời nhìn thấy bên cạnh cô có một dáng người cao ngất, gia thế kinh người, người đàn ông hoàng kim độc thân — Triệu Mạnh Tề.

Đúng là ngoài sức tưởng tượng của hắn, con người đen của Lương Tĩnh Hanh thoáng qua tán thưởng, trong lòng độc thoại — Tư Dục thật là có chút tài năng, thừa dịp trong thời gian hắn bận rộn, vậy mà đã kết giao một hộ khách ở Triệu gia rồi.

Nếu như bọn họ có thể tiếp nhận hai dự án áo cưới của Triệu gia, sự nghiệp của bọn họ sẽ được nâng cao hơn một tầng.

Rất tốt, thật sự là quá tốt.

Chỉ là, Lương Tĩnh Hanh tươi cười cũng không lâu lắm, bởi vì hắn chậm rãi phát hiện, tình huống trước mắt không giống với suy nghĩ của hắn.

Ánh mắt của người đàn ông độc thân kia... Tựa hồ có chút chuyên chú.

Cái tay kia... ở sau lưng Tư Dục làm cái quỷ gì?

Còn dám ghé sát vào gáy Tư Dục, còn cắn tai nữa sao, còn làm cho cô nhìn anh ta không chớp mắt, ở trong hội trường, cả hai thâm tình nhìn nhau.

Trong ngực hắn, bị đột như bị đâm một nhát, nảy lên một cảm giác không hề thoải mái.

Đứng ở một bên, cô thủy chung mang theo nụ cười khế phối hợp với Triệu Mạnh Tề.

“Kia không phải là nhà thiết kế Dương tiểu thư của công ty anh sao?” Diệp Thời Tàn chuyển con ngươi, môi đỏ mọng mỉm cười hỏi.

Lương Tĩnh Hanh còn chưa kịp mở miệng trả lời, Triệu gia thiên kim bên cạnh nóng ruột dò hỏi.

“Có phải anh cũng có nói qua, cô ấy tuổi còn trẻ, khả năng thiết kế làm cho người khác kinh ngạc, luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ phụ trách thiết kế áo cưới, Dương tiểu thư không bao giờ tiếp xúc với khách?” Triệu gia thiên kim vô cùng hứng thú.

“Thân phận của Dương Tư Dục rất ít người biết, vậy mà Triệu tiểu thư lại linh thông như vậy.” Lương Tĩnh Hanh trong miệng đáp lại, đôi mắt đen lần đầu tiên không nhìn chăm chăm vào Diệp Thời Tàn.

Tư Dục lúc nào thân thiết Triệu Mạnh Tề như vậy?

Nhìn?

Còn nhìn?

Hai người đứng ở trong hội trường, bốn mắt nhìn nhau, là sợ người khác không biết bọn họ giao tình hay sao?

“Tôi phụ trách giúp cô ấy thu thập thông tin về chuyện kết hôn, cho nên đương nhiên biết.” Diệp Thời Tàn đối với chuyện hôn sự của bạn vô cùng xem trọng, giống như là chuyện hôn sự của chính mình.

“Ừ!” Lương Tĩnh Hanh hưởng ứng một tiếng, căn bản không nghe cô nói cái gì, chỉ là vô ý thức đáp lời.

Triệu Mạnh Tề cứ nhìn chăm chăm vào cô... Trên mũi của Tư Dục có mụn nhọt sao?

Gương mặt cười khoái trá như vậy, chẳng lẽ Tư Dục thích hắn?

Lúc này, Triệu gia thiên kim nhìn thấy người quen, gật đầu chào, xoay người rời đi trước, chỉ còn Diệp thời Tàn và Lương Tĩnh Hanh đứng cùng một chỗ, quan sát Triệu Mạnh Tề cùng Dương Tư Dục.

Đột nhiên, Diệp Thời Tàn lên tiếng.

“Muốn đem nhà thiết kế giấu đi, không cho gặp khách?” Cô chuyển con ngươi nhìn hắn.

“Là cô ấy không thích, không phải tôi giấu cô ấy.” Lương Tĩnh Hanh lạnh lùng mở miệng, lần đầu tiên cảm thấy, đem cô giấu đi là một ý kiến hay.

Ít nhất, hắn không cần nhìn một người đàn ông khác chuyên tâm nhìn cô, như là muốn nuốt cô vào trong miệng.

“Hắn là hồi hận đi?” Diệp Thời Tàn bên môi có ý cười.

Tất cả đàn ông, vĩnh viễn không biết mình muốn là cái gì, cho đến khi thứ đó sắp biến mất đi, mới biết cái gì quan trọng nhất.

Lương Tĩnh Hanh quay đầu, nhìn Diệp Thời Tàn bên cạnh, mà cô thì không hề nhìn thẳng vào mắt hắn, trái lại nhìn Triệu Mạnh Tề cách đó không xa.

“Tôi hiểu được Triệu đại ca, anh ấy rất có quyết tâm, muốn cái gì đó, sẽ không dễ dàng buông tha...” Diệp Thời Tần dừng lại, môi đỏ mọng ý cười càng sâu.

“Tôi chưa từng thấy Triệu đại ca chuyên chú nhìn một người phụ nữ như vậy, cho nên, Lương tiên sinh, anh phải cẩn thận đề phòng, cẩn thận cất kỹ bảo vật đã bọc quang, có người tính toán đến cướp!” Trên mặt cô mang một chút hứng thú.

“Cướp cái gì?” Lương Tĩnh Hanh trực giác hỏi lại.

Diệp Thời Tần trầm mặc, sau đó đem tầm mắt dời về phía Dương Tư Dục, nhàn nhạt nói —

“Cô ấy.”

Đứng lặng trong hội trường rất lâu, Dương Tư Dục cuối cùng quyết định tạm dừng đối thoại với Triệu Mạnh Tề, cô có chút cụt hứng dời đi chỗ khác, hậm hực hờn dỗi thong chuyển bước.

Anh nói, anh sẽ giúp cô biết rõ về Lương Tĩnh Hanh, cô muốn biết tất cả, mà cô, thậm chí không biết cô muốn biết những thứ gì.

“Làm sao vậy? Muốn viết gì đó quá nhiều, nhưng không có manh mối sao?” Nhìn cô bỏ đi, Triệu Mạnh Tề nhanh chóng đuổi theo.

Dương Tư Dục trầm mặc không nói, chỉ là cúi đầu đi, lộ ra cổ duyên dáng, gáy trắng nõn rơi xuống một lọn tóc, làm dục vọng Triệu Mạnh Tề muốn vén lên, muốn hun hăng ngửi mùi thơm của cô.

“Kỳ thực, cô rất muốn biết hẳn rốt cuộc thích ai, đúng không?” Triệu Mạnh Tề đem hai tay đặt ở sau người, trưng ra khuôn mặt tuần tú, bộ dáng kia thoạt nhìn, rất có lòng vị đạo.

Dương Tư Dục trừng anh, liếc mắt một cái.

“Tôi rất thích đàn ông thông minh, không ngờ, đàn ông quá thông minh, cũng làm cho người ta chán ghét.” Cô hừ lạnh một tiếng.

“Cám ơn đã khen.” Cô như vậy, chắc chắn rất muốn biết đáp án.

Anh quá thông minh.

“Thử đi! Chỉ nhìn tôi như vậy, vô dụng.” Triệu Mạnh Tề muốn tiếp cận cô nhiều hơn, vô luận dựa vào phương pháp gì.

Lần này, Dương Tư Dục trực tiếp ngăn cản đường đi của anh.

“Đừng nói nữa, tôi sẽ tức giận.” Cô xoa eo, vẻ mặt không vui.

“Tại sao lại tức giận? Không để ý tới cô cũng không phải tôi.” Triệu Mạnh Tề cười đến rất khoái trá.

“Triệu Mạnh Tề!” Cô tức giận gọi thẳng tên của anh, “Đừng cho là tôi sẽ đối với anh khách khí, nếu như anh...”

7. Chương 7

Lời của cô vẫn chưa nói xong, đã nghe một giọng quen thuộc vang lên sau lưng.

“ Tư Dục, sao lại không lễ phép với Triệu tiên sinh vậy?” Lương Tĩnh Hanh âm thầm đi tới sau lưng cô, lời nói dịu dàng như chỉ nói với mình Dương Tư Dục, nhưng khi anh đi tới đây, Triệu Mạnh Tề đã sớm phát hiện.

Vừa nghe anh tới sau lưng mình, cả người Dương Tư Dục như bị điện giật bắn lên quay người lại, lùi về sau mấy bước, vô tình lui vào đứng trong ngực Triệu Mạnh Tề khi anh bước lên một bước đứng nơi dừng lại. Triệu Mạnh Tề đầu tiên cúi đầu nhìn cô, xác định cô đã đứng vững, giây kế tiếp ngược lên đứng lúc thấy Lương Tĩnh Hanh đang nhử mày nhìn mình, đôi mắt lộ vẻ bất mãn.

“Lương tiên sinh, không có gì, tôi không ngại Tư Dục gọi tôi như vậy.” Triệu Mạnh Tề lại bước thêm bước nhỏ, vừa đủ dán ngực vào lưng cô, rất hài lòng khi thấy mặt Lương Tĩnh Hanh xanh như tàu lá.

Xưng hô thân mật như vậy khiến cho sắc mặt Lương Tĩnh Hanh trầm hơn. Tư Dục, cô chưa bao giờ để người đàn ông để người đàn ông khác nào ngoài anh gọi cô như vậy.

“Cô quen Triệu tiên sinh khi nào? Khó trách lúc tôi mời cô đến dự tiệc của Triệu gia cô liền đồng ý.” Lương Tĩnh Hanh cố gắng đè nén sự bất mãn trong lòng, nặn ra một nụ cười. Ngàn vạn lần không thể đắc tội khách hàng, đó là quan niệm kinh doanh của anh. Chỉ là, trong suy nghĩ của anh lại muốn kéo tay Dương Tư Dục, kéo cô về đi nơi khác để hỏi cho rõ chuyện gì đã xảy ra. Khi nào thì cô cùng người đàn ông kia quen biết nhau? Tại sao anh không biết?

“Tôi không quên anh ta, chúng tôi chỉ là...” Dương Tư Dục đang muốn phản bác, Triệu Mạnh Tề lại ngắt lời cô.

“Trước đây chúng tôi từng gặp nhau.” Triệu Mạnh Tề nghiêng người về phía trước như có điều suy nghĩ cười một tiếng: “Cô ấy muốn tôi giúp cô ấy một việc.”

Lần này Lương Tĩnh Hanh không thêm quen tâm đến anh ta, nhìn chằm chằm Dương Tư Dục hỏi: “Cô cần anh ta giúp chuyện gì?” Có cái gì mà anh không thể giúp cô sao? Phải tìm người ngoài.

“Cái đó .. cái đó .. ” Dương Tư Dục lúng túng không biết trả lời sao.

“Chuyện đó rất gấp, cô ấy rất khó mở miệng nói, hơn nữa chỉ có tôi mới giúp được cô ấy, ‘những người khác’ đừng mong xía vô, cô ấy sẽ không chấp nhận.” Triệu Mạnh Tề cố ý nhấn mạnh ba chữ trọng tâm, người nghe ai cũng biết anh đang ám chỉ ‘người khác’ chính là Lương Tĩnh Hanh.

“Tư Dục?” Sắc mặt Lương Tĩnh Hanh càng khó coi hơn, chỉ thấy cô nghiêng đầu càng thấp, cảm cũng áp lên ngực người đàn ông kia.

“Dương.Tư.Dục?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên cô: “Tôi không phải đã nói với cô không thể làm phiền khách hàng sao, tại sao cô...”

“Tôi không phải khách hàng của Tư Dục, tôi là bạn của cô ấy, chuyện này tôi nhất định phải giúp cô ấy.” Triệu Mạnh Tề không để cho anh có cơ hội nói hết câu trực tiếp ngắt lời. Đầu Lương Tĩnh Hanh đang bốc khói.

Nếu như Dương Tư Dục chỉ cần ngẩng đầu nhìn thoáng qua là sẽ phát hiện. Chỉ là, cô trước sau chột dạ đầu cũng không dám ngước lên. Không cách nào phủ nhận, cô thật sự rất muốn biết người Lương Tĩnh Hanh thích là ai, cô thật sự rất muốn biết nhiều hơn trong lòng anh đang nghĩ gì. Mà Triệu Mạnh Tề lại nói có cách, cô tin tưởng, anh thật sự có biện pháp.

Đối với tâm sự trong lòng của Lương Tĩnh Hanh chưa từng có người biết, mà Triệu Mạnh Tề trêu ghẹo cô cũng sẽ cho cô biết chút xíu suy nghĩ của Lương Tĩnh Hanh, cô muốn biết, thật sự rất muốn biết. Mặc dù, cô cũng có chút lo sợ làm như vậy cũng vô ích. Nhưng là, cô chịu đủ rồi, hơn nữa qua khỏi tối nay, chính mắt nhìn anh nhìn say đắm người phụ nữ khác, thật đau... Cô không muốn chịu thêm một lần nào nữa.

“Tối nay cùng nhau ăn cơm đi.” Triệu Mạnh Tề đột nhiên mở miệng hẹn, nhìn Dương Tư Dục đang nhàu mày.

“Không được.” Câu trả lời rất nhanh được nói ra, nhưng cũng không phải là của Dương Tư Dục mà của Lương Tĩnh Hanh.

Dương Tư Dục và Triệu Mạnh Tề cùng lúc quay lại hỏi Lương Tĩnh Hanh: “Tại sao không được?” Cả hai đồng thanh nghi hoặc hỏi, Triệu Mạnh Tề lại vui vẻ cười cười.

“Bởi vì...” Lương Tĩnh Hanh hết sức chán ghét tình huống trước mắt. Cho tới nay, anh cùng Dương Tư Dục tâm ý tương thông (cả 2 hiểu nhau), đồng thanh nói người khác, đều là anh, nhưng hiện tại đột nhiên xuất hiện một người đàn ông khác.

“Bởi vì .. cô ấy đã ăn no.” Lương Tĩnh Hanh rốt cuộc cũng nghĩ được một lý do tốt để nói: “Cũng đã trễ rồi, cô ấy chắc đã ăn.”

“Vậy đi uống cà phê đi.” Triệu Mạnh Tề không từ bỏ, cố ý muốn xem vẻ mặt ghen tuông của người nào đó. “Ở đây cũng có cà phê cần gì phải đi nơi khác?” Khuôn mặt Lương Tĩnh Hanh tươi cười cũng không nhin được nữa. Trực tiếp nói ra những lời như vậy, cũng không còn để ý đến mặt mũi gì nữa.

Triệu Mạnh Tề phát hiện Lương Tĩnh Hanh dịch ý rất mạnh. Đây không phải là kết quả anh khiến anh vui mừng, nhưng coi như Dương Tư Dục lấy được câu trả lời như mong muốn. Xem ra, nên thừa cơ hội này nói cho rõ ràng.

“Tư Dục, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Lương tiên sinh, em có thể tránh mặt một chút?” Triệu Mạnh Tề nhàn nhạt cười nói.

Dương Tư Dục mặc dù có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi cho rõ ràng, gật đầu sau đó bước đi.

Triệu Mạnh Tề và Lương Tĩnh Hanh nhìn nhau, mặc dù trên mặt hai người đều có nụ cười, nhưng trong lòng đều có một sự tức giận âm ỉ.

“Có lời gì, cứ nói.” Lương Tĩnh Hanh duy trì lịch sự cơ bản nhất, giọng điệu cứng ngắt, gần như lạnh lùng, cực lực đè nén tức giận trong lòng, chỉ là chưa có trực tiếp nói với Triệu Mạnh Tề ‘có rắm mau thả.’

Triệu Mạnh Tề cũng không quanh co lòng vòng, cười yếu ớt mở miệng: “Ở ngoài thương trường nhiều năm như vậy, tôi cũng chưa bao giờ thua bất cứ ai.” Mới vừa rồi, Lương Tĩnh Hanh ngăn cản anh hẹn Dương Tư Dục ra ngoài với nhau như có gì không đúng lắm.

“Nếu Tư Dục muốn đi với anh, tôi có nói gì cũng không ngăn được cô ấy.” Lương Tĩnh Hanh nhún vai, không cảm thấy mình có lỗi gì.

“Đây là một câu trả lời không cần chịu trách nhiệm!” Triệu Mạnh Tề vòng hai tay trước ngực, nhìn thẳng Lương Tĩnh Hanh.

“Cô ấy là một người lớn.” Lương Tĩnh Hanh phải sạch trách nhiệm: “Có đi hay không cũng không phải chuyện tôi có thể xen vào.”

Triệu Mạnh Tề chỉ cười cười, không thể xen vào, vậy câu trả lời vừa rồi đại biểu cho chuyện gì, cự tuyệt đến vui vẻ như vậy: “Xem ra anh rất vui vẻ.” Triệu Mạnh Tề không bỏ qua nụ cười trên mặt anh.

“Sao lại như vậy! Triệu tổng muốn mời Tư Dục ăn cơm, uống cafe, tôi còn mừng cho cô ấy nữa là.” Lương Tĩnh Hanh không thay đổi bản chất thương nhân, loại tâm tình hài lòng này chỉ cần để trong lòng là tốt rồi, không cần phải để cho ai biết.

“Là thế phải không?” Triệu Mạnh Tề hờ hững hỏi: “Cho nên anh tán thành tôi làm như vậy?”

“Muốn hẹn thì hẹn nha, chỉ là, Tư Dục không biết cô ấy cảm thấy thế nào thôi.” Lương Tĩnh Hanh sáng khoái nói, trong lòng tự nghĩ: có đồng ý hay không thì phải xem thái độ của cô.

Triệu Mạnh Tề cười cười, người đàn ông này cho rằng anh không thể hẹn được Dương Tư Dục: “Nếu như tôi nói, tôi nhất quyết phải hẹn được cô ấy, thậm chí vì cô ấy có thể bỏ hết quan khách hôm nay, chỉ cần một mình cô ấy, không biết cô ấy có vì thành ý của tôi mà cảm động hay không?” Triệu Mạnh Tề đưa ra một câu hỏi khó.

Lương Tĩnh Hanh giật mình. Hôm nay là một buổi tiệc lớn, Triệu Mạnh Tề cũng được coi như là một nửa chủ nhân, lại vì Tư Dục bỏ lại tất cả .. Anh ta chịu hy sinh lớn như vậy?

“Xem ra anh không tin tôi có thể làm được. Được rồi, vậy tôi để anh xem quyết tâm của tôi.” Triệu Mạnh Tề nói xong cất bước định đi.

“Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?” Lương Tĩnh Hanh lên tiếng ngăn lại bước chân Triệu Mạnh Tề, đôi mắt lóe lên lửa giận.

“Tôi chỉ muốn hẹn một cô gái mình thích ra ngoài ăn bữa cơm, ngược lại anh ... Anh đến tột cùng là nghĩ gì?” Triệu Mạnh Tề cũng không khách khí phản bác lại.

Lương Tĩnh Hanh cắn răng, anh ăn nói khéo léo, nhưng vì câu nói này mà không nói được lời gì. Nghĩ gì? Anh còn có thể nghĩ được cái gì?

Nhìn Lương Tĩnh Hanh trầm ngâm, Triệu Mạnh Tề lại khiêu khích: “Tư Dục có phải bạn gái của anh không?”

“Không phải ...” Lương Tĩnh Hanh cắn răng cho đáp án.

“Rất tốt.” Triệu Mạnh Tề nhìn anh cười: “Vậy tôi cũng nên hành động rồi.” Nói xong, xoay người đi về phía Dương Tư Dục.

Lương Tĩnh Hanh sững sờ tại chỗ, hai tay nắm chặt thành quả đấm, lửa giận ở ngực mãnh liệt thiêu đốt, mà anh thậm chí cũng không biết vì sao. Anh đang đứng tại chỗ chờ, chờ Dương Tư Dục sẽ trả lời như thế nào với lời mời của Triệu Mạnh Tề. Chỉ là, Triệu Mạnh Tề càng đi đến gần, nhịp tim của Lương Tĩnh Hanh càng đập nhanh hơn, càng lúc càng gấp. Ngay lúc đó, đầu óc anh vượt qua lý trí, trực tiếp chi phối đến đôi chân, anh sải bước chạy về phía Dương Tư Dục.

Triệu Mạnh Tề vừa đến trước mặt Dương Tư Dục, ngay lúc đó Lương Tĩnh Hanh cũng cầm tay cô cứng rắn lôi cô đi về phía cổng. Triệu Mạnh Tề cười thú vị, trực tiếp cướp người sao? Tốt, Lương Tĩnh Hanh thật rất tốt. Nhìn hai người họ nhanh chóng biến mất trước mặt, trong lòng Triệu Mạnh Tề có chút tiếc nuối. Đối với Dương Tư Dục, mặc dù mới gặp lần đầu, nhưng gương mặt ưu thương của cô làm anh tiếc nuối, anh đối với cô rất có hứng thú, nhưng cũng không phải là không có Dương Tư Dục không được. Dù sao trái tim cô ấy cũng đã ột người đàn ông khác, muốn giành lại có thể khó khăn, đã như vậy anh cũng không cưỡng cầu (ép buộc).

Nhưng có thể giúp cô, để cô biết được tâm tư của người đàn ông khác, chẳng qua cũng chỉ là một cái nhắc tay cũng không phí sức gì. Nhìn Lương Tĩnh Hanh lôi kéo Dương Tư Dục chạy đi, nhìn bộ dạng ham muốn giữ lấy của anh ta. Triệu Mạnh Tề nghĩ, anh đã làm đúng. Ánh trăng sáng tỏ, ánh sao sáng chói, gió mát trong không khí còn nghe được tiếng nhạc từ trong hội trường vang ra, còn có bước chân dồn dập của hai con người.

Dương Tư Dục bị Lương Tĩnh Hanh cầm tay mình chạy như điên hỏi: “Anh kéo tôi đi đâu?” Cô vừa đi vừa nhắc lần váy dài để không cẩn thận sẽ trượt té.

Lương Tĩnh Hanh không trả lời cô, chỉ kéo cô đến thẳng đến bãi đậu xe. Cho đến khi đến một nơi yên tĩnh, Lương Tĩnh Hanh mới buông cổ tay cô ra. Dương Tư Dục xoa xoa cổ tay đau, nhìn anh chằm chằm không hiểu hỏi: “Anh uống lộn thuốc?”

Dương Tư Dục không hiểu người luôn ung dung như Lương Tĩnh Hanh sao lại gấp đến nỗi chạy như có ma quỷ đuổi theo.

”Cô quen Triệu Mạnh Tề khi nào? Lương Tĩnh Hanh không trả lời mà hỏi ngược lại cô.

Đột nhiên bị anh nhìn chằm chằm như vậy, Dương Tư Dục ngẩn người: “Làm gì giận dữ vậy?” Cô nghi ngờ nhìn lại gương mặt đang giận dữ của anh, thậm chí gân xanh cũng nổi lên: “Thế nào? Anh và anh ấy có thù oán?”

“Không có.” Lương Tĩnh Hanh lớn tiếng trả lời, vẻ mặt dửng dưng giận dữ mà nói họ không thù không hận, thật không có sức thuyết phục.

“Vậy anh đang giận chuyện gì?” Dương Tư Dục khom người sửa lại váy, dù sao cô cũng là phụ nữ, cũng hy vọng mình vĩnh viễn xinh đẹp sáng chói trước mặt người đàn ông mình thích.

‘Giận cái gì’ mấy chữ này khiến Lương Tĩnh Hanh càng phát hỏa. Anh tức Tư Dục khi không lại cùng người đàn ông kia thân mật, ở trong hội trường liếc mắt đưa tình với nhau, mà anh thậm chí cũng không quen biết người đó. Anh giận Tư Dục không nói mình biết cô và người đàn ông kia quen nhau, thân thiết như vậy .. Trước đó, anh cứ cho là anh và cô không có bí mật. Anh tức giận mình, anh đã cho cô biết anh lui tới với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng cô, lại không giống anh, để cho anh như một thằng ngốc. Anh tức, anh giận, rất nhiều, rất nhiều chuyện không thể nói hết.

“Tại sao lại không nói gì?” Dương Tư Dục nhìn cảm xúc trên mặt Lương Tĩnh Hanh biến chuyển nhưng lại không nói câu nào.

“Cô đã quen anh ta khi nào? Tại sao cái gì tôi cũng không biết.” Lương Tĩnh Hanh đột nhiên bộc phát mất khống chế rống lên với cô.

Dương Tư Dục bị anh rống lên sợ hết hồn, che ngực, hai mày nhú chặt: “Tôi không quen anh ta...” Cô lúng túng mở miệng. Mặc dù anh là ông chủ, nhưng nhiều năm làm bạn, anh luôn ung dung bình thản, cũng là lần đầu tiên cô thấy anh giận dữ như vậy.

“Không quen? Không quen mà cô để anh ta gọi cô là ‘Tư Dục’?” Lương Tĩnh Hanh tức giận mở miệng: “Một người đàn ông xa lạ gọi cô như vậy, cô cũng tùy ý anh ta? Cô không phải luôn hung dữ với tôi sao? Nếu không cô cảm thấy để anh ta gọi như vậy cũng không tệ lắm cho nên cũng không muốn ngăn cản...”

Nhìn anh nói liền một mạch không ngừng, Dương Tư Dục cũng không có chút tức giận nào, chỉ nhìn Lương Tĩnh Hanh kinh ngạc nhướn mày, trong lòng có một cổ cảm xúc tràn ra. Anh .. thế nào lại tức giận như vậy nha... hơn nữa còn vì một người đàn ông mà tức giận... Trong đầu thoáng qua một từ quý dị, hơn nữa còn là một từ chưa bao giờ cô nghĩ tới. Anh không phải là đang ghen chứ?

Cho tới bây giờ, Dương Tư Dục rốt cuộc đã hiểu Triệu Mạnh Tề đã làm gì. Anh cố ý xuất hiện bên cạnh cô, làm như vậy để kích thích Lương Tĩnh Hanh sao? Mà tình hình trước mắt xem ra, hình như là ... đã có kết quả.

8. Chương 8

Ý cười nhợt nhạt xuất hiện trên môi cô, kết quả ngoài dự đoán làm tâm tình cô từ nghi ngờ trở thành vui vẻ. Tình huống chuyển biến ngoài mong đợi, cô theo bản năng bước về phía trước, vì che giấu nụ cười trên môi, vô xoay người đi về hướng khác.

Cho dù cô cố gắng che giấu, nhưng nụ cười của cô vẫn in sâu vào mắt Lương Tĩnh Hanh, anh nổi giận, nắm tay lôi cô trở lại. Bỗng nhiên bị kéo ngược về phía sau, cô lao đảo cả người rơi vào ngực anh, bất ngờ bị ôm trọn vào lòng.

Đột nhiên hương thơm của cô xông vào, khiến Lương Tĩnh Hanh sững sờ, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dưới ánh trăng có thể thấy đôi gò má hồng phấn, cặp mắt trong sáng, thẳng tắp nhìn vào mắt anh. Thân thể cô phát ra một mùi thơm nhàn nhạt, là hương thơm của tóc? Hay là mùi thơm của sữa tắm? Mùi vị này dường như thỉnh thoảng sẽ bay quanh chớp mũi anh trong mấy năm qua, khi anh và cô vui đùa trong bồn thiết kế.

Cho tới bây giờ, anh đều không để mùi vị này trong lòng. Bởi vì quá quen thuộc, bởi vì là thói quen, cho nên chưa từng có qua ý nghĩ khác, nhưng ... hương thơm đó giờ đây lại làm cho cảm xúc người ta kinh ngạc, ở trong một giây ngắn ngủi, thế nhưng lại mãnh liệt khiến anh phải sợ hãi. Anh mê muội, không ngừng từ từ cúi xuống sát mặt cô, giống như để xác nhận lại cảm giác đó, mùi thơm này anh cũng đã ngửi từng đó năm nhưng sao hôm nay lại hoàn toàn không giống nhau.

Dương Tư Dục không thể không nhìn thấy hành động của anh, nhưng cô không có cách nào động đậy, chỉ có thể để gương mặt tuần tú kia từ từ phóng đại, thậm chí có thể từ trong tròng mắt thâm thúy kia nhìn được bóng mình.

Đôi mắt cô như là đang khích lệ anh, anh không kiềm hãm được đến gần hơn, đem đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng đặt lên môi cô, lần đầu tiên nếm được cô ngọt ngào.. Vừa hôn lên môi cô, anh mê say. Môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô, vừa thơm vừa trơn, như đang dẫn dụ anh hôn sâu hơn, anh không nhịn được đẩy môi cô ra, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng cô.

Này, này, chuyện này .. Đang bị anh hôn say đắm, giờ phút này trong đầu Dương Tư Dục không còn suy nghĩ được gì, toàn thân cô mềm nhũn, đầu gối như không có lực, giống như là bị rút xương, cả người chỉ có thể dựa vào người anh. Cô có thể cảm giác bàn tay của anh đang siết chặt hông mình, đem cô dán chặt vào ngực anh, cảm thụ lồng ngực rắn chắc của anh.

Nụ hôn của anh càng sâu, cô càng không có chút sức lực nào, chỉ miễn cưỡng bám víu vào anh, đôi tay vòng lên cổ anh, ngón tay nhỏ nhắn ở phía sau cổ anh quấn quýt thật chặt.

Nụ hôn nóng bỏng lại thành thực chuyển thành liếm hôn, cắn mút, Lương Tĩnh Hanh không bao giờ nghĩ rằng tư vị của cô lại ngọt ngào như vậy, làm cho anh muốn dừng cũng dừng không được. Anh hôn sâu hơn, quyến rũ cô đáp trả anh, nhiệt độ cơ thể hai người cũng nóng hơn, mãnh liệt quay cuồng, giống như máu đang sôi trào, lòng ngực kịch liệt đập phập phồng.

Dương Tư Dục mê mang, trức trặc đáp lại nụ hôn của anh, học động tác của anh, quyến rũ lưỡi anh, nhưng lại bị anh dẫn dụ quay về miệng mình.

Cảm giác rung động trong tim mãnh liệt như chưa từng có, cổ họng Lương Tĩnh Hanh không tự giác gào nhẹ, tay cũng không nhận được ôm cô chặt hơn, như muốn khảm cô vào thân thể mình, không nghĩ tới sẽ ngừng nụ hôn này.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài thật lâu, giống như trải qua cả đời, Lương Tĩnh Hanh mới buông hông cô ra, môi rời khỏi môi cô, nhìn đôi mắt như sương mù của cô, còn có đôi môi bị hôn đến sưng đỏ. Chỉ là, vừa nhìn như vậy, anh mới ý thức được, vừa rồi mình mới làm chuyện gì. Anh .. anh hôn cô! Trời ạ! Anh vừa mới làm gì? Lương Tĩnh Hanh không tự chủ lao đảo lui về sau một bước, gương mặt tuấn tú thoáng chốc tái mét.

Anh làm sao phạm phải loại sai lầm này? Tư Dục là bạn, là đồng nghiệp, là anh em hoạn nạn có nhau, thế mà... Lại bị ôm anh ôm vào ngực, hôn đến quên cả trời đất. Trời ơi! Nguy rồi, anh đã phạm phải một sai lầm không nên có, anh đang chặt đứt tương lai mình và cô.

Bạn bè là cả đời, tình nhân là không thể vĩnh viễn bên nhau, mà anh lại giống như một người điên, đột nhiên ôm hôn cô. Ngày trước quen nhau, mười năm chung đụng để trở thành bạn tốt, nhưng anh cứ nhiên lại dễ dàng mất khống chế.

Dương Tư Dục nhìn sắc mặt anh lúc xanh lúc trắng, vẻ mặt như không tin chuyện xảy ra, cũng như bị dọa phát sợ. Cô hít một hơi thật sâu, dừng nói là anh, chính cô cũng bị dọa sợ. Anh hôn cô, anh hôn cô thật rồi. Thì ra, anh cũng có cảm giác với cô, ở trong lòng anh, cô cũng là một người phụ nữ, nụ hôn nóng bỏng, tư vị ngọt ngào khiến cô không thể tin được, nhưng lại chân chân thật thật để lại độ ấm trên môi cô.

Cho nên, vừa rồi anh ghen? Thật không phải trước giờ cô tự mình đa tình? Tự cô suy nghĩ lung tung?

Suy nghĩ của Dương Tư Dục hỗn loạn, nhưng nhìn mắt anh như có gì hoảng hốt, cho dù cô bị nụ hôn này làm cho choáng váng đầu óc, nhưng trong lòng vẫn là vui mừng. Nhưng trong mắt anh, cô không nhìn được cảm xúc vui mừng, rất nhanh, rất nhanh cô phát hiện có cái gì đó không đúng.

“Tĩnh Hanh ..” Dương Tư Dục nhẹ giọng mở miệng, bước lên phía trước một bước, vương tay định chạm vào anh.

Nhưng cô bước lên, anh lại đi lùi về phía sau một bước dài, tay cô đang đưa ra giống như một con rắn độc đang thè cái lưỡi dài.

Lương Tĩnh Hanh đưa tay ngăn cô bước đến gần mình, chậm rãi lắc đầu, toàn thân đang cứng ngắt bắt đầu di động, thân thể to lớn không phải bước về phía cô, ngược lại lùi về phía sau.

“Lương Tĩnh Hanh?” Lần này, Dương Tư Dục gọi cả tên họ anh, căn cứ vào sự hiểu biết của cô về anh, cô có dự cảm xấu. Lần này nghe tiếng cô gọi anh. Lương Tĩnh Hanh bước chân lùi nhanh hơn, liền mấy bước rất nhanh ngồi vào xe của mình đang đậu bên cạnh. Nụ cười trên môi Dương Tư Dục chợt tắt.

“Tư Dục, thật xin lỗi.” Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Lương Tĩnh Hanh cũng nặn ra vài chữ, chính là xin lỗi.

Dương Tư Dục lắc đầu, đây không phải là câu trả lời cô muốn nghe: “Lương Tĩnh Hanh, rốt cuộc là anh ...” Tại sao sau khi hôn cô, lại nói xin lỗi? Là có ý gì?

“Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi ...” Anh lắc đầu nhanh hơn: “Mới vừa rồi, mới vừa rồi.. tôi..”

“Tôi không cần anh nói xin lỗi.” Dương Tư Dục ngắt lời anh, cô chỉ muốn nói anh biết, đối với sự việc vừa rồi, mặc dù trong lòng cô kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy ghét bỏ.

“Không phải,.. không thể ... tôi không có .. tôi đối với cô, không phải loại cảm giác đó..” Lương Tĩnh Hanh luôn thông minh, nhưng dưới tình huống này, lại làm cho bản thân mình lúng túng đến nói cũng không được

rõ ràng.

Chỉ vài từ không đầy đủ, nhưng Dương Tư Dục cũng hiểu ý của Lương Tĩnh Hanh, cảm giác vui vẻ biến mất, cô như từ Thiên Đàng rơi xuống Địa Ngục. Anh hôn cô nhưng lại không dám thừa nhận mình đã hôn cô. Về mặt của anh sợ hãi như mình đã hôn phải một người đàn ông. Anh xin lỗi cô, anh nhận lỗi với cô, anh nói giữa anh và cô .. không phải loại cảm giác đó. Đôi mắt Dương Tư Dục mở thật lớn nhưng lại vô hồn trống rỗng, giống như vừa bị câu mất thần hồn.

“Tư Dục...” Lương Tĩnh Hanh khẽ gọi tên cô, biết bây giờ mình có nói gì cũng đã muộn màng, trong lúc vô tình, mắt không chế đã vượt qua ranh giới mà mười năm nay anh cố gắng duy trì. Anh đã làm chuyện không nên làm nhưng .. tại sao lúc này không thấy cô khó chịu, nhưng sau khi anh nói lời xin lỗi lại nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của cô? Anh không muốn phỏng đoán trong lòng cô đang suy nghĩ những gì. Anh chỉ đang cố hết sức mình làm cho hai người trở lại như lúc ban đầu, muốn cho những cảm xúc mất không chế kia lần nữa trở lại quỹ đạo bình thường.

“Tư Dục, có lẽ tối nay tôi uống hơi nhiều rượu, cô ngàn vạn lần không nên để chuyện lúc này ở trong lòng.” Lương Tĩnh Hanh hắng giọng nói.

Dương Tư Dục chỉ lắc đầu, ‘không để trong lòng’, anh thế nhưng lại dùng giọng van xin, yêu cầu cô đừng đem nụ hôn nóng bỏng vừa rồi để trong lòng.

“Sẽ không, sẽ không..” Cô lắc đầu, nghe được giọng chính mình. Cô nhất định sẽ không để sự việc mới vừa rồi trong lòng, nhưng một khắc kia cô đã đem nó in đậm vào tim mình.

Nghe được cô nói vậy, vẻ mặt Lương Tĩnh Hanh buông lỏng, mỉm cười: “Cô có thể hiểu là tốt rồi, tôi cũng không biết ... chuyện gì đã xảy ra với mình.” Gương mặt Lương Tĩnh Hanh áy náy, giống như mình vừa mới phạm phải một sai lầm lớn.

Dương Tư Dục thở dài một hơi, cô không tìm ra từ gì để hình dung được tâm trạng của mình. Sự áy náy của anh làm cho cô cảm thấy hụt hẫng, anh hôn cô làm cho cô hạnh phúc, nhưng với anh, đây là một sai lầm. Chỉ là một sai lầm. Sự việc kia chỉ phát sinh ngoài ý muốn.

Cô khẽ cắn môi, buộc mình mỉm cười. Cho tới bây giờ, cô cũng không muốn làm cho anh khó chịu, thậm chí không có bất cứ một áp lực nào: “Không có chuyện gì, cũng chỉ là một cái hôn.” Đôi môi đỏ mọng của Dương Tư Dục nở nụ cười, mắt nhìn thẳng vào anh, giống như trong lòng cô đang rất vui vẻ. Cô không muốn để cho anh thấy được sự khổ sở trong mắt mình.

Rất dễ biết, nụ hôn này có thể cho cô biết tất cả những việc cô muốn biết, về tâm sự của anh, về suy nghĩ của anh đối với mình, về ... Rất nhiều, rất nhiều chuyện cô nên sớm biết rõ sự thật. Cô là .. suy nghĩ quá nhiều. Bạn bè, chính là bạn bè, bất luận cô hy vọng thế nào, ảo tưởng ra sao, bọn họ .. vĩnh viễn chỉ có thể là bạn bè. Tim trong nháy mắt rơi vào đáy cốc, nặng nề khiến cô đến thở cũng không nổi.

“Chỉ là một nụ hôn mà thôi.” Cô lặp lại một lần nữa, tim như bị dao đâm từng nhát, từng nhát: “Cũng không phải chưa hôn qua, tôi sẽ không để ở trong lòng.” Nên hết hy vọng rồi, Dương Tư Dục tự nói với lòng mình. Có vọng tưởng nhiều hơn cũng chỉ làm tổn thương bản thân mình. Cô nên lui về chỗ đứng của mình, thu hồi những tình cảm không nên có.

Nghe cô một lần rồi một lần lặp lại yêu cầu của mình, không biết sao tim anh nhói lên một hồi. Bất chợt lúc này, anh cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô ngày càng xa.

“Tư Dục, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?” Anh bất an mở miệng hỏi cô. Cho tới bây giờ, anh chưa từng lo lắng cô sẽ phản bội mình, bởi vì cô lúc nào cũng ở bên cạnh anh, là người bạn tốt nhất của anh. Nhưng lúc này, nhìn nụ cười trên mặt cô, nhưng trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác lo sợ. Cô rõ ràng vẫn còn đứng đây, nhưng anh lại cảm thấy cô đang cách anh thật xa, thật xa .. cơ hội như cô sẽ rời khỏi anh.

Đôi mắt đen của Lương Tĩnh Hanh nhìn thẳng vào mắt Dương Tư Dục, như muốn tìm một chút gì đó trong mắt cô, nhưng cô lại cụp đôi lông mi dài xuống né tránh tầm mắt anh, không muốn anh thấy rõ nét mặt cô. Càng không thấy được, trong lòng Lương Tĩnh Hanh càng lo lắng bất an, đôi chân dài lúc này lui về phía sau hiện giờ lại không tự chủ bước về phía trước.

Dương Tư Dục lui về sau một bước, quyết tâm muốn giữ khoảng cách với anh. Đủ rồi, đủ thật rồi. Tim cô mới vừa rồi rất đau, cô không muốn mình bị tổn thương thêm nữa, chịu đựng thêm nữa. Cô vuốt tóc, mắt híp lại: “Tôi muốn về nghỉ ngơi, đầu có chút không thoải mái.” Cô tìm lý do rời đi, trong lúc này cô không cách nào đối mặt với anh. Anh có tình, nhưng cũng vô tình, quan tâm, nhưng đồng thời cũng làm tổn thương người.

“Tôi đưa cô về.” Lương Tĩnh Hanh sợ hãi, không biết vì sao trong tim lại có một loại cảm xúc không nói được.

“Đừng... không cần.” Dương Tư Dục không chút nghỉ ngơi liền cự tuyệt. Nếu đã quyết tâm muốn kéo dài khoảng cách, cô sẽ không ở cùng một chỗ, cùng một không gian với anh.

“Tư Dục, cô ...” Lần đầu tiên Lương Tĩnh Hanh luống cuống tay chân: “Tức giận?”

“Dương Tư Dục chỉ lắc đầu: “Không có gì, chỉ là trong người tôi cảm thấy không thoải mái.” Cô không muốn làm anh khó chịu, cũng không muốn làm khó anh: “Tôi muốn nói, về chuyện áo cưới của thiên kim Triệu gia, anh vẫn chưa bàn xong ..”

“Lần sau tôi sẽ bàn tiếp, tôi đưa cô về trước.” Lương Tĩnh Hanh không thể giải thích vì sao có cảm giác kỳ lạ, như là hiện tại nếu không giữ được cô, cô sẽ biến mất.

Dương Tư Dục đón lấy ánh mắt anh, không hiểu vì sao lúc này, anh còn có thể dịu dàng như thế. Cô hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt anh, trấn định những cảm xúc đang rối tung trong lòng. Nhìn vào đôi mắt đe luôn trấn định kia, nhưng giờ lại thay vào đó là vẻ hoảng hốt, như là đang lo lắng chuyện gì. Lo lắng về nụ hôn kia có thể phá hủy sự hợp tác của họ bấy nhiêu năm sao? Hay lo lắng cô rời đi, sẽ không thay anh làm việc sao? Nếu thật sự là vậy, anh lo lắng cũng đúng. Cô muốn làm cho anh an tâm, nhưng không biết nên nói thế nào, để cho lòng mình cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

9. Chương 9

“Tôi cần bình tĩnh lại một chút.” Về nụ hôn kia, cô cũng sẽ giống như anh coi đó là một sai lầm, không đáng để trong lòng: “Dù sao đi nữa, tôi cũng không thể so sánh với anh, không phải suốt ngày đều có người xếp hàng chờ hôn tôi.” Cô cố gắng dùng lời nói đơn giản nhất để anh hiểu, về nụ hôn kia, cô không thể hoàn toàn thờ ơ.

Nghe vậy, Lương Tĩnh Hanh không biết nên nói gì. Cả hai người bọn họ, đều thấy nụ hôn kia đã khiến họ lâm vào tình thế khó xử, để anh muốn giữ cô lại, nhưng lại không dám, cũng không có cách. Anh trầm mặc, khiến Dương Tư Dục càng thêm đau lòng, đột nhiên cô kích động muốn nói một lần cho rõ ràng những cảm nghĩ trong lòng cô.

“Mới vừa rồi nụ hôn kia, nhắc nhở tôi một chuyện...”

“Hà?” Lương Tĩnh Hanh đứng tại chỗ chờ cô nói tiếp.

“Tôi đã lâu không nói chuyện yêu đương với ai, cũng quên mất tư vị của nụ hôn.” Cô ngước lên những chấm nhỏ trên trời, nở nụ cười nhàn nhạt thê lương. Cả ngày vội vội vàng vàng chờ người đàn ông này, cô đã bao lâu chưa để tình tâm lại, thường thức màn đêm mỹ lệ.

Nói yêu thương? Cô đã nghĩ nên nói chuyện yêu thương rồi? Lương Tĩnh Hanh run sợ, bởi vì không nhìn ra hàm ý trong lời nói của cô. Tư vị của nụ hôn? Cô nhớ nhưng tư vị của nụ hôn ban đầu? Rõ ràng là một câu nói không được tự nhiên, nhưng rơi vào tai anh, lại như một cây châm ghim vào lòng anh.

Nhìn thẳng vào mắt anh, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, trong lòng Dương Tư Dục có chút sáng khoái. Chẳng lẽ, anh nghĩ lúc nào cô cũng canh giữ bên người anh, nhìn anh sung sướng trong một đám phụ nữ, không thể có cuộc sống bình thường sao?

“Tôi phải về rồi.” Dương Tư Dục thở dài một hơi.

“Không để tôi đưa cô về, cô làm sao về?” Lương Tĩnh Hanh vội vàng hỏi.

“Tôi gọi taxi.” Dương Tư Dục thà đi đi bộ về nhà cũng không cho anh có cơ hội làm người tốt, tiếp tục thu phục lòng cô.

Lương Tĩnh Hanh hai tay nắm chặt thành quả đấm, cũng không biết làm sao giữ cô lại.

Lúc này, Triệu Mạnh Tề đưa khách ra bãi đậu xe, ngạc nhiên thấy Dương Tư Dục và Lương Tĩnh Hanh vẫn còn đang giằng co. Anh lịch sự đưa khách lên xe, sau khi xe chạy đi, anh mới đi tới chỗ hai người: “Tôi nghe thấy vừa rồi có người muốn gọi taxi?”

“Đúng vậy, tôi muốn đi về.” Dương Tư Dục gật đầu.

Triệu Mạnh Tề không biết chuyện gì mới xảy ra, nhưng nhạy cảm thấy bầu không khí khác thường: “Tôi đưa cô về.” Triệu Mạnh Tề không nói hai lời, lấy chìa khóa xe trong túi ra quơ quơ, khẽ chạm vào Dương Tư Dục dẫn cô đi tới chỗ xe anh: “Xe của tôi ở đằng kia.”

“Không cần...” Dương Tư Dục theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng lại thấy môi mỏng của Triệu Mạnh Tề nở nụ cười.

“Chẳng lẽ cô muốn ở đây tiếp tục cùng anh ta mất to trừng mắt nhỏ, tiếp tục dây dưa sao?” Triệu Mạnh Tề nhìn ra được đôi mắt của cô ưu thương hơn, có một loại bi thương đến nỗi chết tâm, giống như bị người ta đâm một dao.

Lương Tĩnh Hanh nói đã cái gì? Làm cái gì? Một câu nói khiến Dương Tư Dục mềm nhũn bất lực không còn cự tuyệt nữa, tay cũng rũ xuống, lông mi dài chớp chớp, cô biết lúc này mình nên rời đi mới là tốt nhất.

“Cám ơn.” Dương Tư Dục cuối cùng chỉ nói được hai chữ. Dưới sự hướng dẫn của Triệu Mạnh Tề biến mất trước mặt Lương Tĩnh Hanh. Dọc theo đường đi, cô luôn trầm mặc. Triệu Mạnh Tề ngoại trừ hỏi địa chỉ của cô cũng không nói thêm gì, để cô có thời gian bình tĩnh tâm tình của mình.

Sau một hồi lâu, xe dừng lại khi đèn giao thông, Dương Tư Dục lúc này mới quay đầu lại tò mò nhìn anh: “Thật không biết phải nói anh thông minh hay là thích xen vào chuyện của người khác.” Cô bất đắc dĩ mở miệng.

“Đương nhiên là thông minh.” Triệu Mạnh Tề không chút khiêm tốn nói tiếp, dời tầm mắt nhìn cô: “Chỉ là sự thông minh của tôi, làm cho cô đau lòng.”

Dương Tư Dục xì một tiếng: “Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng .. anh thật sự đã giúp tôi hiểu.” Để cho cô biết si tâm vọng tưởng cũng vô dụng, nhận rõ sự thật sớm một chút, mới là chuyện cô nên làm.

Triệu Mạnh Tề gật đầu, khi đèn xanh sáng lên, nhấn chân ga, xe chậm chạp tiếp tục chạy về phía trước. Không khí lần nữa rơi vào yên lặng.

“Người ta nói, người ngoài bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc, người đàn ông kia không đến nỗi không có chút cảm giác nào với cô.” Triệu Mạnh Tề cầm tay lái, mở miệng nói.

“Không đủ.” Cô lắc đầu: “Tình cảm như vậy muốn lâu dài quá cực khổ, có lẽ buông tay sẽ tốt hơn.” Buồn bực tích tụ đã lâu, cộng thêm anh liếc mắt một cái đã nhìn ra được tình cảm của mình đối với Lương Tĩnh Hanh, Dương Tư Dục cũng không muốn giấu diếm nữa.

“Thật muốn buông tay?” Triệu Mạnh Tề cười hỏi.

Dương Tư Dục dùng sức gật đầu. Nỗi đau vừa rồi đã khiến cô không còn dũng khí tiếp tục yêu thầm nữa.

“Đã như vậy rồi ..” Triệu Mạnh Tề đột nhiên buông ra một câu: “Tôi muốn theo đuổi cô.”

Dương Tư Dục nghe xong ngẩn ra, quay đầu nhìn vào gò má Triệu Mạnh Tề đang lái xe: “Anh đang nói giỡn sao?” Dương Tư Dục nhăn mày.

“Không phải.” Triệu Mạnh Tề lắc đầu, lại gặp đèn đỏ, xe ngừng lại. Anh quay đầu, nghiêm túc một lần nữa nói với cô: “Có thể để tôi theo đuổi em?”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, Dương Tư Dục một câu cũng không nói ra, chỉ kinh ngạc nhìn anh.

Trong hội trường, Lương Tĩnh Hanh mắt hồn mất vía, giống như con ruồi không đầu đi tới đi lui, nghĩ tới Dương Tư Dục ngồi trên xe Triệu Mạnh Tề, trong lòng không thoải mái. Triệu Mạnh Tề này, là Trình Giảo Kim từ đâu chạy tới? Tại sao lại xen vào chuyện của anh và Dương Tư Dục? Anh không ngừng nhìn đồng hồ trên tay, tính toán lộ trình từ nơi này về nhà Dương Tư Dục, giống như đang trên chảo nóng, cả người có cái gì không đúng. Tại sao còn chưa trở lại? Đã đi đâu rồi? Nghĩ tới lời nói của Dương Tư Dục, cô đã lâu không nói chuyện yêu thương ...

Cô có thể hay không vui mừng cùng Triệu Mạnh Tề tới lui? Trong đầu Lương Tĩnh Hanh giống như có một trái bom đang nổ ra, đầu anh đột nhiên rất đau. Trong tầm mắt, xuất hiện Triệu gia thiên kim, ngày hôm qua anh ở trước mặt cô ấy thề sắt thề son muốn lui tới với Diệp Thời Tần. Bên cạnh hai cô không có tân khách, anh nên thừa dịp này đi tới tiếp tục đoạn đối thoại lúc này, thậm chí là hẹn Diệp Thời Tần đi du lịch. Nhưng anh một chút suy nghĩ muốn bước đi cũng không có. Anh cái gì cũng không muốn nói, thậm chí quan trọng nhất là làm ăn và phụ nữ, vào giờ phút này cái gì anh cũng không muốn để tâm, anh chỉ muốn biết Tư Dục đã về đến nhà chưa? Cô và Triệu Mạnh Tề là bạn bè hay là ...

Cái chữ kia, anh không muốn nói, cũng không muốn nghĩ, có thể là anh bắt buộc mình không được nghĩ tới. Thời gian trôi qua rất nhanh, một giờ sau, đáng lẽ Triệu Mạnh Tề nên trở về nhưng anh lại không thấy người. Anh cầm điện thoại lên, gọi cho Dương Tư Dục, tự nói với mình chỉ muốn xác nhận cô đã an toàn về đến nhà, chỉ là việc làm của một người bạn nên làm.

Tiếng chuông vang lên một lần đã được nghe máy, Lương Tĩnh Hanh cố gắng đè nén giọng nói đang vội vàng của mình mở miệng: “Về đến nhà chưa?”

“.. Vẫn chưa.” Dương Tư Dục trầm ngâm một hồi lâu mới trả lời: “Tôi và Triệu Mạnh Tề đi ăn, anh ấy nói bạn tiếp khách bữa tối còn chưa ăn gì.”

“Hả?” Ngược Lương Tĩnh Hanh giống như bị ai đâm ột quyền. Cô lại cùng một người đàn ông khác ăn cơm? Anh cũng là đàn ông đương nhiên cũng nhìn ra được cảm xúc trong ánh mắt của một người đàn ông khác, anh chỉ là không ngờ tới Triệu Mạnh Tề vậy mà thật lòng.

Triệu Mạnh Tề thích Tư Dục, đó là một sự thật, nhưng anh lại không hiểu tâm tư của Dương Tư Dục. Cho tới bây giờ, anh cũng chưa nghe qua cô cự tuyệt anh ta.. Tim lại có cảm giác không thoải mái, giống như mắc xương trong cổ họng, anh nên cúp điện thoại, nhưng lại không bỏ được, anh lại muốn tiếp tục nói, nhưng biết đây không phải là lúc nói chuyện.

Dương Tư Dục ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng thở dài. Anh còn muốn thế nào đây: “Nếu như không có chuyện gì, ngày mai đến công ty chúng ta nói tiếp.” Dương Tư Dục chủ động cúp điện thoại, không để mình có thời gian mềm lòng.

Lương Tĩnh Hanh vẫn còn cầm chặt điện thoại trong tay, lòng trầm xuống. Ngay cả cơ hội nói với cô về đến nhà gọi điện thoại lại cho anh cũng không có, giống như cô một câu cũng không muốn nói với anh. Anh mơ hồ nhận ra, nụ hôn kia, thật đem quan hệ của hai người làm hỏng rồi. Anh chỉ không biết tại sao mình lại để ý như vậy? Anh lấy sự hiểu biết của mình đối với Tư Dục, cô là người rất dễ, cô cũng không so đo với anh. Nụ hôn kia, có thể đối với cô thật không quan trọng.

Trong khi cô không coi trọng nụ hôn với anh, lại có thể ăn cơm cùng một người đàn ông khác, chấp nhận một tình cảm mới, nhưng anh tại sao lại buồn bực? Phiền lòng, nôn nóng, bực mình cất điện thoại. Lương Tĩnh Hanh tự nói với mình, chỉ là anh suy nghĩ quá nhiều, trở về ngủ một giấc, tất cả sẽ khôi phục lại như cũ. Tất cả sẽ trở về tình trạng ban đầu.

Sau đêm dạ vũ cùng nụ hôn nóng bỏng mất khống chế kia cũng qua được một tuần. Tất cả trở về tình trạng ban đầu rồi sao? Có lẽ vậy. Bọn họ cùng nhau làm việc, nghiêm túc thảo luận chuyện bản thảo, Dương Tư Dục không có một chút tức giận nào, thậm chí còn làm thêm đầy nhanh tốc độ, hợp đồng áo cưới mới.

Nhưng khi bản thảo hoàn thành cô không gọi điện thoại cho anh, mà hôm sau đi làm đưa cho thư ký đặt trên bàn làm việc của anh. Nhìn chằm chằm bản thảo được vẽ xong, rất lâu anh cũng không lên tiếng. Tất cả giống như không có thay đổi. Nhưng trên thực tế, đã hoàn toàn không giống. Cô mời anh, như nhân viên đối với ông chủ, hoàn thành yêu cầu của anh, chính là kết thúc trách nhiệm của cô, không nói thêm dù chỉ một câu, trên mặt chỉ có nụ cười nhàn nhạt, xa cách. Nụ cười xã giao.

Đáng chết, anh không nghĩ mình có thể ghét nụ cười trên mặt cô đến vậy. Bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ, thư ký đẩy cửa đi vào, lại đặt trên bàn anh một xấp bản thảo: “Đây là bản thảo thiết kế của Dương tiểu thư.” Trên mặt thư ký là nụ cười nghề nghiệp.

“Cô ấy đâu?” Nhìn chằm chằm xấp giấy được người khác đưa tới, Lương Tĩnh Hanh cảm thấy mình chịu đủ rồi.

“Dương tiểu thư nói cô ấy ký tên xong về trước.” Thư ký truyền đạt lại lời của Dương Tư Dục, mặc dù trong lòng nghi hoặc, tại sao những bản thiết kế này lại nhờ cô đưa đến. Nếu như cô nhớ không lầm, cô đến công ty này làm mấy năm nay, bản thiết kế đều do Dương Tư Dục và ông chủ trực tiếp xử lý. Nhưng là một thư ký chuyên nghiệp, cô chỉ có thể làm mà không được hỏi chuyện riêng, cho nên cô chỉ biết giữ im lặng.

“Cô ấy đang rất vội sao? Có chuyện gì gấp lắm sao? Gấp đến nỗi gặp mặt bàn luận với tôi một chút cũng không có thời gian sao?” Lương Tĩnh Hanh chất chứa tức giận đã lâu, rốt cuộc cũng bộc phát.

Thư ký sững sờ. Những năm gần đây, lần đầu tiên thấy ông chủ của mình nổi giận, im lặng thật lâu không nói ra lời.

Lương Tĩnh Hanh cắn răng, ý thức được mình mất khống chế: “Thôi, tự tôi đi tìm cô ấy.” Dứt lời, cầm lấy bản thiết kế trên bàn đi ra khỏi phòng đến bãi đậu xe. Anh ngồi vào sau tay lái, dùng sức đóng mạnh cửa xe, nhớ tới một tuần trước, cô vẫn còn ngồi trong xe anh vui vẻ nói chuyện với anh, một tuần lễ sau, thậm chí ngay cả phòng làm việc của anh cô cũng không muốn vào.

Tức, tức chết anh! Anh nhấc chân ga, vội vàng đi về hướng nhà cô. Mấy ngày nay cố gắng đè xuống nhớ nhung, giờ phút này bộc phát. Lúc này anh thật oán hận cô thay đổi, tức giận mình quan tâm, nhưng vẫn coi thường mà im lặng, tại sao lại có cái cảm giác hết sức quan tâm này. Anh chỉ một lòng nghĩ, không hy vọng cô và anh lại có khoảng cách xa như vậy, anh muốn thử đi thay đổi, thử kéo cô trở về. Anh cho là, anh chỉ muốn những thứ này, muốn khôi phục lại tình bạn mà họ đã có từ lâu.

Cho đến khi đến trước cửa nhà cô, thấy một người đàn ông khác đưa cô về, thấy cô cười với một người đàn ông khác... Tất nhiên, người đó chính là Triệu Mạnh Tề. Tâm tình lập tức biến đổi nhanh chóng, tức giận mãnh liệt. Khoảng cách không xa, anh có thể thấy Tư Dục cười, đôi mắt Tư Dục rũ xuống, Tư Dục nâng khóe môi mê người lộ ra đồng tiền nho nhỏ .. tất cả không phải dành cho anh. Không phải .. không phải dành cho anh. Không giấu được sự phẫn nộ, kích động, tức giận cùng ảo não, nhiều loại cảm xúc không giống nhau đang trong tim anh sôi trào.

Cho đến lúc đó, Lương Tĩnh Hanh mới hiểu được, cái anh muốn không chỉ là tình bạn. Anh không chỉ cần cô là bạn anh, đồng nghiệp của anh, anh em của anh, anh càng muốn... nụ cười vui vẻ hạnh phúc kia, cái nhìn kia chỉ dành cho anh. Anh muốn là người đàn ông duy nhất trong mắt cô. Anh chán nản gục trên tay lái, huyết Thái Dương mơ hồ đau. Anh phát hiện mình đã sai, cho tới bây giờ đã hơn mười năm vẫn không biết được.

10. Chương 10

Tựa như hiện tại, đã không còn kịp nữa. Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen nhìn chăm chú Dương Tư Dục đang ở cách đây không xa, cô đang cười, nụ cười làm nhức mắt anh. Rốt cuộc, Dương Tư Dục cũng phát hiện xe của anh, người của anh, mắt của anh đang nhìn mình chăm chú.

Nụ cười trên môi Dương Tư Dục cứng lại, không biết tại sao anh xuất hiện ở đây. Cô vội vàng tránh ánh mắt anh, giả như cô chưa phát hiện ra anh, vội vàng chào tạm biệt Triệu Mạnh Tề rồi chạy một mạch về nhà của mình. Triệu Mạnh Tề chỉ có thể thức thoir ra về. Nhưng còn Lương Tĩnh Hanh, nếu anh đã tới đây, cũng không cho phép cô trốn tránh anh.

Không chút nghĩ ngợi anh xuống xe, cầm chìa khóa nhà mà lúc trước cô đã đưa anh, đi theo bước chân cô, trực tiếp vào nhà. Dương Tư Dục không ngờ anh đuổi theo, cô trừng mắt, nhìn anh đang sải bước đến trước mặt mình, trong lòng cô có dự cảm xấu. Nguy rồi, phòng khách không lớn, một đang bước tới, một đang lùi về phía sau.

“Anh.. sao anh lại tới đây?” Dương Tư Dục lui một bước lại một bước, lưng gần như chạm vào sofa.

“Tôi đến đây thảo luận với cô về bản thiết kế.” Lương Tĩnh Hanh mặt lạnh đi tới, trong miệng thì nói thảo luận về bản thảo, nhưng trên thực tế, anh quên bản thiết kế còn để trên xe .. anh tức đến quên cảm lên.

“Vừa rồi tôi đã kêu thư ký giao nó cho anh, anh xem cũng chưa xem qua thảo luận thế nào?”

“Cô còn dám nói?” Lương Tĩnh Hanh bước thêm một bước: “Về xong bản thảo, tại sao không lập tức nói cho tôi biết? Còn phải đưa cho thư ký để lên bàn làm việc của tôi?”

Dương Tư Dục lui đến không còn đường lui, nhưng vẫn thẳng lưng đón lấy lời chỉ trích của anh: “Anh không phải là không thích tôi nữa đêm kéo anh từ trên giường của phụ nữ đến đây sao? Vậy thì tôi chỉ là nghe lời anh, tránh những sai lầm không đáng xảy ra, chẳng lẽ còn không tốt sao?” Cô cho làm vậy là biểu hiện mình tôn trọng anh. Nhưng Lương Tĩnh Hanh một chữ cũng không nghe vô.

“Không được!” Anh lớn tiếng khiển trách, không chút nghĩ ngợi hét lên: “Những ngày qua, tôi đều đang đợi bản thảo của cô, làm gì có tâm tình đi kiếm phụ nữ.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, anh mới ý thức được đã thật lâu anh chưa đi tìm những người phụ nữ khác. Đáng chết! Anh thật xong rồi.

Vậy mà, anh không ngờ tới, Dương Tư Dục không thể giải thích vì sao, chẳng qua là cảm thấy anh đang gây sự: “Anh không có tâm tình cùng nữ nhân lêu lổng, chuyện liên quan gì tới tôi? Tôi làm xong của công việc của tôi, anh cũng có ý kiến?” Cô tức giận, lúc này cũng không xem anh là ông chủ. Dù sao từ trước đến giờ, cô căn bản cũng không coi anh là cấp trên của cô.

“Cô có làm tốt sao?” Lương Tĩnh Hanh tức giận không có chỗ phát, tiếp tục bắt bẻ: “Trước kia, khi vẽ xong bản thảo, nhất định sẽ gọi cho tôi bàn luận xong, đợi toàn bộ điều chỉnh xong mới chính hoàn thành. Nhưng còn giờ, chỉ ném qua cho tôi.”

Lời chỉ trích của anh làm cô tức giận: “Là tôi ném qua? Tác phẩm của tôi anh không hài lòng sao? Khách hàng chê sao?” Dương Tư Dục tuyệt không để cho người ta ô nhục tính chuyên nghiệp của mình. Đôi mắt sáng giận đến phát hỏa.

“Chuyện này...” Lương Tĩnh Hanh bị hỏi như vậy lúng túng không nói gì, khí thế giảm đi một nửa: “Không thể nói như thế, vấn đề ở đây là thái độ, thái độ của cô có vấn đề.”

“Thái độ của anh mới có vấn đề.” Dương Tư Dục không khách khí hét lại anh, bộ ngực tròn tức giận phập phồng lúc lên lúc xuống, chỉ vào chóp mũi anh không khách khí mắng thẳng.

“Chỗ nào thái độ của tôi có vấn đề?” Lương Tĩnh Hanh bất mãn với sự lên án của cô, cho dù “cảnh sắc” trước mắt mê người, nhưng anh vẫn dời đi tầm mắt của mình: “Chỉ là trong công việc tôi xin cô, hy vọng cô trực tiếp thảo luận với tôi, như vậy cũng có lỗi sao?”

“Nhưng thái độ của anh thật có vấn đề.” Dương Tư Dục sắc đá mở miệng, nhìn chăm chăm anh, trực tiếp chỉ ra sai lầm của anh: “Từ khi Triệu Mạnh Tề đến bên cạnh tôi, anh đã không vừa mắt.”

Nghe đến từ nhạy cảm, tròn mắt Lương Tĩnh Hanh híp lại. Tên Triệu Mạnh Tề kia, thật muốn đến bên cạnh cô?

“Đây coi là thừa nhận sao?” Anh hạ thấp giọng, tức giận mơ hồ thiêu đốt.

“Thừa nhận cái gì?” Dương Tư Dục tức giận hỏi. Thì ra hôm nay, người đàn ông này tới đây là muốn gây gổ sao? Muốn tranh cãi, cô sẽ thua anh sao?

“Thừa nhận cô một dạ hai lòng, thừa nhận cô vì yêu đương không chuyên tâm làm việc, thậm chí lười phải nói chuyện với ông chủ là tôi đây.” Tội lỗi cuối cùng nặng nhất, nặng đến có thể đưa lên đoạn đầu đài.

“Lương Tĩnh Hanh!” Dương Tư Dục cao giọng kêu tên anh, không ngờ anh lại gấn cho cô cái tội danh đó, tức giận làm bùng khí của cô tăng lên, đi về phía trước một bước: “Trước kia, lúc anh ăn chơi đàng điếm, tôi có chỉ trích qua anh sao?” Cô chỉ vào chóp mũi anh, ép anh lui về sau một bước.

Lương Tĩnh Hanh nhất thời ngậm miệng, cái gì cũng không nói được.

“Trước kia, anh để một mình tôi với đồng bản thảo, khi anh làm chuyện xấu với những người phụ nữ khác, tôi có nói cái gì không?” Dương Tư Dục lại tiến lên một bước, hôm nay nhất định phải đòi lại công bằng.

Lương Tĩnh Hanh chưa bao giờ thấy cô tức giận như vậy, có chút không chống đỡ được.

“Người ta trả lương uốn thuê tôi, lúc tôi cự tuyệt, anh có một lần nào biểu hiện cảm tạ tôi không?” Dương Tư Dục thật sự tức giận đến không thể cứu vãn.

Một câu nói khiến bước chân đang lùi của Lương Tĩnh Hanh ngừng lại, ngón trỏ của Dương Tư Dục đang tức giận chỉ thẳng tấp dăm vào ngực anh.

“Cô mới vừa ... nói cái gì?” Giọng điệu của anh êm ái, nhưng lại ẩn chứa sự nguy hiểm.

“Tôi nói.. tôi chẳng qua là muốn yêu đương, anh lại tìm mọi cách để ngăn cản?” Dương Tư Dục không chút khách khí trả lời.

Lời cũng đã nói ra, có thể nuốt trở về sao?

Nói, yêu, thương? Một cổ tức giận hừng hực thiêu đốt vọt thẳng lên đầu làm anh mất trí: “Không được cùng anh ta nói chuyện yêu đương!” Anh ngang ngược ra lệnh với cô.

Đối mặt với sự tức giận đột nhiên tới của anh, Dương Tư Dục đầu tiên là sững sờ, một lâu sau mới lấy lại tinh thần: “Tại sao?” Dương Tư Dục không hiểu, ngón trỏ dăm trên ngực anh cũng thật đau, nhưng cũng không làm dừng lại sự phẫn nộ của cô: “Anh có thể cùng phụ nữ lâu lỏng, tôi lại không thể đành hoàng nói chuyện yêu đương?”

Đôi mắt đen phẫn nộ híp chặt lại, tức giận bắn tán loạn. Quá rõ ràng đây là ghen tức đang quấy nhiễu trong lồng ngực anh, cảm giác chua chua này không ngừng xông thẳng lên cổ họng anh: “Muốn yêu có thể, nhưng đối tượng không thể .. là.. anh ta.” Anh hạ thấp giọng, giọng điệu hấp dẫn mê người, nhưng cũng nguy hiểm nồng nặc sát khí.

“Tôi nói chuyện yêu đương với ai, còn phải do anh quyết định sao?” Dương Tư Dục hừ nhẹ một tiếng. Bên gối anh oanh oanh yền yền, tại sao không đợi cô gạt đầu đồng ý?

Câu hỏi của cô khiến Lương Tĩnh Hanh nhẹ nhàng cười, bàn tay đang nắm chặt thành quả đắm đuối ra, trực tiếp cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô: “Dĩ nhiên.” Anh bình tĩnh cười cười.

“Dĩ nhiên?” Giọng Dương Tư Dục rốt cuộc không nhịn được nâng cao, hai mắt trợn thật lớn: “Đáp án này mà anh cũng dám nói ra? Anh dám nói rằng đối tượng nói chuyện yêu đương với tôi phải cần sự đồng ý của anh?”

“Dĩ nhiên.” Lần này cũng là câu trả lời đó, hơn nữa giọng nói có phần kiên quyết hơn.

Giống như là có boom nổ trong đầu Dương Tư Dục, người đàn ông này thật là to gan, lại muốn quản chuyện của cô? Dương Tư Dục nhắm mắt lại, dùng sức muốn rút tay mình ra khỏi tay anh. Rút ra làm cái gì nha? Đương nhiên là muốn đánh cho anh một quyền, tên ghê tởm này. Nhưng, sức lực nam nữ chênh lệch quá lớn, cô căn bản không thể làm điều mình muốn.

“Tốt!” Dương Tư Dục giận phát điên, nhịn xuống kích động muốn đá anh một cái: “Anh muốn trông nom, tôi sẽ để anh trông nom, vậy bây giờ anh nói cho tôi biết, tôi nên nói chuyện yêu đương với ai?” Cô sẽ chờ câu trả lời của anh, chân phải vận sức chờ phát động, chuẩn bị đá tới ‘gốc rễ’ của anh. Chỉ cần anh có lá gan nói ra chó, cá hay mèo, cô sẽ cho anh ‘đẹp mắt’.

Đôi mắt đen híp chặt hơn, anh nghiêng người gần đến mặt cô, khoảng cách càng lúc càng gần, gần đến nỗi cô có thể thấy bóng mình trong mắt anh. Ah.. Tình cảnh này hơi quen thuộc, Dương Tư Dục thở dốc vì kinh ngạc, nhớ tới lần trước họ hôn nhau tình huống cũng giống như bây giờ.

“Cô thật muốn biết, cô có thể nói chuyện yêu đương với ai?” Lương Tĩnh Hanh chậm rãi hỏi, đôi mắt màu đen có thần khóa chặt trên mặt cô.

“Ừm.” Da đầu Dương Tư Dục run lên, chỉ đơn giản đáp một tiếng. Lần này, xem ra không phải là không thể đá, nếu như anh lại muốn hôn cô đến thất điên bát đảo, nhưng lại muốn cô quên nụ hôn kia... Cô nhất định sẽ không khách khí. Vì vậy, chân phải cô vẫn luôn trong trạng thái chuẩn bị ‘công kích’.

“Nói! Là ai?” Cô lạnh lùng hỏi, khí thế lớn mạnh.

Lương Tĩnh Hanh đem mặt mình gần cô hơn, đụng chóp mũi cô, đôi mắt có thần nhìn thẳng vào mắt cô: “Thật muốn biết?” Anh cao giọng, thân hình cao lớn làm cho người ta có cảm giác bị áp bức.

“Nói mau.” Mặt Dương Tư Dục căng thẳng, khẩn trương đến mức quẩn bách. Nếu anh còn không nói ra đáp án, cô sẽ bắt tỉnh mắt.

“Được.” Lương Tĩnh Hanh đồng ý, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô làm cho tâm cô co rút: “Nếu cô biết muốn, tôi sẽ nói.”

“Nói mau, nói mau ... mau... tôi rất muốn..” Dương Tư Dục thúc giục. Hơi thở anh quá nóng, hô hấp cô lại quá nhanh .. Không được, cô không thể nhịn được nữa. Đang lúc cô nghĩ mình sắp hỏng, liền nghe anh lên tiếng.

“Tôi.” Một chữ, bình thường đơn giản từ trong miệng Lương Tĩnh Hanh nói ra nhanh chóng mà cương quyết.

Đôi môi mỏng của Dương Tư Dục mở ra khép vào, khép vào lại mở ra, một hồi lâu cũng không nói ra lời. Chân cô đã chuẩn bị thật lâu, nghĩ đã anh một cái thật mạnh, cũng cứng đờ giữa không trung.

Nhìn cô ngây người, vẻ mặt đờ ra, tâm tình Lương Tĩnh Hanh không khỏi tốt lên, đôi môi mỏng nâng lên rất đẹp mắt: “Thật vui là em không có ý kiến.” Lương Tĩnh Hanh cầm lấy tay cô đặt lên môi, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

Cái hôn này khiến Dương Tư Dục lấy lại tinh thần, kéo tay mình lại, tay cô rút cuộc cũng được tự do: “Cái gì gọi là ‘tôi không có ý kiến’?” Dương Tư Dục phát giận: “Tôi bị anh làm cho choáng váng với cái đề nghị thôi nát kia.”

Tâm tình Lương Tĩnh Hanh đang tốt chợt biến mất, sắc mặt trầm xuống: “Kêu em hẹn hò với tôi là đề nghị thôi nát?” Anh mắt anh đầy giận dữ.

“Thái độ của anh có vấn đề, tôi thật sự không hiểu, tại sao anh vừa thấy bên cạnh tôi có người đàn ông khác, thái độ của anh liền không giống?” Dương Tư Dục thật sự không hiểu cái vòng quanh quẩn này. Nghe được đáp án kia, cô không nói ra được cảm xúc trong lòng mình là gì. Vừa bắt đầu, cô thừa nhận, trong lòng tràn đầy vui mừng. Nhưng cảm xúc vui mừng đó, trong nháy mắt biến mất, cô đột nhiên nhớ tới, anh chỉ nhất thời ham muốn giữ lấy.

Đó không phải là tình cảm thật, chẳng qua là do anh kích động, chỉ là một loại... tình cảm thoáng qua, anh không muốn mất đi cô. Muốn cùng cô hẹn hò, mười năm trước chẳng phải nên bắt đầu sao mà phải mười năm sau, thấy bên cạnh cô có một người đàn ông khác, mới nói ra. Khi bình tĩnh lại, cô biết cô không nên mừng rỡ, đây chỉ là một ảo tưởng, cô phải nhận rõ đây chỉ là ảo tưởng.

“Em thật không muốn hẹn hò cùng tôi?”

Dương Tư Dục lắc đầu, trừ giọng nói thật bất đắc dĩ, trong lòng còn có một nỗi đau thoáng qua. Cô cứ nào hy vọng anh thật lòng nói lên đáp án đó, mà không phải chỉ là thoáng qua mà thôi, chỉ muốn hả giận mà thôi. Chỉ tiếc, Lương Tĩnh Hanh không thấy được nỗi cô đơn trong mắt cô, anh chỉ nhìn thấy cô cự tuyệt:

“Em có thể nói chuyện yêu đương cùng Triệu Mạnh Tề mà không thể hẹn hò với tôi?” Lương Tĩnh Hanh chưa từng thất bại bởi một người đàn ông nào mà tức giận.

Tình cảm đối với anh mà nói có cũng được không có cũng không sao. Bạn gái? Không phải là không thay thế được, hợp tác, không hợp thì đi, đối với tình yêu anh nhất định tỉnh táo. Nhưng câu nói của Dương Tư Dục làm anh cực kỳ tức giận. Trong mắt cô, anh lại thua kém hơn một người đàn ông mới quen biết.

“Anh ấy có thể yêu tôi nhưng anh thì không.” Dương Tư Dục mất mấy ngày thời gian mới nhận rõ điều này. Phải nói cô có thiện cảm với Triệu Mạnh Tề, người kia rất thông minh, rất thú vị, hơn nữa đối với cô rất tốt, luôn có thể chọc cô cười.

Còn Lương Tĩnh Hanh luôn làm cô đau khổ, lần này cô nên thông minh sáng suốt một chút, lựa chọn người đàn ông thích hợp với mình. Vì vậy, cô tránh khỏi người Lương Tĩnh Hanh, yêu thầm anh đã hơn mười năm, không thể trong thời gian ngắn liền quên đi, cô muốn mình tuyệt vọng, để hoàn toàn quên người đàn ông này.

11. Chương 11

Cho nên, cô không muốn nhìn thấy anh. Nhưng lại không nghĩ anh sẽ đuổi theo.

“Tại sao không được?” Lương Tĩnh Hanh thật sự muốn nổ tung rồi.

“Không được chính là không được.” Dương Tư Dục kiên quyết khẳng định: “Căn bản anh không hiểu thế nào là tình yêu.”

Đôi mắt Lương Tĩnh Hanh híp chặt lại, nào có thể nhẫn nhịn được, cô nói anh không được? Nói anh không hiểu thế nào là tình yêu: “Tại sao nói tôi không biết thế nào là yêu một người?” Tròng lòng Lương Tĩnh Hanh rất không vui, giận đến trước mắt toàn là màu đen.

Dương Tư Dục nhìn chằm chằm anh, cũng tức đến nói không ra lời. Quen biết anh mười mấy năm, lần đầu tiên phát hiện hai người rất khó hiểu nhau: “Tôi không muốn nói chuyện với anh, anh về đi.” Dương Tư Dục trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, quay người bước đi về phía phòng làm việc.

Đi? Cứ như vậy kêu anh đi? Lương Tĩnh Hanh không thể nào chấp nhận thái độ của cô về chuyện của bọn họ.

Đứng tại chỗ mấy giây, anh không dè nén sự phẫn nộ của mình nữa, cất bước chạy về phía cô, trước khi cô đóng cửa phòng làm việc, dùng chân cản lại. Bên trong cánh cửa, cách một khe hẹp Dương Tư Dục có thể nhìn thấy sự kiên quyết trong ánh mắt anh. Xong rồi! Bất luận tâm ý của anh đối với mình có thật hay không, anh sẽ không để mình bỏ đi.

Lương Tĩnh Hanh dùng chút sức đem cả người cô đẩy về phía sau, thành công đi vào bên trong. Bước chân Dương Tư Dục lảo đảo lui về phía sau, anh nhanh chân bước tới bên cạnh cô, bàn tay choàng qua hông ôm cô vào trong ngực. Dương Tư Dục biết chuyện này không xong rồi, một tia lý trí cuối cùng muốn ngăn cản anh.

“Anh không phải lại muốn ...” Cô vừa mở miệng, đôi môi đỏ mọng liền bị anh nóng bỏng hôn xuống. Vừa chạm đến môi cô, lý trí của anh liền mất hết. Thì ra là, anh rất nhớ đôi môi này, lúc hôn cô, lưỡi của anh dò trong khoang miệng cô, nóng bỏng đoạt lấy môi cô, ôm cô thật chặt dây dưa.

“Ừm..” Dương Tư Dục còn muốn cự tuyệt, nhưng hai tay anh giống như hai thanh sắt ôm cô thật chặt trong ngực, nhốt cô khoảng trống của anh. Sự thân mật nhanh chóng lan như sương mù trong tâm trí cô. Đây là người đàn ông mà cô yêu a. Cho dù cô muốn cự tuyệt, nhưng sự nóng bỏng của anh lại hấp dẫn cô, sự chống cự của cô theo đó rất nhanh mềm yếu.

Đối với tình yêu, cô luôn không đủ dũng cảm, cho dù biết anh với cô không thích hợp bên nhau, cô vẫn bị nụ hôn của anh làm mất lý trí. Cảm giác lạ lẫm, làm lòng cô chống đỡ không nổi, thôi thúc sự khát vọng trong cô, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Cô có thể cảm giác, khi cô đáp lại nụ hôn của anh, bắp thịt trên người anh cũng trở nên căng thẳng, nơi cổ họng thậm chí còn găm nhẹ, dường như rất thích cô làm như vậy. Anh khẽ cắn môi cô, hôn lên khóe miệng cô, tất cả lý trí cũng bị ném lên chính tầng mây.

Thì ra, anh muốn cô đến như vậy. Nụ hôn nóng bỏng càng sâu hơn, bước chân Dương Tư Dục cũng lảo đảo ngã về phía sau, Lương Tĩnh Hanh cũng theo bước chân cô tiến về phía trước, đôi mắt đen nhú lại nhìn thấy góc tường cô dùng để trưng bày những bản thiết kế, phía sau có một cái bàn lớn để cô vẽ bản thảo.

Đừng nói anh có ý xấu, nhưng khi anh đã tới nơi này, sẽ không có ý định để cô thoát đi. Đã như vậy, phải gao nấu thành cơm, con vịt đã được nấu chín chết mới không thể bay được. Anh ôm lấy hông cô đi về phía trước, lúc đi nụ hôn của anh vẫn còn đang dụ hoặc cô, quyến rũ cô, làm lòng cô tràn ngập những ngọn sóng không tên, cuộn chảy trong lòng cô, lý trí một lần nữa không phát huy tác dụng.

Lúc Dương Tư Dục bị hôn đến không còn thở nổi, Lương Tĩnh Hanh cũng buông cô ra. Đôi mắt như sương mù của cô nhìn anh, còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy tay anh đưa ra phía sau lưng cô, không chút khách khí đem vật phẩm trên bàn toàn bộ quét xuống. Lương Tĩnh Hanh nâng mông cô lên, trực tiếp đặt cô lên bàn, thân hình to lớn chen giữ hai chân cô, kéo vấy cô lên.

“Tình Hạnh... Tình Hạnh.. tôi ...a .. ừ ..” Hai tay Dương Tư Dục nắm chặt cạnh bàn, chịu đựng cảm xúc xalạ đang mãnh liệt quần lấy cô.

Nhìn về mặt mơ mơ màng màng của cô, cảm giác vui vẻ như đợt sóng trong cơ thể cô vang vọng, anh đẩy nhanh tốc độ, càng lúc càng nhanh. Cảm xúc mãnh liệt trong cơ thể bị buộc chặt, ngoài cảm giác kỳ lạ còn có loại cảm xúc nói không thành lời, càng lúc càng nhanh, nhịp độ càng lúc càng cao.

Dương Tư Dục thấy cô sắp đến là một loại cực hạn không nói ra được thành lời, thì phát hiện anh đang dừng lại tất cả động tác. Một giây, hai giây, ba giây. Anh chẳng những dừng lại động tác mà còn rút tay ra, làm cho cô cảm thấy cơ thể mình trống không, cảm giác hụt hẫng bao vây lấy cô. Dương Tư Dục không biết đây là loại cảm xúc gì, chỉ thấy trong sâu thẳm như thiếu mất cái gì đó. Cô mở đôi mắt sương mù không hiểu nhìn anh đang trên người mình. Anh ngừng? Cô không biết tại sao anh lại ngừng, cô thậm chí cũng không biết tại sao mình không muốn anh ngừng lại, cô chỉ nghi ngờ nhìn anh.

Lương Tình Hạnh khẽ nâng môi mỏng, nhìn ánh mắt đang không hiểu của cô, từ từ cởi áo mình xuống, lộ ra lồng ngực rắn chắc. Dương Tư Dục không phải chưa từng thấy anh ở trần, nhưng trong tình huống này, cô lại thẹn thùng nhắm mắt, không dám nhìn vào mắt anh.

Hoan ái, đêm nay ở nơi này bắt đầu. Bạn bè, đã biến chất. Hoang dã cả đêm. Nếu như nói đây là Địa Ngục, Dương Tư Dục cũng cam tâm chấp nhận. Đêm qua, cô đã hưởng thụ một bữa tiệc xa hoa, trở thành người phụ nữ chân chính, biết tất cả mùi vị hoan ái, cảm nhận được một cảm giác như ở trên Thiên Đường, hơn nữa, người đàn ông đó lại chính là người cô đã yêu thầm mười mấy năm.

Đủ. Cô cảm thấy đủ rồi. Nhưng chuyện này cũng không đại biểu được cái gì, cô đã thay đổi ước nguyện ban đầu của mình cùng anh bạc đầu giai lão. Cô mới không có ngu ngốc như vậy, tuyệt đối không. Coi như cô nhất thời bị mê hoặc, nhưng rất nhanh sẽ biến mất. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù hai người đã quan hệ với nhau, cô biết mình thật bất hạnh khi trở thành một người phụ nữ trong ‘Danh sách’ của anh.

Cô cam tâm tình nguyện, nhưng chỉ là ngoài ý muốn. Những năm gần đây, cô cố gắng làm ình khác những người phụ nữ khác, nhưng mà đêm qua, tất cả đều mất hết. Cô không có được tự tin trở thành người phụ nữ duy nhất trong sinh mệnh của anh, vì không để ình tiếp tục đắm chìm, tiếp tục khổ sở, trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý niệm, phải rời xa anh. Đau dài không bằng đau ngắn, còn ở lại, cô chỉ thêm hành hạ tim mình, không bằng một dao đi xuống để ình tuyệt vọng.

Đêm qua sẽ là một kỷ niệm đẹp đối với cô, suốt đời cô sẽ nhớ mãi. Từ lúc bắt đầu cho tới giờ, cô đều gối đầu lên tay anh, nhìn gương mặt tuần tú đang say ngủ, trong lòng cô dâng lên cảm giác vừa đau, vừa ngọt vừa chát. Nếu như cô không nói tiếng nào rời đi, anh sẽ không chấp nhận, dù nói thế nào, bản thiết kế cô mới vừa làm được một nửa cũng không thể bỏ lại, cô phải có trách nhiệm hoàn thành nó.

Chỉ là, chuyện này cũng dễ giải quyết, bản thiết kế đã gửi buổi sáng, nếu không được cô có thể chỉnh sửa lại sau đó gửi bằng Email, MSN, cũng có thể liên lạc bất cứ lúc nào, cô có ở bên cạnh anh không, hình như cũng không quan trọng. Nhẹ nhàng thở ra, cô đưa ngón tay nhỏ nhắn lướt qua gò má anh, cũng không định đánh thức anh.

“Uhm...” Lương Tình Hạnh nắm lấy ngón tay cô, trên mặt là nụ cười cứng chiu: “Tình thần còn tốt như vậy? Đã ngủ đủ chưa?”

Dương Tư Dục chỉ cười, cô không muốn anh biết thật ra cả đêm cô không hề chớp mắt. Bàn tay trượt xuống hông cô, kéo cô vào lòng mình, gương mặt tuần tú vùi vào tóc cô, thưởng thức mùi thơm nhàn nhạt mê người này. Dương Tư Dục on nhu dựa vào ngực anh, cảm giác anh ôm cô thật chặt. Nhiều năm yêu thầm anh, cô khát vọng mình có thể ngủ trong ngực anh, hôm nay, mộng đẹp thành hiện thực, bắt đầu nhưng cũng là lúc kết thúc.

Nắm mắt lại, Dương Tư Dục dung túng mình lần cuối cùng lưu luyến anh. Đôi tay cô siết chặt hơn, trong lòng Lương Tình Hạnh rất thỏa mãn.

“Em là của anh.” Anh bá đạo nói nhỏ vào tai cô: “Từ trước đến giờ, đều là của một mình anh.”

Nghe anh giống như tuyên thệ, Dương Tư Dục không cười, ngược lại càng thêm bất đắc dĩ. Anh đối với cô chỉ là ham muốn chiếm giữ, chỉ vì có một người đàn ông khác mơ ước cô mà kích thích tính bá đạo của anh.

Vậy nếu như có một ngày, không có ai đeo đuổi cô, có phải anh sẽ không còn hứng thú với cô? Lui tới như vậy cực khổ quá, đây không phải là tình yêu mà cô muốn có.

Cô là một người phụ nữ cố chấp bảo thủ, một lần yêu chính là cả đời. Mà theo cô biết, anh không phải như vậy. Những chuyện này, không cần vội vã nói ra, không cần gấp gáp khơi những vết thương này ra, thời gian sẽ làm nhạt nhòa sự tổn tại của cô đối với anh.

“Tĩnh Hành..” Ở trong ngực anh, cô khẽ gọi.

“Ừ.” Anh nâng cằm cô lên, nhìn vào đôi mắt trong veo của cô.

Cô hít sâu một hơi, lấy tất cả dũng khí, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, kiên định nói: “Em yêu anh.” Dương Tư Dục dùng âm thanh ôn nhu nhất thừa nhận tình yêu của mình với anh. Đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng cô nói anh biết tâm ý của mình.

Lương Tĩnh Hành rõ ràng sững sờ, không ngờ sẽ nghe được cô nói yêu mình, gương mặt tuần tú lúc xanh lúc trắng, giống như là liên tưởng đến những chuyện khác.

Dương Tư Dục cười, cô tỏ tình, thành công huh được anh. Đây vừa đúng lúc chứng minh, anh cũng không hy vọng nghe được cô nói như vậy, bởi vì anh không có dành tình cảm cho cô. Cô rũ mắt xuống, thua lại những thất vọng vừa dâng lên trong mắt, ôm anh chặt hơn. Quý trọng giờ phút này đi, giữa bọn họ, không có tương lai.

Lương Tĩnh Hành ôm lại cô, đôi môi mỏng mở rồi lại đóng nhưng không phát ra được chữ nào. Yêu? Khó khăn như vậy sao? Đối với bất kỳ người phụ nữ nào, anh đều có thể dễ dàng nói ra những lời nói không cần suy nghĩ ‘anh yêu em’, ‘anh yêu em’, nhưng giờ phút này, lại trở thành người câm? Cái chữ kia, đột nhiên giống như tảng đá ngàn cân nặng nề đè lên ngực anh, làm anh ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Chưa bao giờ có cảm giác ‘Sợ’ nhưng lúc này lại xông lên ngực, lên tim anh đều là sợ hãi giống như bị ai đó bóp cổ mình. Trước kia, chỉ là đùa giỡn, lời anh nói ra tuyệt đối không cần suy nghĩ, vương vãi, lưu loát như đang nói chuyện thời tiết. Nhưng đối mặt với Tư Dục, lại không đơn giản như vậy. Anh biết, những gì anh nói cô đều để ở trong lòng, nhưng anh lại lo mình sẽ làm cô thất vọng.

Lo được lo mất, trước nay chưa từng có, lúc này anh cũng không nói gì, lời thề thiên trường địa cửu anh không nói ra miệng, nhưng ngược lại đặt ở trong lòng không muốn giả dối cam kết ngoài môi. Hiện tại, anh chỉ có thể giữ yên lặng. Dù sao, bọn họ còn rất nhiều thời gian, đợi anh suy nghĩ thông suốt, anh sẽ cho cô biết tâm ý của mình.

Trong lúc này, tay trong tay, thân thể bên nhau, nhưng mỗi người một suy nghĩ, đề tài qua loa kết thúc.

“Anh phải về nhà tắm rửa đi làm.” Anh hôn lên trán cô, sau đó vội vàng đứng dậy mặc đồ. Quần áo bị ném tung tung trên đất, lần nữa chứng minh đêm qua họ phóng đảng cỡ nào.

Cô nằm trên giường, nhìn anh tự nhiên mặc quần áo trước mặt mình, không để ý đến thân thể không mảnh vải của mình. Chăm chú theo dõi sắc mặt anh, cô ham muốn nhìn cơ thể cường tráng của anh, muốn giữ lại, muốn nhớ kỹ ánh mắt anh sủng ái nhìn mình. Đợi mặc xong, anh đi tới bên giường đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng.

Bởi vì trong lòng cô tự biết, đây là lần cuối cùng cô cùng anh thân mật, Dương Tư Dục nhiệt tình đáp trả anh, một đêm học tập, đủ để cô biết làm thế nào quyến rũ anh, anh gằm nhẹ, toàn thân bắt nhịp căng thẳng.

“Đáng chết..” Lương Tĩnh Hành nhẹ nhàng đẩy cô ra, hơi thở gấp rút, không thể tưởng tượng nhìn cô nằm trên giường.

“Có phải anh dạy dỗ rất tốt không? Anh véo nhẹ chóp mũi xanh xán của cô: ”Thiếu chút nữa anh lại muốn cưỡi hết bộ đồ mình vừa mặc xong, leo lại lên giường với em.”

Dương Tư Dục khẽ cười, không trả lời: “Gấp lại sau, Tĩnh Hành.” Cô nhìn anh như có điều muốn nói, nhẹ giọng mở miệng.

Lương Tĩnh Hành không phát hiện ra ngụ ý của cô, nặng nề hôn lên môi cô một cái, lưu luyến ngồi dậy.

“Ngủ thêm chút nữa, anh cho phép em nghỉ hôm nay.” Lời nói Lương Tĩnh Hanh tràn đầy cưng chiều, biết tối qua mình quần cô cả đêm, nên để cô nghỉ ngơi thêm chút.

Dương Tư Dục chỉ gật đầu, không nói gì thêm. Quyết định này của anh vừa đúng lúc cho cô thời gian trốn tránh, cô không suy nghĩ nhiều, chỉ cười tươi hơn, ngọt hơn.

Anh nhất định sẽ không để yên. Anh nhất định sẽ.

Vì để cô được nghỉ ngơi, Lương Tĩnh Hanh nhịn không gọi điện cho cô, nghĩ thầm, khi cô tỉnh nhất định sẽ gọi điện cho anh. Vì vậy, anh cố gắng chuyên tâm làm việc, mặc dù cách mấy phút lại cầm điện thoại di động của mình xem xét, thậm chí còn kêu thư ký gọi thử vào số của anh, xác định điện thoại không bị hư.

12. Chương 12

Chờ mãi, không thấy cô gọi điện thoại ỉn. Có thể ngủ lâu như vậy sao? Anh làm cho cô mệt đến vậy sao? Nghĩ đến đêm qua hai người triền miên, trong mắt anh lại hiện về tình cảnh hôm qua. Nghiêm túc mà nói, đáng người cô chỉ tạm được, gương mặt cũng không xinh đẹp như minh tinh, giọng nói cũng không dịu dàng như ca sĩ, nhưng ...

Hiện tại, trong đầu anh chỉ có hình ảnh của cô. Anh nhớ hơi thở của

cô, thích cô thở gấp gấp dưới thân mình, thích cảm giác khi bàn tay mình vuốt bộ ngực nhỏ bé của cô, thích cô trong lúc kích tình gọi tên mình. Cùng nhiều loại phụ nữ quan hệ, nhưng chưa bao giờ anh có được những cảm xúc này. Thì ra, đây chính là cảm giác tìm đúng người mình thích, cùng hoàn cảnh nhưng không phải cô thì đúng là khác nhau. Một khi gặp đúng đối tượng, bước chân anh sẽ dừng, suy nghĩ cũng dừng, thậm chí ngay cả ánh mắt không sẽ không nhìn một người phụ nữ khác.

Anh chỉ muốn cô, chỉ cần một mình cô Dương Tư Dục. Cho nên, anh cố gắng tập trung làm cho xong công việc hôm nay, lập tức chạy về nhà trọ của cô, nhưng vẫn không quên ghé mua cho cô chén cháo hải sản mà cô thích nhất, trong lòng cứ nghĩ cả một ngày cô chưa ăn gì sẽ muốn có chút gì nóng sẽ tốt cho dạ dày của cô. Trên tay cầm thứ điểm tâm mà mình đặc biệt mua cho cô, anh cầm chìa khóa mở cửa, rón rén đi vào, sợ mình quấy rầy giấc ngủ của cô.

Vào cửa, anh bước thẳng về phía phòng cô, mơ hồ cảm thấy trong phòng khách có chút trống rỗng, nhưng cũng không để ý lắm. Mãi cho đến khi anh mở cửa phòng cô, nhìn trên giường lớn không có bóng người anh mới phát hiện có gì đó không đúng. Trên giường, không có ai. Phòng tắm, cũng không. Bàn trang điểm trống không giống như vừa mới được mua về, ngay cả túi quần áo cũng trống không. Căn bản không giống như đang có người ở. Nhìn chằm chằm căn phòng bị dọn sạch sẽ, Lương Tĩnh Hanh không cách nào cử động.

Cô? ... Đi..? Một câu cũng không nói cứ như vậy bỏ đi? Anh đem chén cháo hải sản đặt lên bàn, cầm điện thoại di động gọi cho cô. Tắt máy? Anh vội vã đi về phía phòng làm việc của cô, phát hiện bên trong cũng trống không, cô dùng một cách nào đó chỉ trong vòng nửa ngày dọn đi, như là cô đang vội vã tránh một nạn kiếp lớn.

Cô trốn anh? Trải qua một đêm triền miên, cô lại quyết định chạy trốn? Đáng chết! Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể đánh phụ nữ, nhưng lúc này, anh lại muốn tóm được cô, hung hăng đánh thật mạnh lên mông cô. Mà thôi, nếu quả thật anh tìm được cô, nhất định anh sẽ hôn cô tới ngất. Cho nên, anh lập tức tìm cô, đem tiểu quỷ nhất gan này bắt lại, hỏi cho rõ ràng, chuyện gì đã xảy ra?

Dương Tư Dục, em xong rồi! Thì ra đây chính là cảm giác ngồi trên chảo nóng như bị kiến cắn, đã mấy ngày trôi qua, anh cũng chưa tìm được cô. Lương Tĩnh Hanh liên lạc với tất cả bạn bè để tìm Dương Tư Dục, giống như đang có chuyện kinh thiên động địa xảy ra.

“Sao thế? Chuyện gì khẩn cấp vậy?” Một người đàn ông ngồi bên cạnh lên tiếng, kinh ngạc nhìn thấy bạn bè mười mấy năm từng người từng người xuất hiện. Lương Tĩnh Hanh nhìn một vòng những người có mặt trong phòng họp, nam có nữ có, tất cả mọi người đều không hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Có ai biết Dương Tư Dục ở đâu không?” Anh nói thẳng, không trì hoãn thời gian.

“Tư Dục?” Một người trong số họ lên tiếng.

“Cô ấy không phải làm việc tại công ty cậu sao?” Một người khác không hiểu lên tiếng hỏi lại.

“Cô ấy đã đi đâu sao?” Thêm một người nữa nghi ngờ mở miệng hỏi.

Lương Tĩnh Hanh trợn mắt, giống như không còn chịu nổi những câu hỏi ngu ngốc của đám bạn: “Chính là không tìm được cô ấy, tôi mới vội vã đi tìm, không ai biết cô ấy ở đâu sao?” Anh vòng tay qua ngực, như đang đè nén cơn giận của mình.

“Tại sao cổ ấy đột nhiên mất tích?”

“Giữa các người .. đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Vậy là cậu muốn kết hôn nên Tư Dục đau khổ bỏ đi?”

Mỗi người một câu suy luận, làm sắc mặt Lương Tĩnh Hanh ngày càng khó coi, nhưng vẫn không có một đáp án.

Chuyện của anh và cô không cần phải chia sẻ với ai, cũng có lẽ .. bây giờ chưa phải lúc. Vội vã tìm một đám người, muốn biết cô đã trốn đi đâu. nhưng xem ra chỉ là vô ích. Xem ra, cô đã muốn rời khỏi nơi này, chắc cũng sẽ không cho ai biết, mọi người cũng chỉ biết chuyện cô ấy bỏ đi từ miệng của anh.

Không nghe được câu trả lời của Lương Tĩnh Hanh, cũng đã thành thói quen, lại tiếp tục phát biểu: “Chắc cô ấy không sao đâu, chỉ muốn đi hóng mát.”

“Đúng vậy nha, nếu như cậu muốn kết hôn, mà đối tượng không phải là cô ấy, nếu cô ấy còn ở lại thì tôi thật phải bội phục cô ấy.”

Một người trong đám bạn tò mò hỏi: “Chẳng lẽ cậu muốn kết hôn?”

“Không có!” Lương Tĩnh Hanh trả lời đơn giản, cố gắng không để bộc phát cơn giận của mình: “Quan hệ của tôi và cô ấy vẫn bình thường, chỉ là cô ấy đột nhiên bỏ đi, tôi lại vừa nhận được mấy hợp đồng cần cô ấy thiết kế áo cưới, cho nên tôi phải nhanh chóng tìm được cô ấy.”

“Thì ra là vậy..” Mấy người bạn đồng thanh nói, mặc dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ.

Trong phòng họp, đột nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người đều có một suy nghĩ riêng. Đột nhiên, có một người mở miệng: “Có lẽ Tư Dục đã nghĩ thông suốt.”

“Chắc vậy nha.”

“Ở bên cạnh cậu lâu vậy, cô ấy cũng sẽ biết không có kết quả nên đã nghĩ thông suốt.” Một người đàn ông trong số họ vuốt cằm phụ họa.

Hai hàng chân mày Lương Tĩnh Hanh nhíu lại thật chặt, đám bạn này chẳng khác nào trư bằng cẩu hữu (làm bạn với heo, chó), đã không giúp ích được chút manh mối nào, ngược lại còn giội thẳng một gáo nước lạnh vào anh. Bọn họ không lo lắng cho an nguy của Tư Dục, còn nói cô ấy chỉ muốn đi hút thở không khí một chút, thậm chí còn có người nói mát rằng cô ấy đã nghĩ thông suốt.

Nghĩ thông suốt? Hành động rời khỏi anh được gọi là nghĩ thông suốt? Anh làm thương nhân đã lâu, những người này đối trá thành tính rồi, nụ cười lúc nào cũng treo cửa miệng, đã không còn tính người sao? Ngay lúc anh đang muốn vung nắm đấm của mình lên mặt người đàn ông vừa lên tiếng thì người đó mở miệng.

“Cô ấy yêu cậu lâu như vậy, cũng nên nghĩ thông suốt.” Người đàn ông ngهنh tiếp ánh mắt anh, giống như biết chắc anh không thể xuống tay: “Khó trách, cậu vẫn chưa hiểu sao?”

Nắm đấm dừng ở giữa không trung, con người đen như mực cũng cứng đờ. Cô ấy yêu mình... đã lâu rồi?

Người bên cạnh ai cũng biết chỉ có một mình anh không phát giác? Anh không muốn thừa nhận mình ích kỷ, coi thường tất cả những gì cô đã bỏ ra vì anh, mà bây giờ có phải là lúc anh nên ném quả đấm?

“Được rồi, được rồi tìm các người tới, một chút giúp đỡ cũng không có.” Lương Tĩnh Hanh chán nản buông lỏng tay,

này đó những người bạn tốt nhiều năm. Anh tự nói với mình, nếu không phải anh vội vã tìm Dương Tư Dục, anh nhất định hung hăng đánh người kia một trận ra trò.

“Mọi người về đi, tôi tự có cách tìm cô ấy.” Lương Tĩnh Hanh một lòng tiến khách, dứt lời mới suy nghĩ lại anh không nên vọng động như vậy: “Dịp khác mời mọi người ăn cơm.”

Mấy người bạn gật đầu, lần lượt ra khỏi phòng họp, biến mất trước mặt anh. Trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, hai tay Lương Tĩnh Hanh đè huyết Thái Dương, lần đầu tiên cảm thấy bất lực. Anh phát hiện cô nghiêm túc muốn rời khỏi anh, không phải làm bộ làm tịch, càng không phải vờ tha để bắt, cô thậm chí không để lại cho anh bất cứ tin tức gì.

Tin tức? đột nhiên trong đầu anh lóe lên một ý tưởng, lao ra khỏi phòng họp, chạy thẳng về phòng làm việc, lúc đi ngang qua phòng thư ký, bị cô ấy ngăn lại.

“Có chuyện gì chút hãy nói, tôi muốn đi tìm Tư Dục.” Lương Tĩnh Hanh nhướn mày, ra hiệu cho thư ký tránh đường.

“Dừng tiểu thư vừa mới email tới bản thảo của áo cưới, kêu tôi in ra đưa cho anh.” Thư ký thành công ngăn lại bước chân Lương Tĩnh Hanh, xoay người đến bên máy in lấy mấy bản thảo vừa được in ra.

Lương Tĩnh Hanh nhìn chằm chằm xấp giấy trên tay cô ta, hai tay không cử động, cứ nhìn chằm chằm mấy bản thiết kế giống như những mảnh giấy này có miệng sẽ lao tới cắn anh.

“Cô ấy còn nói gì nữa không?” Lương Tĩnh Hanh nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn thư ký, giống như cô ta vừa cướp đi cách thức liên lạc duy nhất với Dương Tư Dục.

“Cô ấy chỉ kêu tôi giao bản thảo cho anh.” Thư ký đem xấp giấy mới in đưa tới trước mặt Lương Tĩnh Hanh, lần này, anh lại lùi một bước. Thật lâu, mới tìm lại được giọng nói của mình: “Là ai?? Tôi có cho phép cô ấy cứ như vậy hoàn thành bản thiết kế?” Lương Tĩnh Hanh trừng mắt hỏi thư ký: “Cô ấy có nói với cô cách liên lạc với cô ấy không? Lập tức đưa cho tôi, tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Không có.” Thư ký lắc đầu: “Cô ấy nói anh có ý kiến gì cứ email cho cô ấy, cô ấy sẽ sửa.”

Trong lòng anh thầm mắng cô một tiếng chỉ là không nói ra miệng. Dương Tư Dục này thật to gan, lại dám đối xử với anh như vậy. Email thật sao? Được, anh sẽ email cho cô.

Nhìn từng lá từng lá thư được gửi vào hộp mail, nhìn tiêu đề của những lá thư, mỗi một lá như mũi dao đâm vào tim Dương Tư Dục đau nhói. Trở về! Trở về! Lập tức trở về. Giống như đoán ra cô nhất định sẽ không để ý đến thư của anh, anh muốn cho cô biết mỗi một tiêu đề của thư là ý anh muốn nói với cô. Dương Tư Dục nhắm mắt lại, cố gắng lấy lại bình tĩnh không muốn mình bị anh làm cho rung động lần nữa, nhưng tim cô một lần nữa lại không kiềm chế được cứ nhảy thình thịch theo mỗi chữ trên tiêu đề mà lá thư anh gửi tới.

Tại sao không buông tha cô? Cô đã chủ động né tránh, cố gắng không để anh quan tâm đến, không muốn lưu luyến đến đoạn tình cảm này nữa. Cũng đã ép mình đến mức này, thế nhưng anh lại không buông tay. Công việc nên làm cũng đã làm, nên lui bước cô cũng đã lui, anh cứ muốn tiến lên, cô chỉ có thể không ngừng lui về phía sau.

Cũng đã nhiều ngày trôi qua, khi cô giao bản thảo, anh vẫn không chịu lùi bước, cô không hiểu anh còn tìm cô làm gì? Nhìn hộp thư không ngừng có thư vào, Dương Tư Dục cắn môi, không biết nên làm sao mới đúng.

Đúng lúc này, tiêu đề của thư có thay đổi, lòng cô vừa run vừa sợ. Cho anh một lý do. Nghe điện thoại. Nghe điện thoại. Dương Tư Dục khê cắn môi, biết mình vội vàng bỏ đi. Có phải hay không .. đây chính là nguyên nhân anh không ngừng đuổi theo cô. Chồng cảm, cô nhắm mắt, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Không dám nghe điện thoại của anh, bởi vì ý chí cô không đủ kiên định, nhưng tình huống trước mắt xem ra, nếu cô tiếp tục trốn tránh, anh cũng sẽ không buông tha cô. Làm thế nào? Cô nên làm sao đây? Ngay lúc này, âm thanh quen thuộc của chuông điện thoại vang lên, là anh. Nhìn chằm chằm tên trên màn hình, tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Xem ra không nghe không giải quyết được, cô nên dừng cảm một chút, nhận!

Hít một hơi thật sâu, cô nghe điện thoại .

Nhấn phím call, Dương Tư Dục một câu nói cũng không dám nói, chỉ là, thật vất vả mới tìm được cô Lương Tĩnh Hanh, cũng không nguyện ý giữ im lặng.

“Đáng chết, em ruốt cuộc đang làm cái gì?” Lương Tĩnh Hanh rống to vào điện thoại, hô hấp kịch liệt của anh làm lộ ra sự nóng nảy. Dương Tư Dục đầu dây bên kia nhú mày, nhắm mắt, lỗ tai như mún điếc: “Không nói một câu liền biến mất, nhà cũng không về, điện thoại cũng không nghe, em coi tôi là rắn độc mãnh thú, là oan gia đòi nợ sao?” Nói xong Lương Tĩnh Hanh mới ý thức mình đang phát tiết cơn giận.

Dương Tư Dục vẫn giữ im lặng, cũng bởi cô không biết nên giải thích thế nào. Không nhận điện thoại vì cô chột dạ, không dám về nhà vì cô không dám đối mặt với anh, đây tất cả đều là vấn đề của cô, cô còn có thể nói gì được nữa? Trong lòng cô rất khinh bỉ mình, khinh thường mình không có tiền đồ, ghét mình mềm yếu, rồi lại không năng không lực.

“Nói chuyện đi! Dương Tư Dục đang nói chuyện với em đó.” Lương Tĩnh Hanh tức giận kêu tên cô, dùng tức giận che giấu sự nhớ thương trong lòng mình. Nhưng điện thoại, đầu dây bên kia trước sau trầm mặc, rốt cuộc cũng làm Lương Tĩnh Hanh tỉnh táo. Biết mình hơi quá, sợ hù dọa cô sẽ cúp điện thoại, anh hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Sao rồi?” Lương Tĩnh Hanh thở dài: “Tại sao lại không nói chuyện?”

Dương Tư Dục vẫn không nói một câu, nhưng nghe giọng anh, ngực cô liền xông lên một trận chua, ép đến trước mắt cô chỉ là một mảnh sương mù. Lương Tĩnh Hanh từ đầu đến cuối không nghe được giọng nói của cô, trong lòng bắt đầu sợ hãi, thái độ anh lập tức mềm nhũn trước nay chưa từng thấy, lúc này anh chỉ muốn nghe được giọng cô. Cô không nói một câu đã bỏ đi, anh giận muốn chết, nhưng hiện tại một câu cô cũng không nói, thế nhưng anh lại sợ hãi...

Mặc dù, chưa bao giờ nghĩ sẽ thừa nhận, nhưng anh không thể không nói, đáng chết, anh sợ cô: “Thế nào?? Sao lại không nói một câu nào?” Lương Tĩnh Hanh ngửa đầu ra phía sau, cảm giác bất lực hoàn toàn xâm chiếm lấy anh, anh thừa nhận, cô bỏ đi làm cho anh luống cuống tay chân.

13. Chương 13

“Tôi cần yên tĩnh một chút.” Dương Tư Dục thở dài, nặn ra một câu nói.

“Yên tĩnh?” Lương Tĩnh Hanh không hiểu cô có cái gì cần yên tĩnh?

Cô cần ‘yên tĩnh’ nhưng anh thì đang vội muốn chết.

Dương Tư Dục lại thở dài, sau đó lại tiếp tục trầm mặc.

Lương Tĩnh Hanh cầm điện thoại, lần đầu tiên cảm giác có miệng nhưng không thể nói thành lời, muốn nói nhưng lại không biết phải bày tỏ như thế nào.

Quen biết cô nhiều năm, cô lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, dù là lúc vì anh làm việc thêm giờ, sau khi hoàn thành công việc cũng chưa từng có nửa câu oán than với anh.

Nhưng hôm nay, trong điện thoại thời gian không tới một phút, thế nhưng anh nghe được luôn là tiếng thở dài của cô.

Tới bây giờ, anh chưa bao giờ để muộn phiền, tức giận đặt ở trong lòng, nhưng khi Dương Tư Dục rời khỏi đi, anh không còn là chính mình nữa.

Có phải sau khi yêu một người, tất cả thói quen sẽ bắt đầu thay đổi không?

Lương Tĩnh Hanh chống cằm, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Không có Tư Dục, cuộc sống như mất đi trọng tâm, giống như là thiếu mất đi cái gì đó, làm gì đều không có sức.

“Tại sao phải đi?” Lương Tĩnh Hanh không hiểu, tối hôm đó, tất cả đều rất hoàn mỹ, nhưng sau khi anh hết một ngày làm việc trở về, liền không hiểu vì sao mất đi cô.

Dương Tư Dục không cách nào trả lời câu hỏi của anh, chỉ có thể suy nghĩ về một hướng khác, tự nói với mình, anh chỉ vì công việc, mà không phải vì cô.

“Yên tâm, bản thiết kế em sẽ hoàn thành.” Điều bây giờ Dương Tư Dục có thể bảo đảm chỉ có như vậy.

Cô không nói gì, cơn giận của anh cũng giảm bớt, nhưng khi cô lên tiếng, cơn tức giận lại bùng lên.

“Tôi không hỏi em về công việc, lỗi tai nào của em nghe được tôi hỏi em về công việc?” Lương Tĩnh Hanh tức giận rống to vào điện thoại.

Anh chỉ muốn biết tại sao cô phải bỏ đi, tại sao bỏ lại anh một mình, để cho anh giống như con ruồi không đầu.

“Tĩnh Hanh...” Dương Tư Dục giống như buổi tối hôm đó dịu dàng gọi anh, giọng nói vừa bất đắc dĩ vừa nhàn nhạt bi thương.

Giọng nói đó làm lòng Lương Tĩnh Hanh đột nhiên mềm nhũn.

“Tôi đã làm gì để em phải bỏ đi?” Bất luận như thế nào, Lương Tĩnh Hanh cũng muốn biết đáp án.

Cầm điện thoại đi động trong tay, Dương Tư Dục biết nếu như không cho anh đáp án, cả đời có thể anh cũng sẽ không hiểu, tại sao cô có nhà cũng không dám trở về.

“Về tối hôm đó ..” Dương Tư Dục ép mình mở miệng: “Đêm đó .. rất tốt .. nhưng là ..”

“Nhưng thế nào??” Lương Tĩnh Hanh mơ hồ biết vấn đề xuất hiện từ đêm hôm đó, nhưng rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì?

“Tôi hiểu rõ, có thể với anh làm những chuyện kia cũng chỉ là thói quen, nhưng với tôi mà nói ... không phải như vậy.” Dương Tư Dục rất khó nói để cho anh hiểu rằng, cô và anh đối mặt với chuyện đó, quan điểm khác nhau.

Lần này, người trầm mặc lại là Lương Tĩnh Hanh.

‘Sự việc kia’ là thói quen? Cô chỉ là ...

“Ở bên cạnh anh hơn mười năm, tôi vẫn đem mình đặt ở vị trí bạn bè của anh, mãi cho đến đêm hôm đó, đột nhiên, chúng ta ... Khụ! Không nên quan hệ.” Dương Tư Dục thử giải thích tâm tình của mình trong điện thoại.

Những lời này, trong điện thoại có lẽ cô còn có thể nói ra miệng, nhưng đối mặt với anh, cô chỉ muốn đào một cái lỗ trực tiếp chui vào.

“Không nên quan hệ?” Giọng Lương Tĩnh Hanh gương cao, ‘không nên’ hai chữ này anh cảm thấy rất chói tai.

“Đúng!” Dương Tư Dục không có phát hiện anh đang bắt mẫn, chỉ chuyên tâm giải thích tâm tình của cô: “Chuyện đó đêm hôm đó không nên xảy ra, làm cho tôi không biết phải làm thế nào cho đúng, chúng ta là bạn bè, còn là cấp trên và cấp dưới, còn là cái gì..”

“Cũng bởi vì vậy cho nên em trốn tránh?” Lương Tĩnh Hanh lại thấy nguyên nhân này không quan trọng.

Bất luận cô nghĩ thế nào, anh đều đã quyết định phải giữ chặt cô bên người.

Nghe lời nói của anh có vẻ xem thường, Dương Tư Dục tức giận rên lên: “Lương Tĩnh Hanh, tôi không có thói quen suốt ngày quan hệ với đàn ông ...”

“Tốt nhất là em không phải.” Lương Tĩnh Hanh tức giận ngắt lời cô: “Dù là như vậy, nhưng em phải trốn đi sao? Tôi sẽ ăn thịt em sao?”

“Haizz...” Lần này là một âm thanh thở dài: “Được, nếu đã quyết định nói, tôi sẽ nói rõ ràng với anh.”

“Tôi đang đợi nghe.” Lương Tĩnh Hanh cũng mún nghe đáp án của cô một cách rõ ràng.

Mỗi một người phụ nữ sau khi lên giường với anh, liền đeo bám lấy anh, dính đến anh không chịu nổi, dính đến anh chán ngán, cô thì tốt rồi, chạy trốn anh còn nhanh hơn bay.

“Tôi thích anh.” Dương Tư Dục trong điện thoại lại một lần nữa cho anh biết tâm ý của cô, nhưng dù như vậy, mặt cô vẫn đỏ lên, luôn cả tai cũng đỏ.

Cái gì? Đầu tiên, Lương Tĩnh Hanh sững sờ, sau đó môi mỏng nâng lên nụ cười thỏa mãn, rất thích cô lại tỏ tình với anh. Những câu nói yêu kia, anh nghe đã rất nhiều lần, nhưng từ miệng cô nói ra, không giống nhau, dễ dàng lay động lòng anh, nhưng giây tiếp theo anh liền so sánh.

“Chỉ là thích?” Anh bất mãn hỏi lại. Anh đối với cô không chỉ là thích, huống chi rõ ràng cô đã từng nói cô yêu anh.

“Như vậy đã rất tệ rồi.” Dương Tư Dục lắc đầu.

Lương Tĩnh Hanh bên kia điện thoại nhếch mồm. Tiểu nha đầu kia dám nói thích anh là chuyện rất tệ: “Dương Tư Dục, tốt nhất em nên nói rõ ràng mọi chuyện.” Anh khẽ lên tiếng, trong lòng tính toán, nêu như anh tìm được cô thì tốt nhất đem cô dạy dỗ cho thật tốt.

“Thứ nhất, anh có rất nhiều người yêu. Thứ hai, nhiều người bạn gái của anh tôi đều quen biết. Thứ ba, anh là cấp trên của tôi. Thứ tư...” Dương Tư Dục nói ra một đồng lý do hai người không thích hợp đến với nhau.

“Còn có thứ tư?” Lương Tĩnh Hanh kháng nghị ngắt lời cô, nha đầu này càng nói càng quá đáng: “Cho em viết 600 chữ vào giấy, chắc cũng viết được đưa cho tôi sao?”

Dương Tư Dục lười phải quan tâm đến anh, không muốn trả lời, cho cô viết 600 chữ trên giấy, với anh 3 tờ giấy còn chưa đủ: “Dù sao chúng ta cũng không thích hợp.” Mặt Dương Tư Dục như đưa đám. Trên lý trí biết không hợp, nhưng trái tim thì không thể rút ra, mình thật là đáng đời.

Nghe xong lời cô, bên đầu dây bên kia, liên tục truyền đến những lời nói thô tục, cũng không biết đối tượng anh đang mắng chửi có phải là cô không hay đang mắng chính mình.

Một hồi lâu sau, anh lấy lại bình tĩnh mới mở miệng: “Là ai nói với em chúng ta không thích hợp?” Đối với chuyện này, Lương Tĩnh Hanh cũng không dám gạt bừa bãi.

“Chúng ta từ trước đến nay chưa từng thích hợp.” Bằng không cho tới bây giờ anh mới phát hiện.

“Dương Tư Dục, em đủ rồi đó!” Lương Tĩnh Hanh tự biết mình cũng là một người biết kiềm chế, nhưng luôn bởi vì cô mà mất khống chế: “Tôi mặc kệ em bây giờ đang suy nghĩ cái gì, chỉ cần em chịu trở lại, tôi đều có thể đáp ứng với em.”

Không muốn nghe cô lý do này lý do nọ, chuyện quan trọng bây giờ chính là đem cô trở về bên cạnh mình.

“Để tôi yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày.” Trong đầu Dương Tư Dục chỉ nghĩ tới kéo dài lúc nào hay lúc đó.

“Một ngày.” Lương Tĩnh Hanh không chút nghĩ ngợi ra lệnh.

Anh nhớ cô cũng đã nhiều ngày rồi không gặp.

“Mười ngày.” Dương Tư Dục cũng không dễ giải quyết như vậy.

“Em không phải muốn lấy mạng tôi sao?” Lương Tĩnh Hanh không nhịn được rống to. Anh đều gấp đến điên rồi, còn phải đợi mười ngày, anh không hỏng chết mới là lạ.

“Hai ngày.”

“Không đủ, ít nhất cũng cho tôi một tuần.” Dương Tư Dục lui thêm một bước: “Tôi cần chút thời gian suy nghĩ.” Cô nghĩ nếu kéo dài thêm nữa, sẽ bức anh điên lên.

“Ba ngày, nhiều nhất là ba ngày.” Lương Tĩnh Hanh cũng không nghĩ anh còn có thể nhẫn nại đến như vậy.

“Năm ngày đi, thừa dịp này, tôi hoàn thành bản thiết kế trong tay. Khoảng thời gian này, tôi không thể trở về, nếu tôi ở bên cạnh anh, tôi sẽ không làm được chuyện gì.” Dương Tư Dục nghĩ thâm, đợi cô thật bình tĩnh, có lẽ cô mới có thể đem chuyện này suy nghĩ cho thật rõ ràng. Đã đến nước này, cô cũng không nên quan tâm cái gì là rụt rè của phái nữ, nếu đã không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, cùng lắm cũng chỉ là không gặp nhau thôi.

“Nếu như tôi không thể khẳng định vị trí của mình trong lòng anh là thân phận gì, cái gì tôi cũng không thể làm, nếu như không thể làm bạn bè được nữa, tôi cũng không thể tiếp tục chờ đợi bên cạnh anh ..” Cô sâu xa nói lên tâm sự của cô, đơn giản hơn cô đã chịu đủ loại tra tấn này rồi.

Nghe xong lời nói của cô, trong lòng Lương Tĩnh Hanh rất phức tạp, có chút giận, lại có chút tức, nhưng cũng có rất nhiều cảm xúc không rõ ràng, phần nhiều là đau lòng, còn như là bất lực. Đột nhiên anh hiểu được, tại sao cô phải bỏ đi.

Qua nhiều năm như vậy, cô ở bên cạnh anh, nhưng anh vẫn ở trước mặt cô qua lại với rất nhiều phụ nữ, thậm chí không dám nói rằng từ trên giường với một người phụ nữ khác chạy tới. Đã nhiều năm, một người rất tệ hại như anh, mà giờ cô lại có quan hệ thân mật với anh, khó tránh khỏi trong lòng cô mâu thuẫn.

Anh không phủ nhận, anh là lãng tử, cho tới nay, cho tới bây giờ cũng không ở lâu bên cạnh một người phụ nữ nào, nhưng một đêm kia, lại làm cho anh tỉnh ngộ. Phụ nữ, người phụ nữ mà anh muốn có, lại luôn bên cạnh anh, thế nhưng từ đầu đến cuối anh đều không phát hiện.

Tư Dục, chính là người anh phụ nữ anh muốn. Chỉ là anh lêu lổng đã lâu, đột nhiên muốn cô tin tưởng sẽ rất khó. Cô không tin anh. Thậm chí là sợ anh. Cho nên sau một đêm, liền từ bên cạnh anh bỏ đi, chỉ muốn một mình yên tĩnh, muốn họ trở lại làm bạn bè như lúc ban đầu.

Sao được? Anh sao có thể cho phép mình thật vất vả mới tìm được một cô gái tốt, lần nữa trở thành bạn bè, lần nữa thả cô tự do, khiến một người đàn ông khác có cơ hội dẫn cô rời khỏi anh. Cũng không buông tay, tuyệt đối không.

“Được, năm ngày.” Lương Tĩnh Hanh biết tính cô, ép buộc tuyệt đối không phải là biện pháp tốt, trong vòng năm ngày nay anh phải nghĩ một cách tốt nhất để biểu đạt tâm ý của anh, để cho cô biết anh tuyệt đối thật lòng. Chỉ là, anh không khỏi nhấn mạnh, sợ cô thừa dịp này lại chạy trốn tới một nơi anh không thể tìm được.

“Trốn tránh không phải là biện pháp, đừng để tôi dùng một phương pháp khác bắt em trở về.” Anh thận trọng cảnh cáo cô.

“Tôi biết.” Dương Tư Dục cũng không muốn tiếp tục trốn tránh, là đúng là sai, đi hay ở cô đều sẽ cho anh một câu trả lời.

Trong điện thoại, lại rơi vào yên tĩnh, hai người cũng biết nên cúp điện thoại, nhưng lại không ai cúp trước.

Mơ hồ trong không khí có loại cảm giác khác thường. Lương Tĩnh Hanh nắm chặt điện thoại trong tay hơn, trong lòng lại muốn thông qua điện thoại nắm được bàn tay nhỏ nhắn mảnh khảnh kia.

“Anh biết không, nơi này thời tiết rất đẹp.” Đột nhiên Dương Tư Dục nhàn nhạt mở miệng. Gió thổi qua, mang đến hương cỏ mát mẻ, trời trong nắng ấm, làm cô nhớ khi mới quen biết anh, bọn họ không chỉ một lần đi trên cỏ.

Lương Tĩnh Hanh nhìn mây bay ngoài cửa, trong lòng không ngừng nguyên rửa: “Tôi ghét sự xa cách của em.” Anh lắp bắp nói. Cô không có bên cạnh anh, bọn họ không ở cùng một thành phố, thậm chí cô còn muốn gạt anh ra khỏi trái tim cô. Như vậy, anh phải làm gì?

“Trước kia, biểu hiện của anh thật xấu, nhưng em cũng phải cho anh cơ hội, không nên trực tiếp phán anh ‘Tử hình’.” Đây là yêu cầu duy nhất của anh.

Dương Tư Dục cắn môi, anh thể tin rằng anh lại nói với cô những lời này. Trong lòng cô vừa đau vừa ngọt, phức tạp không thể hình dung. Chẳng lẽ.. anh thật không giống như trước kia sao? Dương Tư Dục lắc đầu, không muốn vì vài câu nói của anh mà dao động, lại lần nữa làm tiểu quỷ nhất gan, vội vã cúp điện thoại.

“Tư Dục!” Nghe tiếng điện thoại bị cắt đứt, lòng Lương Tĩnh Hanh căng thẳng, cũng không nghe được giọng cô. Không có cô ở bên cạnh, anh mới ý thức được, anh không cách nào vui vẻ. Rồi cuộc là tại sao? Anh cũng không thể hiểu được, chỉ là đột nhiên suy nghĩ tới muốn chiếm lấy cô làm của riêng rất mạnh liệt, sợ hãi mất đi cô, nên vội vàng muốn đem cô giữ lại bên người. Sau đó, sẽ không bao giờ buông tay.

Trời ạ! Tư Dục, em hại anh lắm rồi.. Năm ngày, chớp mắt một cái sẽ qua, nhưng với Lương Tĩnh Hanh lại dài như một thế kỷ. Vốn tưởng năm ngày không gặp mặt, cô có thể nghe điện thoại của anh, anh có thể

nghe được giọng nói của cô, tán gẫu với cô để an ủi nỗi nhớ nhung của anh, nhưng không ngờ, cô lại tắt máy, không để ý đến anh, hoàn toàn coi thường anh.

Anh lại một lần nữa áp dụng phương thức Email, một nhọc oanh tạc cô, muốn cô mở máy nghe điện thoại của anh. Nhưng cô bất luận như thế nào cũng không để ý tới, để cho anh gấp đến đứng ngồi không yên, ăn cũng không vô, tất cả văn kiện phải xử lý đều giống như thói quen hằng ngày.

Anh giống như thể xác không hồn, sau khi cô bỏ đi anh mới hiểu được. Hai tay anh dè huyệt Thái Dương, toàn thân giống như mất đi tinh lực, trong đầu toàn là những câu hỏi, cô đang ở đâu? Anh làm sao tìm được cô về?

Suy nghĩ đến mất hồn, ngay cả thư ký của anh gõ cửa anh cũng không nghe được, cho đến khi trên bàn được đặt lên một bản thảo thiết kế áo cưới, anh mới bừng tỉnh.

14. Chương 14

“Tư Dục lại gửi bản thiết kế tới?” Lương Tĩnh Hanh nhìn bản thảo, phong cách thiết kế này chắc chắn 100% là của cô.

“Ừm!” Thư ký gật đầu, đã sớm chuẩn bị tâm lý ông chủ sẽ có kích động “Khác thường”, mấy ngày nay, cô đã thấy rất nhiều lần nên cũng không có gì ngạc nhiên.

“Cô ấy có nói khi nào trở về không?” Tính ra, ngày mai mới chỉ là ngày thứ ba trong ước định của họ.

“Cô ấy nói vài ngày nữa.” Thư ký làm hết phận sự báo cáo, trầm ngâm sau một hồi lâu, mới chủ động bổ sung: “Chỉ là, sau khi nhận email của Dương tiểu thư, tôi đã nhập tài khoản của cô ấy để liên lạc, mới vừa rồi cô lên mạng, tôi và cô ấy có trò chuyện vài câu.”

Lương Tĩnh Hanh hơi nhíu mày, ngược lại rất kinh ngạc khi thư ký lại đột nhiên có hành động này, nhưng anh không nói cái gì, chỉ là trầm mặc nghe cô tiếp tục nói.

“Tôi và Dương tiểu thư có nói về chuyện của anh.” Bao gồm chuyện anh bởi vì tìm kiếm cô mà tinh thần khẩn trương, bởi vì không tìm được cô mà đắc tội khách hàng, thậm chí là ăn không ngon, ngủ không yên.

Lương Tĩnh Hanh lông mày nhíu cao hơn. Thư ký này thật là to gan, còn tưởng là cô ấy đang đâm thọc anh đó chứ?

Nhìn ánh mắt không hài lòng của ông chủ, thư ký gập qua sóng to gió lớn, thái độ vẫn rất trấn định.

“Sau khi Dương tiểu thư nghe xong, trầm mặc rất lâu, cô ấy nói cô ấy cũng không biết chuyện sẽ biến thành như vậy, cô ấy thật ra không muốn, chỉ là cô ấy không có lòng tin với anh.” Thư ký chủ động nói tiếp, câu nói sau cùng là cô tự mình kết luận, nhưng đối với suy luận này cô rất có lòng tin.

“Vì vậy, tôi đã nói cho cô ấy biết, anh đã.” Thanh tâm quả dục rất lâu, nhắc nhở cô ấy, anh chưa từng bởi vì một người phụ nữ nào mà hao tổn tinh thần, cô ấy là người phụ nữ duy nhất khiến cho anh ngay cả làm việc cũng không chuyên tâm.” Thư ký công việc của mình đánh cược, lên án thái độ làm việc của anh mấy ngày nay.

Cô thiếu điều chưa nói đã dùng tới chữ “Cái xác không hồn” để hình dung anh, bởi vì cô muốn làm cho Dương tiểu thư mềm lòng.

Quả nhiên, tròng mắt đen của Lương Tĩnh Hanh nheo lại, hiển nhiên mất hứng.

“Nhưng thái độ của Dương tiểu thư rõ ràng có mềm đi.” Thư ký không dám kéo dài thời gian, vội vàng đem tin tức thật vắn vắn mọi ra được nói hết: “Mặc dù cô ấy kêu tôi đừng nói nhưng đề phòng tôi có việc gấp cần kiếm cô ấy, tôi vẫn phải báo cáo với anh thêm một việc.”

“Việc gì?” Thân thể Lương Tĩnh Hanh căng thẳng.

“Cô ấy ở Khẩn Đình.” Thư ký không nghĩ mình sẽ đắc ý, nhưng vẫn nhịn không được đôi môi đỏ mọng kéo lên: “Ngay cả khách sạn nào, số phòng đều rất rõ ràng.”

Nghe được đáp án này, Lương Tĩnh Hanh đang nhú chặt lông mày cuối cùng cũng buông ra.

Nhìn thấy sắc mặt ông chủ chuyển thành hòa hoãn, thư ký quyết định tặng thêm cho anh một đề nghị hay.

“Phụ nữ. Điều rất mềm lòng.” Thư ký rũ mắt xuống, coi như vào lúc này, cũng không dám quá vượt khuôn phép: “Anh có thể tâm sự với cô ấy nhiều hơn, thậm chí là yếu thế hơn cô ấy, tôi nghĩ cô ấy sẽ hiểu.”

Lúc này Lương Tĩnh Hanh mới phát hiện, thư ký tốt của anh đang cố gắng giúp anh giải quyết “Tình hình” vắn đề. Xem ra, thái độ thất thường của anh đến cả thư ký cũng không thể chịu nổi.

“Nhưng bất luận anh có đi hay không, tôi cũng phải nhắc nhở anh, trước mắt bước này rất quan trọng, quyết định tương lai, anh cần phải xác định tình cảm của mình, mới không làm tổn thương lẫn nhau.” Thư ký lấy lập trường của một người phụ nữ cho anh một lời khuyên.

Dù sao, cô thật muốn giải quyết sự hỗn loạn mấy ngày nay. Nếu như Lương Tĩnh Hanh không khôi phục lại bình thường, cô làm thư ký cũng sẽ không xong, lau không xong cái rắm. Ách! Không phải, cô chỉ cảm thấy lượng công việc mấy ngày qua quá nhiều.

Vì tương lai của mình mà suy nghĩ, cô cần phải thay mặt ông chủ dẹp xong ‘nội loạn’, cô mới có sống dễ chịu. Nhìn thẳng vào ánh mắt chân thành của thư ký, anh đại khái biết cô muốn ám chỉ điều gì.

“Được, cảm ơn.” Lương Tĩnh Hanh đối với nàng khẽ gật đầu: “Sau khi chuyện thành công, nhắc nhở tôi tăng lương cho cô.”

Đôi môi đỏ mọng của thư ký khẽ nâng lên, gánh nặng trong lòng cũng có thể buông xuống: “Vậy tôi đi ra ngoài trước.” Thư ký mỉm cười lui ra ngoài, cô biết nước cờ này cô đã đi đúng.

Vẫn phòng Lương Tĩnh Hanh khôi phục lại yên tĩnh, nghĩ đến lời thư ký đã nói, lúc này mới anh ý thức được, sau buổi tối cùng cô thân mật, anh cũng chưa nói với cô một câu nào về tâm ý của mình. Khi đó, tâm tình của anh bởi vì vô cùng nghiêm túc, không dám gánh nặng, sợ làm cho cô thất vọng, cho nên những lời yêu thương đều bị anh đè nén trong lòng.

Có phải không bởi vì chuyện này, cô mới đau lòng rời đi? Bởi vì anh không dám gánh vác phần tình cảm này, không dám để cho cô biết, thật ra anh đã giao ra trái tim mình? Hắn ngón tay dài vuốt vuốt giữa hai hàng lông mày, nghiêm túc tự hỏi cái vấn đề này. Nếu như nói, không phải là bởi vì cô lâm trận bỏ chạy, có lẽ cả đời anh cũng không muốn đối mặt với chuyện này.

Nhưng trải qua những ngày bị hành hạ, anh nhận ra, thay vì ở nơi này mỗi ngày đều nhớ đến cô anh lựa chọn được mỗi ngày bên cạnh cô. Anh nhìn chăm chăm bản thiết kế Dương tư Dục vẽ xong, nhìn đến nỗi ngay cả trước mắt đều mơ hồ. Chỉ chốc lát sau, anh chậm chạp đứng lên, kiên định đi ra ngoài cửa, trong lòng quyết định. Anh phải đem tư Dục về lại bên cạnh mình, dù phải dùng cả đời để chứng minh, anh cũng sẽ để cho cô biết, để cho cô hiểu, đời này trừ cô, ai anh cũng không cần.

Anh biết nhờ có những lời khuyên chân thành của thư ký mà anh mới hiểu được lòng mình, nếu như thật có thể đem Dương Tư Dục trở về, công lao của thư ký là lớn nhất. Anh sẽ thêm tiền thưởng cuối năm cho cô, sẽ cho cô một đại hồng bao, còn có mời cô ấy làm người chứng hôn ình.

Cái ý niệm này vừa ra, đầu tiên Lương Tĩnh Hanh hơi sững sờ, rồi lại thần nhiên cười.

Kết hôn.

Bản lĩnh Dương tư Dục này thật là lớn. Bị cô một kích như vậy, thậm chí ngay cả suy nghĩ muốn kết hôn cũng xuất hiện. Chuyện này cũng chưa chứng minh được anh đối với cô là thật lòng sao, động tình sao? Gặp gỡ Tư Dục, anh hiểu được cái gì là lùi bước, cái gì gọi là thỏa hiệp, cái gì gọi là nhân nhượng. Chỉ cần có thể đem cô trở lại, anh nguyện ý vì cô thay đổi mình. Nếu như có thể làm cho cô vui vẻ, nếu như có thể làm cho cô không còn thờ dãi, anh nguyện ý bỏ ra tất cả, bao gồm tự do của anh, bao gồm tim của anh.

Đó là những cảm giác anh chưa từng có. Giao ra trái tim mình, nhưng anh không cảm thấy lo sợ không yên tâm, ngược lại tim tràn đầy thỏa mãn cùng cảm động.

Tư Dục à Tư Dục, trở lại, mau trở lại bên cạnh anh, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em.

Nam Đà Loan - Khẩn Đình, dưới cái nóng bức Dương Tư Dục đi trên bờ cát, ánh nắng ầm ập chiếu khắp người cô, nhưng cô lại không cảm thấy vui vẻ, ngược lại bởi vì chỉ có một mình trên bãi biển náo nhiệt, cô càng cảm thấy tĩnh mịch hơn.

Cô mặc quần cụt, chân trần dẫm lên cát, cát trắng mềm mại từ ngón tay lền qua, cô nên thư giãn thoải mái hưởng thụ cuộc sống nhưng hiện tại cô không có nổi một chút thoải mái nào. Cô không ngừng nghĩ lại những gì thư ký nói với mình – những chuyện đó chưa bao giờ xảy ra với một Lương Tĩnh Hanh mà cô quen biết. Cái xác không hồn biết đi ở trong công ty? Lại tức giận với những yêu cầu của khách hàng? Nghĩ như thế nào, cô cũng không thể tưởng tượng nổi, một chút ít cũng không giống là chuyện do anh làm ra.

Hắn luôn rất vững vàng, trầm ổn xử lý tất cả chuyện, phong dung giống như trời sập cũng không sợ. Một người như vậy, làm sao có thể có những phản ứng thất thường? Vì cô? Thư ký nói, anh thất thường đều là bởi vì cô. Cái cách nói này, thật sự làm cho cô không thể chấp nhận được. Cô lấy đầu ra bần lãn lớn như vậy để cô ấy nghĩ rằng tất cả thái độ của anh đều là vì cô? Càng nghĩ càng phiền, càng nghĩ càng nóng nảy, nàng vô ý thức đi qua đi lại trên bờ cát, cắn môi liều chết tự hỏi nguyên nhân.

Trái một lần, bên phải một lần, cô đi từ sau giữa trưa đi tới trời chiều, thậm chí ở mặt trời lặn về phía tây, cô vẫn còn đứng trên bờ cát.

Mặt trời xuống núi, người trên bãi cát thưa dần, mấy người làm việc ở bãi biển cũng không còn, tất cả mọi người đều đi an bài hoạt động vui chơi ban đêm, chỉ còn lại một mình cô, bởi vì đi mệt mà ngồi ở trên bờ cát. Trời dần dần tối, cô vẫn không muốn di động thân thể.

Tựa cằm vào gối, cô nhìn xa xa mặt biển, ngày dần tối, đêm tối dần, lấm tấm chấm nhỏ của những ngôi sao cũng bắt đầu xuất hiện ở trên trời. Buổi tối, nhiệt độ xuống thấp càng lạnh lẽo, cô dùng đôi tay vòng chặt hai cánh tay của mình, khát vọng một vòng tay ầm ập ôm lấy mình.

Lúc con người đang cô đơn lại dễ dàng nhớ tới người mình thương yêu.

Anh có khỏe không?

Có còn lo lắng cho cô không?

Suy nghĩ hỗn độn, trong đầu cô như bị sóng biển tràn vào, cô ép mình không suy nghĩ đến nữa nhưng có làm thế nào cũng không được như ý muốn. Dương Tư Dục nhắm mắt lại, không để ỉnh suy nghĩ tiếp đến anh, cũng đang lúc này, một bàn tay che mũi miệng của nàng, hoàn toàn cắt đứt hô hấp của cô.

Trời ạ! Nàng gặp phải người xấu!

Đột nhiên bị công kích, cô muốn kêu cứu cũng không còn kịp, lòng bàn tay che miệng cô, làm cho cô không phát ra bất kỳ âm thanh gì. Dương Tư Dục kinh hoảng muốn giãy ra, không hiểu tại sao bờ cát dành riêng cho khách của khách sạn lại có kẻ xấu lẩn vào. Sức lực người đàn ông rất lớn, kéo cô từ bờ biển đến một góc khuất của khách sạn nơi đèn không chiếu tới.

Dương Tư Dục trong lòng hốt hoảng, cô không nghĩ ở đây lại gặp chuyện đáng sợ này. Nhưng mấy phút đi qua, Dương Tư Dục mơ hồ phát hiện chuyện có chút kỳ quái, tay người đàn ông mặc dù che miệng của nàng, một cái tay khác lại vững vàng nắm ở hông cô, khi kéo cô vào góc cũng không làm cô đau.

Cô vừa phát hiện chuyện có quỷ dị, giác quan cũng bắt đầu bén nhạy, cô rất nhanh phát hiện mùi nước hoa quen thuộc quanh quần chóp mũi, đó là – Dương Tư Dục mở lớn hai mắt, bị suy đoán của chính mình hù dọa, nhất thời quên giấy giữa. Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hai người bọn họ đã đến góc tối, người đàn ông mới buông tay, sau nhanh chóng cất bước lên trước, bấp bệ kéo dài qua thân thể của cô, đứng trước mặt cô.

Nhìn ánh mắt quen thuộc đang nhìn chăm chăm mình, đôi mắt Dương Tư Dục mở thật lớn như không tin đều mình đang thấy. Một câu không kịp nói, liền bị một giọng nói tức giận cắt đứt.

“Anh cho em hai lựa chọn, một là để cho dạy dỗ thật tốt cái mông nhỏ của em, hai là để cho anh hôn em, hôn đến bất tỉnh mới thôi.” Lương Tĩnh Hanh dùng giọng có thể làm điên đảo tai một người, trực tiếp độc hại lỗ tai của cô.

Dương tư Dục che tai, làm giảm thấp tổn thương màng nhĩ, chỉ dùng một đôi mắt to nhìn hắn chăm chăm.

“Mau quyết định, em chọn cái nào?” Lương Tĩnh Hanh bưng lấy mặt cô, gỡ hai tay cô đang che lỗ tai mình không cho cô tiếp tục giả vờ.

“Cái nào tôi cũng không muốn!” Cả người Dương Tư Dục bị đặt lên cát, cát trắng mịn màng len lỏi vào quần áo cô, tay cô cũng bị đè trên cát, nhìn hai người như một đôi tình nhân đang thân mật hôn nhau.

Trong mắt Lương Tĩnh Hanh tràn đầy kích động, tham lam nhìn cô chăm chú. Từ sau đêm hôm đó, anh cũng chưa gặp qua cô, nhìn gương mặt cô như nhỏ hơn, dường như là gầy hơn làm cho anh đau lòng không dứt.

“Em đã không lựa chọn, vậy thì do anh quyết định.” Lương Tĩnh Hanh đè thấp âm điệu, nghiêng thấp thân thể, dứt lời trong nháy mắt, trực tiếp hôn lên môi cô, làm giảm nỗi nhớ nhung cô. Tư vị này, thật là quá ngọt đẹp! Lương Tĩnh Hanh mút lấy đôi môi của cô, mang theo ý trừng phạt, vừa vội vàng vừa mãnh liệt, bá đạo cắn nuốt mùi thơm trong miệng cô.

Bàn tay anh nâng nâng gáy cô lên, để cho nụ hôn của xâm nhập sâu hơn, để cho cô không có đường lui, chỉ có thể đáp lại nhớ nhung của anh. Dương Tư Dục bị nụ hôn này, đoạt đi tất cả hô hấp, khi cô nghĩ mình sắp té xỉu vì không thở được thì anh rút cuộc buông cô ra. Hai người thở gấp gấp không phân cao thấp, ngực của hấn dán chặt vào cô, cảm thụ lẫn nhau kích động mà cuồng loạn.

“Dù là hôn em hôn đến bất tỉnh, nhưng cũng không giảm bớt ý muốn dạy dỗ thật tốt cái mông nhỏ của em.” Trong giọng nói của Lương Tĩnh Hanh vẫn nồng đậm sự bất mãn. Người phụ nữ này, hại anh tìm cô thật cực khổ, nên cũng muốn cảm nhận được nỗi khổ giống anh. Cho tới bây giờ, tâm tình của anh chưa bao giờ kích động như vậy, cô lại để cho anh biết thế nào là nhớ nhung khổ sở.

Nhưng khi ôm cô vào trong ngực, anh lại cảm thấy hạnh phúc đến có thể lập tức chết đi cũng mãn nguyện. Loại này vừa tức, vừa giận, lại hạnh phúc, lại muốn mỉm cười cảm giác rất phức tạp, cả đời anh cũng sẽ không quên.

“Sao anh lại chạy tới đây?” Dương Tư Dục vốn muốn hỏi anh là làm sao biết ở khách sạn nào, rồi lại tạm thời nhớ tới, cô từng đem này tin tức cho thư ký. Nghĩ đến, có người cố ý moi tin tức từ cô rồi lại nói với anh.

“Đương nhiên là tìm em!” Tức giận qua đi, đáy mắt Lương Tĩnh Hanh lúc này tràn đầy niềm vui.

Dương Tư Dục giương mắt nhìn anh, trong mắt không thể nào xác định.

Anh tới.

Hơn nữa, còn có vẻ mặt quan tâm, hình như đang chứng minh những lời của thư ký.

15. Chương 15

“Tìm tôi làm gì? Bản thiết kế tôi đã giao rồi, tôi cũng đã nói với anh khi nào tôi trở về, năm ngày còn chưa tới –”

“Anh đã nói trước với em, anh không đợi được đến năm ngày, quá già vò, anh không đợi được.” Lương Tĩnh Hanh trực tiếp ngắt lời cô: “Anh muốn lập tức gặp em.”

“Gặp tôi, gặp nhau rồi sau đó sẽ như thế nào?” Dương Tư Dục lắc đầu.

Mặc dù sự xuất hiện của anh, trong tức thời mang cho cô hy vọng không nên có, nhưng cô đã quyết tâm muốn rời khỏi anh, sự xuất hiện của anh chỉ là để cho cô càng thêm khó chịu mà thôi.

“Anh muốn đưa em về.” Lương Tĩnh Hanh không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Không thể nào, tôi chưa muốn về.” Dương Tư Dục cũng phủ quyết rất mau.

Nhìn vẻ mặt cô kiên định, Lương Tĩnh Hanh nghiêng cúi người, chớp mũi chống đỡ nàng, hơi thở nóng rực phảng phất ở giữa hai người. Hơi thở của anh nồng đậm, hơi thở của cô đứt quãng mà dồn dập, bọn họ cũng bởi vì thân thể gần sát nhau mà nhịp tim không bình thường.

“Em không trở về, không sao, anh ở lại với em.” Lương Tĩnh Hanh đã quyết định, cần phải ở chỗ này, đem “Giải quyết” Dương Tư Dục cho tốt. Chuyện ở công ty, anh tạm thời giao tất cả cho thư ký, đợi sau khi thành công đưa Tư Dục về bên cạnh anh, anh mới yên tâm làm việc.

Nghe vậy, Dương Tư Dục kinh ngạc, không xác định cô đang nghe được cái gì. Nhìn thẳng vào mắt anh, thấy cảm xúc trong mắt anh hoàn toàn khác hẳn lúc trước, vẫn là đôi con ngươi thâm thúy mê người như cũ, nhưng nhiều hơn mấy phần chân thành nhu tình, cùng kiên định.

“Anh nói rồi, trực tiếp phán anh tử hình, đối với anh mà nói không công bằng, cho nên anh đến đây, hướng ‘Dương quan toà’ chống án, anh chỉ muốn một cơ hội.” Cái Lương Tĩnh Hanh cần bây giờ chính là một công bằng.

Dương Tư Dục nhìn chăm chú vào đôi mắt dịu dàng của anh, trong lòng đã muốn hòa tan. Nhưng đối với chuyện tương lai của hai người, cô hoàn toàn không thể xác định.

“Chúng ta quen biết nhau đã rất nhiều năm rồi.” Dương Tư Dục rũ mắt xuống, đem tầm mắt dời xuống đôi môi mỏng khiêu gợi của anh. Cô đã từng khát vọng được đôi môi kia in một nụ hôn nóng bỏng, cho là đó chính ước muốn duy nhất của cô, vậy mà hôm nay, cô đã nếm được tư vị của nụ hôn đó, nhưng không phải đơn thuần chỉ có hạnh phúc, còn kèm theo nồng nặc chua xót và khổ sở.

“Vậy thì như thế nào?” Lương Tĩnh Hanh nhìn hàng lông mi dài của cô, mặc dù không thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng anh lại có thể nhớ hình dáng của cô, môi của cô, mắt của cô, mũi cao của cô.

“Quen biết anh nhiều năm, anh có thật lòng có yêu một người phụ nữ nào sao?” Dương Tư Dục cắn môi, thâm nghĩ thật châm chọc, hạnh phúc của bọn họ chỉ là sự giả dối mà thôi. Cô không muốn đắm chìm, không thể đắm chìm, nếu không, cô thật sẽ không có cách nào tự kiềm chế.

Thấy cô lại cắn chặt môi đỏ mọng, Lương Tĩnh Hanh đau lòng nâng lên mặt cô lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô không cho cô lảng tránh mình.

“Anh cũng đã từng suy nghĩ như vậy, cả đời này cũng sẽ không yêu một ai.” Giọng Lương Tĩnh Hanh khàn khàn đè nén tâm tình kích động: “Cho đến đêm hôm đó anh mới phát hiện, thì ra là, trong lòng anh đã sớm có em.”

Dương Tư Dục run rẩy, cô không thể nào tin nổi sự thật từ trong miệng anh, nghe lời nói làm say lòng người.

“Không, không thể nào. Chuyện này. Không phải là sự thật.” Cô lắc đầu, không muốn mình dễ dàng tin vào những lời nói của anh: “Anh không thể nào chỉ vì một buổi tối mà yêu tôi.”

“Ngẫm lại, những lời này cũng không đúng, nếu chỉ vì một đêm đó mà nói chuyện yêu đương thì không phải.”

Dương Tư Dục không hiểu lắc đầu, không biết anh đang nói gì.

“Chỉ có thể trách anh ích kỷ.” Lương Tĩnh Hanh thủy chung không muốn thừa nhận điều này, nhưng là vì xoay chuyển cô, anh cũng chỉ có thể thừa nhận.

“Bởi vì em lúc nào cũng ở bên cạnh anh cho nên anh luôn vui vẻ bình tĩnh, tự do qua lại với rất nhiều phụ nữ, cho là như vậy vượt qua cả đời, cho đến khi anh sắp mất em anh mới hiểu ra.” Anh hôn nhẹ môi cô, mỗi một câu là một cái hôn nhẹ nhàng.

Đôi mắt Dương Tư Dục mở thật lớn, những lời ngọt ngào rót vào trong tai cô, cô như đang mơ không cảm nhận được đâu là hiện thực, nhưng khi môi anh mềm mại dán lên môi cô, hơi thở ấm áp của anh quanh quần chớp mũi cô. Cô mới biết, đây là thật.

“Anh đã sớm yêu em.” Sau khi Lương Tĩnh Hanh nói ra câu này, lại một lần nặng nề hôn cô.

Anh đối nàng yêu, có lẽ đã rất lâu, khi cả hai cùng học ở Đại học, hoặc lúc nương tựa nhau ở nước ngoài, thậm chí là khi bắt đầu ra ngoài xã hội làm việc. Anh chỉ là quá chậm chạp, quá ích kỷ, quá ngu dốt là không muốn thừa nhận mình yêu say đắm cô.

Kèm theo nụ hôn của anh, cô cảm động nước mắt giọt giọt rơi xuống.

Tất cả đều không thể tưởng tượng được, cô vui vẻ rơi nước mắt không ngừng, lại làm cho lòng Lương Tĩnh Hanh như bị ái nhéo.

“Đừng khóc, tha thứ cho anh chậm chạp, anh nên sớm một chút bày tỏ tâm ý của mình với em.” Lương Tĩnh Hanh nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt đang rơi xuống.

Nếu như anh sớm phát hiện ra lòng mình, anh không cần lêu lổng nhiều năm như vậy.

“Nhưng.” Dương Tư Dục vẫn không cách nào trong thời gian ngắn có thể tiếp nhận sự chuyển biến lớn như vậy. Nắm tay anh, cô có thể đi tới Thiên đường, nhưng nếu anh buông cô ra, chỉ sợ cô sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt.

“Gả cho anh.” Lương Tĩnh Hanh sợ cô chưa đủ kinh ngạc, đột nhiên lại ném ra một câu để cho trái tim cô thiếu chút nữa nhảy ra khỏi ngực.

“Gả.” Dương Tư Dục khó có thể tin mãnh liệt lắc đầu: “Anh nhất định là điên rồi, nhất định là điên rồi, nhiều năm qua như vậy, anh chưa bao giờ cầu hôn ai, tại sao anh.”

“Bởi vì anh yêu em.” Lương Tĩnh Hanh nhắc lại: “Anh muốn cả đời này ở bên cạnh em, cả đời chỉ ôm em, chỉ một mình em.”

“Không thể nào.” Dương Tư Dục vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của mình: “Anh không phải có thể ..”

“Đủ rồi!” Lương Tĩnh Hanh nhìn cô đang như người điên tự nói với mình, ôm chặt lấy cô hét lớn: “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em.”

Anh rống to, rốt cuộc cô cũng ngừng thì thào, lấy lại tinh thần, nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của anh nghe anh nói lời yêu mình.

“Trước đây, anh đã nói những lời yêu này với rất nhiều phụ nữ, nhưng cho tới nay không có một người phụ nữ nào làm cho anh muốn thật tâm che chở.” Lương Tĩnh Hanh vùi mặt vào cổ của nàng, ngực cũng dán chặt vào người cô: “Anh hiểu rõ em nghĩ như thế nào, không sai, trước kia anh thật sự là một tên xấu xa, không sai, bên cạnh anh phụ nữ nhiều đến đêm không hết, không sai, trước kia anh yêu một lần rồi lại một lần, lời nói ra không thể tin tưởng được, nhưng là.”

Anh kéo cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Đủ rồi, những gì em nói anh đã nghe đủ rồi, em không nói ra miệng là không tin, anh cũng vậy đã nhìn đủ rồi, hiện tại anh chỉ muốn nói em biết tâm ý của anh, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em.” Mỗi một câu yêu, từ môi mỏng của anh nói ra, ánh mắt thâm tình mà chuyên chú, giọng nói kiên định lại chân thành.

Bất luận Dương Tư Dục ép mình không nghe thấy, một câu kia câu “Anh yêu em” , vẫn xuyên vào lòng cô, đi thẳng vào tim cô.

“Em bỏ đi mấy ngày, anh đều gấp đến đến điên rồi.” Lương Tĩnh Hanh nghe theo lời khuyên của thư ký, quyết định nói hết tâm tình của anh với cô.

Hành động này, mặc dù anh rất không quen, nhưng cẩn thận nhớ tới, việc làm của cô không phải là không ai có thể thay thế, nhưng anh luôn luôn tôn trọng cô. Bất luận đang ở đâu, chỉ cần một cuộc điện thoại ,anh cũng có lập tức chạy về. Nếu như không phải anh đặt cô ở trong lòng, anh sao có thể cam tâm tình nguyện như một đứa em nhỏ, kêu đến là đến kêu đi là đi!

Lại nói đến đây, bức tường trong lòng Dương Tư Dục gần như sụp đổ, chỉ còn lại xiêu vẹo, bị một tình cảm mạnh mẽ vây lấy, cô nhích đến gần anh hơn, chỉ còn một chút lý trí đang mâu thuẫn.

“Anh không thể không có em.” Trán anh蹭 vào trán cô, thật lòng thành ý nói với cô: “Tất cả đều là lỗi của anh, chỉ cần em có thể trở lại, tất cả anh đều đồng ý với em.”

Câu nói kia, khiến Dương Tư Dục hoàn toàn không còn chống đỡ nổi. Nàng rơi lệ, nhìn chăm chăm tấm gương mặt tuấn tú đang gần trong gan tấc, cảm giác này tràn đầy triu mến, rất chân tâm, thậm chí còn có thể nhìn ra sự hối hận thật sâu bên trong.

Nồng nặc uất ức, từ trong môi đỏ Dương Tư Dục bật ra, cô không nhận được oán trách: “Anh luôn khi dễ em, từ trước đến bây giờ, anh luôn làm cho em khóc.” Lại một lần nước mắt rơi như mưa trên mặt cô.

Lương Tĩnh Hanh nâng mặt cô lên, đau lòng tội lỗi: “Đều là sai lầm của anh, đều là sai lầm của anh, anh nguyện ý dùng cả đời này để bù lại cho em, từ nay về sau, Lương Tĩnh Hanh anh tuyệt đối lấy ‘vợ’ là lớn nhất, vợ nói đi hướng Đông anh tuyệt đối không dám đi hướng Tây.”

Nghe vậy, Dương Tư Dục hướng miệng hẳn nện một cái: “Ai là vợ của anh!” Cô hừ nhẹ một tiếng, quay mặt đi hướng khác.

“Đương nhiên chính là em!” Lương Tĩnh Hanh lần nữa khẳng định: “Đời này, Lương Tĩnh Hanh anh cưới một người vợ chính là em!”

“Em còn chưa có đồng ý! Đáng đời anh độc thân suốt đời.” Dương Tư Dục mạnh miệng, nhưng bên môi đỏ mọng dĩ nhiên đã có nụ cười.

Lương Tĩnh Hanh không dám xem nhẹ sự dao động của cô, môi mỏng khẽ nâng lên, sau vài ngày rút cuộc cũng lộ ra nụ cười: “Yên tâm, anh sẽ có cách để em gật đầu đồng ý.” Dứt lời, anh nghiêng hạ thân, che lại cô muốn mở miệng kháng nghị, lần nữa thưởng thức đôi môi non mềm của cô.

Có trăng, có sao, có ngọn cây phía sau, chứng kiến hai người lần nữa thông hiểu lẫn nhau, chân chính yêu thương lẫn nhau.

Về phần, anh định dùng phương pháp gì thuyết phục cô.

Trong phòng tắm xa hoa của khách sạn, truyền đến những âm thanh dồn nén thật thấp.

Dưới vòi sen, hơi nước lan tỏa như sương mù không thể thấy rõ tình hình bên trong, lại mơ hồ có thể nhìn thấy hai bóng dáng quấn quýt nhau. Đột nhiên, một đôi tay bị đặt lên cửa thủy tinh mờ ảo, cẩn thận nhìn giống như người nào đó đang bị kiểm chế.

“Quá ngọt rồi, em nếm thử xem thật sự quá ngọt rồi.” Thở mãn giọng người đàn ông thì thầm nói, giống như là trong miệng đang chứa kỳ trân dị bảo gì.

“Ừ. Tĩnh Hanh.” Người phụ nữ thở gấp, trên thủy tinh mờ là một thân thể mềm mại, đang bị trêu đùa mà thân thể vụn vụn.

“Nhìn xem, giống như là vì anh mà dựng đứng lên, như đang mời gọi anh hôn đi, liếm cắn đi.” Lương Tĩnh Hanh đưa ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng vòng qua nụ hoa của cô cô đã sớm trở nên cứng rắn, một vòng một vòng lại một vòng.

Dương Tư Dục yêu kiều rên lên thở gấp.

.

“Tĩnh Hanh.” Trong lúc cô thần trí hoảng hốt, chỉ có thể kêu tên của anh, quá nhiều gương gào, để cho cô co rúc lại càng chặt hơn. Đó là sự thít chặt ngọt ngào nhất

Giống nhau là muốn thân thể gần anh hơn, cô ngưỡng hạ thân để cho anh có thể càng thêm tiến vào mình, bắp thịt của anh bởi vì kích thích mà căng thẳng, thân thể cao lớn ở phía sau của cô di động, mỗi một lần cũng làm cho hai người càng thêm gần sát nhau hơn.

Mau - cảm giác ở đè nén quá lâu, dễ dàng bị đẩy lên, không chỉ là Lương Tĩnh Hanh, Dương Tư Dục cũng bởi vì này kích thích say mê mà mất đi dè dặt, không ngừng gọi tên anh.

Rút cuộc, hai người cũng bởi vì đến cao trào mà căng thẳng, khiến ngọn lửa tình dục hoàn toàn thiêu đốt lý trí, cuối cùng, anh đem chất lỏng nóng rực phóng thích vào trong cơ thể cô.

Hoan ái qua đi, Lương Tĩnh Hanh sẵn sàng giúp cô rửa sạch thân thể, thậm chí ôm cô từ trong nhà tắm đi ra, đặt lên giường êm áp.

Kích thích vô cùng mạnh mẽ, toàn thân Dương Tư Dục không còn sức lực, ngay cả sức cử động cũng không có. Khi Lương Tĩnh Hanh đang đặt lên trán cô một nụ hôn êm áp, cô đột nhiên mở mắt.

“Anh nói sẽ thuyết phục em đồng ý.” Dương Tư Dục lẩm bẩm nói một câu: “Nhưng một câu anh cũng chưa nói.”

Lời vừa mới dứt, cô lại khép mắt chìm vào giấc ngủ.

Lương Tĩnh Hanh nâng khóe môi, tròn mắt đen nhìn chăm chú cô bởi vì một môi mà thiếp đi, giọng nói mang theo nụ cười.

“Anh không nói, nhưng anh làm.” Anh véo nhẹ cằm cô, nhẹ nhàng lắc lắc: “Có câu nói gạo sống nấu thành cơm, chỉ cần ta đem người cho ‘ nấu chín ’ rồi, người còn bay rồi sao?”

Dương Tư Dục đã ngủ say, dĩ nhiên không có nghe thấy mưu ma chước quỷ của anh, anh mừng rỡ tiếp tục nói: “Em là vợ của anh, em chỉ có thể gả cho anh ..anh muốn quán em cả đời, muốn em cả đời, thuyết phục em chuyện này nhất định anh sẽ làm, anh còn có thời gian cả đời.”

Hắn hôn lên trán cô: “Anh là thuyết khách lợi hại nhất, em biết đó! Anh yêu.”

Ánh trăng mờ mờ, chiếu lên bóng dáng hai người trên giường, Lương Tĩnh Hanh ôm khế cô, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Khi giao ra tự do, lại cảm thấy có được nhiều hơn, có cô làm bạn, Lương Tĩnh Hanh cũng nữa không cầu mong gì khác.

Thì ra là, đây chính là tình yêu.

Bỗng nhiên quay đầu, người đó cũng đang dưới ngọn đèn.

Người anh cần, chính là Tư Dục.

Anh vòng một vòng, thiếu chút nữa lạc đường, hoàn hảo anh vẫn còn có thể quay lại.

“Anh yêu em.” Mặc dù biết cô ngủ, anh vẫn không nhịn được lại nói một câu.

“Anh thật sự Yêu em.”

Có trăng làm chứng, Lương Tĩnh Hanh tự nói với mình, anh sẽ quý trọng cô cả đời.

Cho đến vĩnh viễn, vĩnh viễn.

— HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-roi-anh-yeu-em>